

โปรดจงถนอมใจ

เรื่องและภาพ : มาฝัน มัชฌิมา

โปรดจงถนอมใจ

เรื่องและภาพ : มาฝัน มัชฌิมา

โปรดจงถนอมใจ

เรื่องและภาพ : มาฝัน มัชฌิมา

วรรณกรรมเยาวชน แนวสมจริง สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คุยกับผู้เขียน

โปรดจงถนอมใจ เป็นวรรณกรรมเยาวชน แนวสมจริง สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป ผู้เขียนตั้งใจสะท้อนความเป็นมนุษย์ ซึ่งทุกคนย่อมมีความอ่อนแอ มีความเศร้า มีความไม่สบายใจ ผู้เขียนเคยเป็นเด็กหญิงที่หลีกเลี่ยงความเศร้า และซ่อนความอ่อนแอของตัวเองไว้อย่างมิดชิด พยายามอดทนและกอดเก็บสิ่งไม่สบายใจไว้ โดยหวังว่าทุกเรื่องจะผ่านไปสักวันหนึ่ง จนกระทั่งเรื่องราวเหล่านี้สะสมมากเกินกว่าจะรับไหว เมื่อปัญหาหลายด้านประเดประดังเข้ามาพร้อมกันในช่วงวัยรุ่น ผู้เขียนได้รับการวินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคซึมเศร้า ซึ่งต้องเข้ารับการรักษา กับจิตแพทย์ และรับประทานยา ในช่วงที่ป่วยผู้เขียนมีอาการหลายอย่างที่ทำให้หมดความรักตัวเอง รู้สึกว่าการใช้ชีวิตต่อไปช่างยากลำบาก แต่เมื่อผ่านขั้นตอนการบำบัดและรักษาโรคซึมเศร้าจนอาการดีขึ้น ในปัจจุบันผู้เขียนรู้สึกดีใจที่สามารถผ่านช่วงเวลาอันยาวนานและยากลำบากมาได้ ซึ่งผู้เขียนเขียนวรรณกรรมเรื่องนี้ขึ้นโดยมีความตั้งใจอยากจะเป็นเพื่อนของผู้ที่กำลังเศร้า ลับสน หมดความเชื่อมั่นในตัวเอง หรือกำลังต่อสู้กับโรคซึมเศร้าได้มีกำลังใจ ขอให้อดทนรักษา และเยียวยาหัวใจของตัวเอง เมื่อผ่านพ้นช่วงเวลาที่ยากลำบากนั้นมาได้ คุณจะได้พบเจอกับชีวิตที่กำลังรอคอยคุณอยู่ ยังมีเรื่องราวอีกมากมายรอคุณค้นพบ ยังมีผู้คนอีกมากมายรอคุณไปเจอ ขอให้คุณมีความหวัง และขอให้คุณสมหวังดังตั้งใจ รักษาสุขภาพ และอย่าลืมใจดีกับตัวเองด้วยนะคะ

หากส่วนใดของวรรณกรรมมีเนื้อหาอ่อนไหว ทำให้ผู้อ่านรู้สึกไม่สบายใจ โปรดหยุดพักและวางหนังสือลงก่อนนะคะ

สุดท้ายนี้ผู้เขียนขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงที่มีส่วนช่วยให้วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็กทุกท่านที่ช่วยให้ความรู้และคำแนะนำที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง โดยเฉพาะคุณครูเอื้อง (ผศ. รพินทร์ คงสมบูรณ์) ที่คอยดูแลและเป็นทีปรึกษาตลอดการทำงาน

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ที่คอยสนับสนุนลูกในทุกด้าน

ขอบคุณ เพื่อน ๆ และน้องสาว ที่ช่วยทดลองอ่านผลงานและให้กำลังใจที่ดีเสมอมา

ด้วยรัก

มาฝัน มัชฌิมา

มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๕

สารบัญ

เยาว์วัยแสนหวาน	๙
ชมรมหมู่บ้านคนเหงา	๒๐
สามสาวทหารเสือนัดพบ	๓๒
แค่คิดถึงยานบินลั้งกระดาศ	๔๓
ไม่เคยขาดเหลือ แต่ยังคงขาดหาย	๕๕
ท้องฟ้าส่องแววครีမ်มัว	๖๔
พายุฝนซัดสาด	๗๖
บนรางรถไฟเหาะ	๙๑
กลับไต่บ้านเรา	๑๐๑
ให้ธรรมชาติเยียวยา	๑๑๓
สมานใจ	๑๒๖
ตอนพิเศษ การบ้านชิ้นสุดท้ายของชมรม	๑๓๙

แต่ เธอทั้งหลายผู้กังวลว่าตนเองจะไม่ใช่ที่รัก

๑. เยาว์วัยแสนหวาน

ถ้าในหนึ่งวันคนเราว่างเปล่าเสียบ้างคงเป็นช่วงเวลาที่ดี เป็นช่วงเวลาที่ได้หยุดพักสมองและจิตใจจากความคิดความรู้สึกที่ฟุ้ง- แล่นทะยานอยากอยู่แทบจะตลอดเวลา หากแต่ถ้าวันหนึ่งเรากลายเป็นคนที่ว่างเปล่าโดยแทบสมบูรณ์ล่ะ เช่นนั้นจะยังเป็นเรื่องน่ายินดี สำหรับมนุษย์เราด้วยไหม

ความเจียบสงบในเวลากลางคืนเปลี่ยนฉันให้กลายเป็นนักตั้งคำถามเรื่องราวปรัชญาชีวิตไปเสียแล้ว ช่วงนี้ฉันรู้สึกว่างเปล่าอยู่เสมอ แต่ในเวลาดีก็มักรู้สึกมากเป็นพิเศษ มันเป็นความว่างเปล่าที่ฉันไม่ต้องการ และหงุดหงิดทุกครั้งเมื่อไม่สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ที่สามารถทำในอดีตได้

ฉันสูญเสียความสามารถในการเรียน ความสามารถเพียงด้านเดียวที่ฉันจะรู้สึกภาคภูมิใจกับมันได้ เพราะฉันไม่ใช่เด็กกิจกรรม ฉันวิ่งเข้าเส้นชัยรั้งท้าย ฉันตีลูกวอลเลย์บอลไม่ผ่านตาข่าย ฉันเสี่ยงเบาเกินกว่าจะเป็นผู้นำเชียร์ รวมทั้งอื่น ๆ อีกมากมายที่ยังค้นหาความชอบไม่พบ แต่การเรียนกลับเป็นสิ่งที่ถ้าตั้งใจฉันจะสามารถทำได้ดี เพราะสิ่งหนึ่งที่ฉันมีคือความจำที่ยอดเยี่ยม

คนรอบข้างส่วนหนึ่งเชื่ออย่างสุดใจว่าฉันคงเป็นเด็กประเภทที่ตั้งใจอ่านหนังสือทุกวัน วันละอย่างน้อยสามชั่วโมงหลังจากทำการบ้านและเข้าเรียนเสริมพิเศษมากมายหลายแห่งเพื่อติวหนังสืออย่างมุ่งมั่น ฉันก็อยากเป็นคนแบบนั้น แต่ความจริงแล้วภาพเด็กขยันในอุดมคตินั้นไม่มีส่วนที่ซ้อนทับกับความเป็นฉันสักเท่าไร

ฉันไม่ใช่คนขยันแสนสมบูรณ์แบบ เรื่องที่พอจะเหมือนกันบ้างคือ ฉันทำการบ้านทุกวัน ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้น ฉันขอสารภาพตรงกันว่า ฉันเริ่มอ่านหนังสือเมื่อถึงช่วงใกล้สอบ เพราะสำหรับฉันแค่เรียนหนังสือที่โรงเรียนทั้งวันตั้งแต่แปดโมงเช้าถึงสี่โมงเย็นก็หนักหนาเอาการมากพอแล้ว ดังนั้นอย่าเพิ่งพูดถึงเรื่องเรียนพิเศษเสริมความรู้เลย ฉันเข้าใจว่าการเรียนพิเศษในยุคสมัยนี้ที่เด็กแข่งขันกันมากขึ้นนั้นจำเป็น แต่ถ้าฉันตัดสินใจสมัครเรียนพิเศษนอกเวลา ฉันก็คงไม่มีเวลาพักผ่อน ฉันคงไม่ได้ไปวิ่งเล่นหลังเลิกเรียนตามต้องการ และคงไม่ได้ใช้เวลากับน้องสาวอีกด้วย สำหรับฉันแล้วการแบ่งเวลาเป็นเรื่องสำคัญที่สุด หากฉันไม่รู้จักแบ่งเวลาให้เป็น ฉันจะประสบความสำเร็จได้อย่างไร และแม้ว่าฉันกลายเป็นเด็กที่เรียนดีที่สุดในชั้นเรียน แต่ไม่ได้เล่นบตาบตสมมุติกับน้องในวันสุดสัปดาห์อีกต่อไปแล้ว ชีวิตแบบนั้นคงเป็นชีวิตที่ไม่มีความสุขมากสักเท่าใด

โชคิที่ครอบครัวของฉันไม่เคยกดดันเรื่องผลการเรียน พ่อ และแม่ไม่เคยคาดหวังผลการเรียนของฉันกับน้องว่าต้องดีเลิศกว่าใคร ไม่เคยเปรียบเทียบเรื่องเรียนระหว่างพี่น้อง รวมทั้งไม่เปรียบเทียบกับ เด็กข้างบ้านหรือลูกหลานของญาติพี่น้องด้วย ท่านทั้งสองไม่เคยบังคับ ให้ฉันกับน้องเรียนพิเศษถ้าไม่ต้องการ ฉันมีความสุขที่สุดในเรื่องนี้

คุณอาจรู้สึกว่ามันช่างไม่ยุติธรรมเลย หากมีเด็กสักคนที่อ่าน หนังสือน้อยกว่าคุณ ไม่เรียนพิเศษหลังเลิกเรียน แต่กลับได้เกรดดีกว่า ฉันอยากจะบอกคุณว่า “บางเรื่องบนโลกนี้ก็ไม่มียุติธรรมจริง ๆ นั่นแหละ” แต่สิ่งสำคัญคือ การเรียนรู้ไม่ได้จบเพียงแคในห้องเรียน แต่ การเรียนนั้นคือสิ่งจำเป็นสำหรับคุณตลอดชีวิตที่เป็นมนุษย์ซึ่งกำลัง หายใจอยู่ รวมถึงการเรียนไม่ใช่แค่เรื่องของความน่าจะเป็น เซต แคลคูลัส เซลล์ อาณาจักรพืชและสัตว์ พลังงานกล พลังงานจลน์ หรือ การท่องจำตารางธาตุ นอกจากองค์ความรู้เหล่านี้คุณยังจำเป็นต้อง เรียนรู้บทเรียนชีวิตอีกมากซึ่งคุณครูและอาจารย์ไม่ได้สอนในห้องเรียน แต่เป็นสิ่งที่คุณจะได้พบเจอด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่จะต้องเรียนรู้จากชีวิต จำไว้ว่าหากวันหนึ่งคุณล้มลง จงบอกตัวเองว่าไม่เป็นไรแล้วลุกขึ้นเดิน ใหม่ มันไม่ใช่ก้าวเดินของความล้มเหลว หากแต่เป็นบทเรียนที่ฉันได้ พยายามบอกคุณ นั่นแหละ บทเรียนที่หนังสือไม่มีสอน

พูดถึงเรื่องความยุติธรรม ฉันยังเชื่อว่าความยุติธรรมมีอยู่จริง นะ สำหรับในเรื่องนี้ กล่าวโดยนัยเด็กคนนั้นก็คือฉันเอง ฉันที่ไม่ขยัน แต่ได้รับผิดชอบหน้าที่ตัวเองได้ดี ฉันภูมิใจในผลการเรียนของตัวเอง สมัยประถมศึกษา รวมถึงมัธยมศึกษาตอนต้นด้วย เพราะเป็นเกรดที่ สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ เป็นตัวเลขสูงสุดในอาชีพนักเรียน นั่นคือ เลขสี่ หากมีใครถามฉันว่าได้เกรดเท่าไร ฉันมักจะตอบอ้อมอ้อมเสมอว่า ๔.๐๐ เพราะฉันเขินมาก เป็นความเขินที่สุดแสนจะภาคภูมิใจอยู่

ภายใน แฝงไว้ด้วยความทะเยอทะยานและกระหึ่มยี้มย่องในชัยชนะ บนเส้นทางแห่งอาชีพนี้

ฉันไม่เคยมองว่าเกรดสี่ได้มาง่าย ในขณะที่เดียวกันฉันก็รู้สึก ว่าไม่ได้ยากเกินความสามารถของฉัน ทุกครั้งที่ประกาศคะแนนสอบ ฉันรู้สึกตื่นเต้น ไม่ใช่ความตื่นเต้นแบบกังวล แต่เป็นความตื่นเต้นบน ความไม่แน่ใจแต่ก็แน่ใจรวมอยู่ด้วย ฉันเชื่อเสมอว่า ผลการเรียนคือ หนึ่งในความแน่นอนในชีวิตของฉัน เหมือนกับวันเดือนปีเกิดที่ไม่ เปลี่ยนแปลง แต่ถ้าคุณเคยรู้จักคำสอนหนึ่งของศาสนาพุทธคือ “ไตรลักษณ์” คุณก็จะรู้ได้ทันทีว่าฉันเข้าใจผิดนัด เพราะไตรลักษณ์ ของศาสนาพุทธ สอนไว้ว่า “ความแน่นอนคือความไม่แน่นอน”

ฉันไม่เคยสิ้นคลอนมาก่อน พุดให้ถูกคือ ฉันยังไม่เคยรู้สึกถึง ความสิ้นคลอนมากขนาดนี้ ฉันยังไม่เคยพบการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักยิ่ง ปู่กับตาของฉันเสียชีวิตไปตั้งแต่ฉันยังไม่ลืมตาดูโลก ฉันยังไม่เคยได้ผูกพันกับพวกเขา เมื่อสูญเสียพวกเขาไป ฉันรู้สึกเสียใจ แต่ฉันไม่รู้สึกลิ้นคลอน ส่วนยากับยายของฉันทั้งสองท่านยังแข็งแรงดี แม้ว่าฉันจะผูกพันกับพวกเขา แต่ก็ค่อนข้างสบายใจว่าท่านจะยังไม่ จากฉันไปในเร็ววัน ทั้งนี้ฉันก็จะตั้งใจใช้ชีวิตด้วยความไม่ประมาท ใช้ เวลาที่มีอยู่กับพวกเขาให้คุ้มค่า เมื่อวันที่ความสูญเสียพรากเรา จากกันจะได้ไม่มีใครต้องเสียดายภายหลัง

ฉันไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าสิ่งนามธรรม จับต้องไม่ได้ และดู ทว่าว่าจะไปได้ดีมาก ๆ ในเส้นทางของฉันอย่างการศึกษา จะทำให้ฉัน รู้สึกถึงความสูญเสีย ไม่มั่นคงและสิ้นคลอนได้มากมายถึงเพียงนี้ เพราะวันหนึ่งเมื่อฉันเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉันก็ได้พบว่า มีคนจำนวนมากที่เก่งกว่าฉัน พวกเขามีความสามารถมากอย่าง

น่านับถือ เพราะสามารถจัดสรรเวลาชีวิตทั้งเรื่องเรียน การใช้ชีวิต การ
เข้าสังคมได้ดีทุกด้านอย่างน่าอัศจรรย์ คุณลักษณะความขยันอันน่าทึ่ง
ของพวกเขาทำให้ได้รับผลการเรียนที่ดีที่สุดโดยไม่ต้องสงสัย ส่วน
ฉันที่แตกต่างจากพวกเขา ฉันยังเป็นคนเดิม เด็กผู้หญิงคนเดิมที่แม่จะ
โตขึ้นแต่ความขยันและเอาใจใส่ในการเรียนกลับคงที่เท่าเดิม

แม้ว่าฉันจะได้ยินคำเตือนอันเลื่องลือหนาหูว่า “เกรด ๔.๐๐
ในชั้นมัธยมปลายนั้นยากกว่าชั้นที่ผ่านมามากนัก” แต่ดูท่าแล้วฉัน
กลับไม่กังวลมากนัก ฉันในวัยนั้นยังคงเชื่อมั่นในตัวเองเต็มเปี่ยม
แม้ว่าจะเป็นความเชื่อมั่นที่ดูมากไปสักหน่อยก็ตาม

ฉันยังไม่กระตือรือร้นในการอ่านหนังสือ ไม่สนใจที่จะเรียน
พิเศษเพิ่มเติม นอกจากนี้ตัวแปรสำคัญที่ได้พลิกชีวิตของฉันไป
ตลอดกาลก็ได้ปรากฏตัวขึ้นแล้ว หากเปรียบว่าเรื่องที่ฉันเล่าเป็น
หนังสือนิยายสักเรื่อง สิ่งนี้คงจะเป็นตัวละครใดไม่ได้นอกจากศัตรู
ตัวฉกาจของฉันเอง

ย่อหน้าที่แล้วฉันยังไม่ได้บอกคุณว่าศัตรูตัวฉกาจของฉันคือ
ใคร แต่ฉันขอกล่าวกับคุณอย่างซื่อสัตย์ตรงนี้ว่าฉันไม่ได้ลืมเอ่ยชื่อของ
เขาหรอกนะ เพียงแต่ฉันมองว่าเขาค่อนข้างสำคัญจึงควรยกย่อหน้า
ใหม่นี้ให้เขาจะดีกว่า ศัตรูตัวฉกาจในวัยสิบหกปีของฉันก็คือ ความ
ก้าวหน้าทางเทคโนโลยีรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดเล็กกะทัดรัด หรือ
โทรศัพท์มือถือ นั่นเอง

ตอนที่ฟังเรื่องราวของฉัน ใครบางคนอาจจะคิดว่า ความ
เจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างทันสมัยที่ใคร ๆ ต่างก็ใช้กันเป็น
ปกติจนแทบจะพูดได้ว่าคนที่ไม่ใช้โทรศัพท์มือถือในยุคสมัยนี้ต่างหาก
ที่แปลก แต่ความปกติในสังคมจำเป็นต้องเป็นเรื่องที่ดีและควรทำตาม

แน่หรือ หากทุกคนควรมีโทรศัพท์มือถือจริง ๆ ปานนี้คงได้กำหนดเป็นกฎหมายไปแล้วสิ เรื่องแบบนี้เราควรมีจุดยืนของตัวเอง ยืนหยัดบนแนวคิดความเชื่อที่ยึดถือของตัวเอง ไม่สั่นคลอนตามอำนาจยั่ว และเลิกสนใจหัวข้อข่าวที่อ้างถึงโทรศัพท์มือถือว่าเป็นการพัฒนาหรือความก้าวหน้าของโลก แน่ละฉันในวัยสิบหกปีก็ไม่ได้คิดแบบนี้หรอกนะ เพราะฉันก็เป็นเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งที่รักเทคโนโลยี รักความทันสมัย รักความก้าวหน้า หรือเพราะในตอนนั้นฉันยังไม่รู้จักความร้ายกาจของโทรศัพท์มือถือ ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน

จริง ๆ แล้วโทรศัพท์มือถือก็ไม่ได้แยขนาดนั้นหรอก ฉันเล่าเรื่องเกินจริงไปไหม แต่เพราะฉันยังไม่ได้พูดถึงคู่มือของเจ้าโทรศัพท์มือถือที่ชื่อว่า เจ้าอินเทอร์เน็ต เมื่อใดที่ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ฉันขอตั้งฉายาให้พวกมันว่า “จอมทำลาย”

เหตุผลที่ตั้งฉายาว่าเป็นจอมทำลายก็เพราะผลที่ตามมาของการใช้ทั้งสองด้วยกันอย่างไรละ อันดับหนึ่งคือ ทำลายเวลา จากเดิมในแต่ละวันมีเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมง ฉันแบ่งใช้เวลาตรงนี้ ไปโรงเรียนแปดชั่วโมง เข้านอนแปดชั่วโมง เหลือเวลาทั้งหมดแปดชั่วโมง วิธีชีวิตก่อนที่จะมีโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ต คือ แปดชั่วโมงสำหรับการใช้ชีวิตและรับผิดชอบหน้าที่ของตัวเอง ทำการบ้าน วิ่งเล่น กินข้าว อาบน้ำ แปรงฟัน แต่เมื่อมีโทรศัพท์มือถือและอินเทอร์เน็ต มันคืออุปกรณ์แสนหวานที่พาฉันท่องเข้าสู่โลกไร้สาย ประสบการณ์เปรียบเหมือนเด็กทารกแรกเกิดที่เห็นอะไรก็ตื่นตาตื่นใจไปเสียทุกอย่าง เพราะเป็นประสบการณ์แรกและเป็นความสงสัยใคร่รู้ที่รอออกตามหาคำตอบด้วยตนเอง อย่างแรกฉันจำได้ว่าฉันกดเข้าแอปพลิเคชันดูวิดีโอชื่อดัง เปิดฟังเพลงเกาหลีที่ฮิตและติดหูตั้งแต่สมัยประถม เปิดฟังเพลงค่ายไทยวัยรุ่นที่โด่งดังมาก ๆ ซึ่งเมื่อก่อนโอกาสที่จะได้ฟังเพลงโปรด

คือ รอฉายทางโทรทัศน์หรือโทรไปขอเพลงกับดีเจทางวิทยุ

หัวใจของฉันเต้นแรงอย่างไม่เป็นลำดับเพราะความเป็นคน
มีดนตรีในหัวใจ ฉันท่องโลกผ่านหน้าจออย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แม้
ไม่ได้ส่องกระจกแต่ก็รู้ว่าหน้าตาของฉันมันกำลังเปล่งประกาย ปาก
ของฉันหลังจากพักหยุดฮัมหรือตะโกนร้องเพลงจะต้องแยมยิ้มอยู่
มุมปากเป็นแน่แท้ นิ้วมือที่คอยเลื่อนไถเปลี่ยนหน้าจอแม้จะรู้สึกเจ็บ
ที่ปลายนิ้วก็ป้างบ้างแล้วรวมทั้งมีอาการชาเพราะเหน็บกินระหว่างที่
ค้ำเกร็งอยู่ในท่าจับโทรศัพท์แบบเดิมมาเป็นระยะเวลาเนิ่นนานไป แต่
ฉันก็ไม่รู้สึกท้อถอยเสียที ทำซ้ำอยู่เช่นเดิมจนกระทั่งท้องฟ้ามีดวง
วันนั้นฉันไม่ได้ออกไปวิ่งเล่น น้องสาวที่เข้ามาชวนไปเล่นด้วยกันก็โดน
ฉันตะเพิดไล่อย่างหัวเสีย ฉันรู้สึกหงุดหงิดปนเปไปกับความรู้สึกสนุก
เปลิดเปลินด้วย และแม้จะรู้สึกเสียดายที่จำใจต้องวางโทรศัพท์มือถือ
สุดทันสมัยเครื่องใหม่เอี่ยมนี้ลง แต่ฉันก็คิดเอาไว้ว่าถ้ามีเวลาว่าง
จะต้องมาใช้อีกทันที

แต่คุณสมบัติการทำลายล้างข้อที่หนึ่งก็รุนแรงแล้ว แต่ฉัน
ก็ยังอยากบอกคุณสมบัติข้อที่สองอยู่ดี นั่นคือ การทำลายสมาธิ สิ่งนี้
เป็นผลกระทบในระยะยาว หากคุณใช้มันนานมากเพียงพอ ซึ่งเกิดกับ
ฉันแล้ว ฉันที่เคยเป็นเด็กหญิงมีสมาธิดี ความคิดแจ่มใส สมอง
ปลอดโปร่ง ฉันทลายเป็นวัยรุ่นสมาธิสั้น ใจร้อน ฉันคิดว่าคงเกิดจาก
การได้รับการปรนเปรอความสะดวกรวดเร็วอย่างไม่มีขีดจำกัด ซึ่ง
ทำให้ฉันอดทนรอสิ่งต่าง ๆ ไม่ค่อยได้ สิ่งที่ซึกซำไม่ทันใจจะปลุกปีศาจ
แห่งความดุร้ายในตัวฉันขึ้นมา หรือพูดในอีกรูปประโยคหนึ่งก็คือ ฉัน
หงุดหงิดง่ายขึ้น

คุณพอจะเดาได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น แม้จะเดา
เนื้อเรื่องต่อมาไม่ถูก แต่ฉันคิดว่าคุณน่าจะรู้แล้วว่ามันต้องแย่นั่นเอง

ใช่แล้ว มันแย่มาก และสำหรับฉันมันเป็นเรื่องที่ย่ำแย่ที่สุดที่เคย
เกิดขึ้นเลย จริง ๆ ฉันไม่อาจบอกว่ามันแย่มาก เพราะมันก็ไม่ได้แย่มาก
เสียทั้งหมด เรื่องนี้มีส่วนที่ดีอยู่ด้วย อย่างน้อยข้อดีข้อหนึ่งของเรื่อง
ที่เกิดขึ้นนี้ก็คือ มันเป็นบทเรียนสำคัญสำหรับฉัน

ฉันกลายเป็นซึมเศร้า ฉันอาจจะเล่าเรื่องซ้ำซ้อนไปเสียหน่อย
เพราะอดใจไม่ไหวแล้วที่อยากให้คุณได้รู้ว่าอะไรคือเรื่องที่ย่ำแย่ที่สุด
ของฉัน และเพื่อให้เรื่องราวปะติดปะต่อและเข้าใจง่าย ฉันขอเล่าย้อน
กลับไปนิดหนึ่งว่าทำไมฉันถึงกลายเป็นซึมเศร้า

ลำพังคู่หูความสะตอกสบายอย่างไรโทรศัพท์มือถือสุดทันสมัย
กับอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงไม่สามารถทำให้ฉันเศร้าซึมลงได้ แต่งาน
อดิเรกประจำวันแบบใหม่ของฉันอย่างการท่องโลกโซเชียลวันละหลาย
ชั่วโมงติดต่อกันยาวนานหลายวัน จากนั้นกลายเป็นสัปดาห์ จาก
สัปดาห์รวมเป็นเดือน จากเดือนเลื่อนเป็นปี ฉันถลาลึกลงในกิจวัตรนี้
เสียแล้ว รู้ตัวอีกทีผลการเรียนที่เคยดีก็ตกต่ำลงมาก ความภาคภูมิใจ
ในตัวเองของฉันเริ่มสั่นคลอนแล้ว

ฉันเคยบอกคุณเกี่ยวกับนิสัยสุดโง่งบางอย่างของฉันหรือยัง
ฉันไม่ใช่คนสมบูรณ์แบบ แต่ฉันเป็นคนรักความสมบูรณ์แบบ ฉัน
ต้องการเป็นคนสมบูรณ์แบบ คนในอุดมคติของฉันที่ฉันอยากจะพัฒนา
ไปสู่ในอนาคต คือ คนที่ดีสมบูรณ์แบบเพียบพร้อมทุกด้าน ทั้งด้านการงาน
การเงิน ความรัก และแทนที่นิสัยนี้จะช่วยทำให้ฉันกลายเป็นคนที่ดีขึ้น
เก่งขึ้น หรือยอดเยี่ยมขึ้นตามที่ควรจะเป็น แต่นิสัยนี้กลับกลายมาเป็น
กับดักในชีวิตของฉันเสียเอง

แทนที่ฉันจะเริ่มต้นแก้ไขปัญหาเรื่องการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น ความ
สมบูรณ์แบบของฉันกำลังทำให้ฉันกังวลถึงปัญหาด้านอื่นในชีวิต ซึ่ง
เป็นปัญหาวัยรุ่นแบบที่วัยรุ่นทั่วไปต่างก็กังวลกัน

ฉันตั้งใจว่าจะพัฒนาเพื่อเสริมคุณลักษณะของตนเองในด้
การเข้าสังคมควบคู่ไปกับการแก้ปัญหาด้านการเรียน ตอนนั้นฉันไม่ได้
มีปัญหาเรื่องเพื่อนหรือการพูดคุยกับคนแปลกหน้าหรอกนะ แต่ถึงไม่มี
ปัญหาก็คงใช้ว่าคะแนนการเข้าสังคมของฉันจะอยู่ในเกณฑ์ดี ถ้าให้บอก
ตามตรงคะแนนของฉันในด้านนี้อยู่ที่ประมาณช่วงศูนย์คะแนน คะแนน
นี้คือฉันแอบบวกเพิ่มให้ตัวเองนิดหน่อยแล้วด้วย ไม่เช่นนั้นมันจะ
ติดลบจนน่าอายนะสิ นั่นแหละเอาเป็นว่าสิ่งที่ฉันจะบอกคือ ฉันไม่ได้มี
ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพื่อน แต่ฉันก็รู้สึกกังวลอยู่ดี ฉันกังวลเพราะอยาก
จะมีเพื่อนมากกว่านี้ ตอนนี้ฉันมีเพื่อนที่สนิทจริง ๆ เพียงสองคน ถ้า
เป็นไปได้ฉันอยากจะมีกลุ่มเพื่อน กลุ่มที่มีเด็กเจ๋ง ๆ และน่าสนใจ
มารวมตัวกันสักสี่ถึงห้าคน จากนั้นฉันจะสร้างกลุ่มในแอปแชตแล้ว
พวกเขาจะส่งนู่นนี่นั่นให้กันและกันดูแบบยี่สิบสี่ชั่วโมง หมายถึง ส่ง
ตลอดเวลาถ้าตื่นอยู่นะ เพราะถ้าฉันนอนหลับฉันคงไม่ได้มองโทรศัพท์
มือถือหรอก

และเพราะฉันกังวลดังเรื่องข้างต้นที่ฉันเล่าให้คุณฟัง ฉันจึง
เริ่มวางแผนปฏิบัติการเพื่อการพัฒนาตนเองด้านมนุษยสัมพันธ์ใน
แบบฉบับของฉันเอง

ฉันเริ่มจะสงสัยแล้วว่าฉันเป็นวัยรุ่นที่เชื่อมั่นในตนเองหรือฉัน
ไม่ไว้ใจใครเลยกันแน่ ครั้งนี้เป็นอีกครั้งที่ฉันลงมือทำโดยไม่ได้ปรึกษา
ใคร ฉันแก้ความกังวลของตัวเองด้วยการฟังพาดิสนิเตอร์เน็ต เพราะฉัน
มีคำถามมากมายเกี่ยวกับเรื่องการเข้าสังคม ซึ่งฉันเชื่อว่าอินเทอร์เน็ต

จะสามารถตอบคำถามของฉันได้อย่างแน่นอน

ฉันเริ่มต้นกรอกข้อความลงในช่องสี่เหลี่ยมบนเว็บไซต์ค้นหาข้อมูลชื่อดัง “อยากมีเพื่อนเยอะ ๆ” ฉันรู้สึกที่ตัวเองจริงจังและตรงไปตรงมา ในขณะที่เดียวกันก็เหมือนคนโลภมาก แต่เพราะทั้งหมดนี้คือความต้องการของฉัน และฉันไม่จำเป็นต้องปิดบังความรู้สึกน่าอายเหล่านี้ของตัวเอง ในโลกอินเทอร์เน็ตแห่งนี้ฉันรู้สึกเป็นอิสระ ไม่ต้องกลัวการตัดสินของคนรอบข้าง ไม่ต้องกลัวว่าใครจะหัวเราะเยาะ เพราะพวกมันเป็นระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่ไม่มีชีวิตจิตใจ ไร้ความรู้สึก ซึ่งเป็นคลังข้อมูลข่าวสารขนาดยักษ์ที่เป็นประโยชน์อย่างประเมินมูลค่าไม่ได้

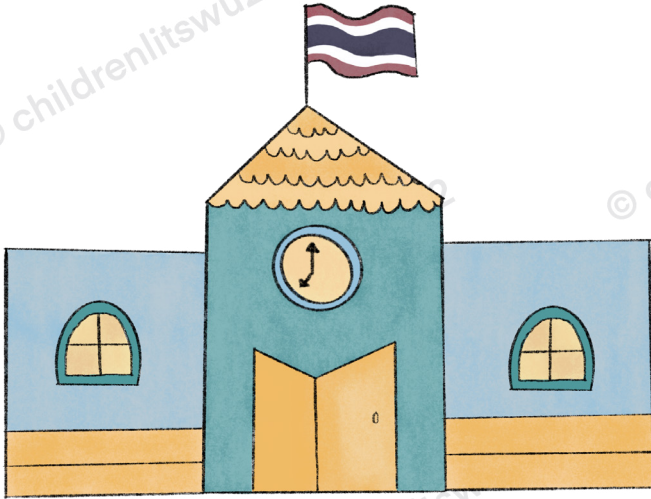
ฉันกดปุ่มค้นหา เพียงชั่วอึดใจข้อมูลจำนวนมากก็แสดงผลขึ้นมาบนหน้าจอ ฉันกดเข้าดูทุกเว็บด้วยคิดว่าจะพลาดสาระหรือเทคนิคอะไรไปแม้เพียงเล็กน้อย หนึ่งในเว็บไซต์จำนวนมากนั้นมีหนึ่งเว็บไซต์ที่แตกต่างและน่าสนใจ เว็บไซต์นั้นนำเสนอข้อมูลรูปแบบฮาๆ คือ การทำสิ่งต่าง ๆ เช่น วิธีประดิษฐ์กรอบรูป วิธีทำแพนเค้ก แต่ความแตกต่างที่น่าสนใจ คือ มีบทความเกี่ยวกับวิธีการเป็นคนแบบนั้นแบบนี้ด้วย ในเว็บไซต์นี้มีหมวดหมู่ที่ฉันค้นพบแล้วรู้สึกว่าถูกชะตาอย่างมาก นั่นคือ ความสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งในหมวดหมู่นี้มีรูปภาพที่มีบทความเกี่ยวกับเพื่อนจำนวนมากที่ช่วยตอบข้อสงสัยของฉันได้เป็นอย่างดี

สิ่งที่ฉันต้องทำ คือ การอ่านข้อปฏิบัติเหล่านี้ให้หมด และนำไปลงมือปฏิบัติจริง โดยส่วนใหญ่แนะนำว่าให้ยิ้มแย้ม หัดทักทายชวนพูดคุย เข้าชมรมหรือออกไปใช้เวลาข้างนอกเพื่อพบปะผู้คนใหม่ ๆ ทำในสิ่งที่สนใจร่วมกัน ซึ่งฉันก็คิดว่าวิธีเหล่านี้จะง่ายดายมาก

ฉันประมาทเกินไป อีกแล้ว การผูกมิตรกับเพื่อนใหม่ไม่ได้
ง่ายดายอย่างที่คิด ฉันตั้งเวงจะ รุ่มง่าม ในสถานการณ์จริงฉันไม่รู้เลยว่า
คู่สนทนาคิดหรือต้องการอะไร ฉันเดาใจพวกเขาไม่ออกแม้แต่นิด
เดียว ฉันพยายามยิ้มแย้มและทำตัวว่าเรงสโตไลให้ยาวนานและบ่อย
ครั้ง แต่ดูเหมือนจะเป็นการฉีกยิ้มมากกว่าการยิ้มออกมาจากใจจริง ที่
จริงแล้วฉันก็ยิ้มแบบจริงจังนะ เพียงแต่ว่ามันคงแตกต่างตรงที่ฉันไม่ได้
ยิ้มออกมาเมื่อฉันอยากยิ้ม แต่ยิ้มเพราะคิดว่าฉันควรจะยิ้ม ผลลัพธ์
หลังจากทดลองในวันแรกคือ ฉันเหนื่อยมาก เหนื่อยที่ต้องฝืนยิ้มทั้งที่
ตัวเองไม่ได้รู้สึกอยากจะยิ้ม และเหนื่อยที่ต้องคอยสนใจคนรอบข้าง
อย่างกระตือรือร้น ฉันกลับถึงบ้านแล้วฉันก็กระโดดทั้งตัวลงบนเก้าอี้
นอนยาว คว่ำหน้าซุกไว้ที่เก้าอี้ตัวหนา ปิดบังเสียงสะอื้นและซ่อนเร้น
ความรู้สึกที่ผสมรวมกันทั้งอ่อนล้าหมดแรง ความกังวลที่เป็นคนไม่เจ๋ง
ความผิดหวังกับแผนการที่ไม่เป็นไปดังที่คาดไว้ ฉันเริ่มท้อแล้วที่อะไร
อะไรก็ไม่เป็นไปตามความตั้งใจ นี่ยังไม่รวมเรื่องการเรียนที่ฉันตั้ง
ปัญหานั้นไว้อย่างคาราคาซังอีก ฉันจะเอาแรงที่ไหนไปหยิบหนังสือใน
กระเป๋าสะพายหลังกมาเปิดอ่าน

ฉันเหนื่อยเหลือเกินและเริ่มจะเศร้านิด ๆ แล้วด้วย

๒. ชมรมหมู่บ้านคนเหงา

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของฉันเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ใกล้บ้านแห่งหนึ่ง ความพิเศษของโรงเรียนแห่งนี้ คือ กิจกรรมการเข้าชมรมที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกสัปดาห์ในวันอังคาร หลังเลิกเรียน

มีชมรมมากมายกว่าห้าสิบชมรม ถ้านับจำนวนชมรมที่ก่อตั้งขึ้นจากการลงความเห็นของคุณะครู ชมรมเหล่านี้มีห้องเรียนประจำ โดยไม่ต้องเคลื่อนย้ายไปมาทุกสัปดาห์ กฎสำคัญคือ แต่ละชมรมต้องมีจำนวนสมาชิกอย่างน้อยสิบสองคน

เพื่อให้แน่ใจว่ากิจกรรมชมรมนี้จะตอบสนองความต้องการ
ของนักเรียนจำนวนมากได้ ชมรมกว่าห้าสิบชมรมจึงมีความรู้แทบ
ทุกสาขาวิชาที่ผู้ใหญ่ในโรงเรียนคาดว่าเด็กระดับชั้นมัธยมจะสนใจ
และพวกเขาก็หวังว่าชมรมทุกชมรมจะช่วยพัฒนานักเรียนในด้านต่าง ๆ
ไม่มากนักน้อย แม้เพียงแง่มุมใดแง่มุมหนึ่งของชีวิตก็ตาม

เมื่อได้ฟังวัตถุประสงค์เกี่ยวกับชมรมจากคณะครูแล้ว
นักเรียนแทบทุกคนคงรู้สึกไม่ต่างกันนัก เพราะช่วงเวลาชมรมที่ผู้ใหญ่
มอบให้ พวกเขาต้องการให้นักเรียนพัฒนาและก้าวเดินไปข้างหน้า
พวกเขาต้องการหวังให้เราเป็นคนที่ดีขึ้นเท่านั้นหรือ ฉันคิดว่าไม่ละ
ผลประโยชน์ที่พุ่งมาด้วยกับชมรมคณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา
ดาราศาสตร์ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส และ
อื่น ๆ อีกมากมาย จะได้นักเรียนที่เตรียมพร้อมเข้าสู่สนามการแข่งขัน
ชิงอันดับหนึ่งระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตการศึกษาเดียวกัน
ผลงานจะกลายเป็นหนึ่งในความภาคภูมิใจของพวกเขาผู้ใหญ่ แต่พวกเรา
ล่ะ พวกเราจะรู้สึกอย่างไร นอกจาก เบื่อหน่าย ติงเครียด และกดดัน

ชมรมควรเป็นสถานที่ที่ได้พบปะเพื่อนใหม่ เป็นช่วงเวลาว่าง
หลังการเล่าเรียนที่วัยรุ่นนุ้ไขเพื่อลงมือทำสิ่งที่รักหรือค้นหาอะไรที่ยิ่ง
ใหญ่และลึกซึ้งอย่าง “ตัวตน” หรือเปล่า ทำไมผู้ใหญ่จึงต้องทำเหมือน
ว่าพวกเขาหวังดี ทั้งที่ไม่เคยเอ่ยปากถามพวกเราด้วยซ้ำว่าต้องการ
ความหวังดีนั้นหรือไม่ สุดท้ายแล้วความต้องการพัฒนาตัวเองแม้ใน
ช่วงเวลาหลังเลิกเรียนนี่คือความต้องการของใคร แน่แน่นอนว่าเป็น
ความต้องการของพวกเขาผู้ใหญ่เหล่านั้น ไม่ใช่ของเด็กอย่างพวกเรา

แม้ฉันดูราวกำลังรำพันเหมือนหญิงสูงวัย แต่เรื่องทั้งหมดนี้
ฉันก็ทำได้แค่คิด คิดบ่นอยู่ในหัวของตัวเอง ฉันคิดแบบนี้แหละ และแม้

จะไม่ได้คุยกับเด็กคนอื่น ฉันก็แน่ใจว่าพวกเขาคงคิดแบบนี้ไม่ต่างจากฉัน นั่นเพราะพวกเราต้องการชมรมที่สร้างสรรค์กว่านี้ อย่างเช่น ชมรมเรียนรู้วัฒนธรรมตะวันตกที่สอนเกี่ยวกับการจีบชายามบ่าย การทำพิซซาสูตรต้นตำรับอิตาลี เกร็ดความรู้การแต่งตัวแบบผู้ดีอังกฤษ หรือชมรมเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ที่พาไปทัศนศึกษายังพิพิธภัณฑ์ ชมรมศิลปะที่พาออกไปนั่งวาดรูปนอกสถานที่ แม้กระทั่งชมรมที่มีกิจกรรมผ่อนคลาย เช่น ชมรมปลูกต้นไม้และดอกไม้หายาก ชมรมสังเกตพฤติกรรมหอยทากกับแมลงในสวนหลังบ้าน ชมรมผักไหมพรม ชมรมต่อจิ๊กซอว์ ชมรมเล่นหมากรุกสลับกับหมากรุก หรือชมรมชมธรรมชาติ

เนื่องจากชมรมทั้งหมดของโรงเรียนไม่น่าสนใจสักนิด ฉันจึงตัดสินใจว่าฉันจะไม่ตัดสินใจ ฉันจะเลือกชมรมไปทำไมเพราะไม่ว่าฉันจะเข้าร่วมชมรมไหน ผลลัพธ์ของเรื่องนี้มันก็ไม่แตกต่างกันมากนัก ในแง่ที่ว่าทั้งหมดล้วนเป็นชมรมที่ทำให้สมองของฉันต้องเหนื่อยล้าอ่อนแรง ฉันจึงตัดสินใจว่าการเลือกชมรมตามเพื่อนสนิทของฉันทั้งสองคนคงเป็นความคิดที่ไม่แย่นัก

พักเที่ยงฉันกับเพื่อนอีกสองคนเดินไปโรงอาหารพร้อมกัน พวกเราแยกย้ายกันไปซื้ออาหารกลางวัน ปิ้งแยกไปสั่งข้าวที่ร้านอาหารตามสั่งของป้าแก้ว ซึ่งร้านนี้เป็นร้านประจำของเธอตลอดระยะเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา ส่วนฉันที่ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะกินอะไรดีด้วยหลายสาเหตุ เช่น ยังไม่หิวและรู้สึกเบื่ออาหาร แต่ก็ไม่อยากซุกเข้าไปนานกว่านี้จึงเดินตามหลังแมวไปต่อคิวร้านสุกี้ที่อยู่ริมสุด

ตอนนี้เราสามคน ได้แก่ แมว ปิ้ง และฉัน เรียนอยู่ห้องเดียวกัน คือ ห้อง ม. ๕/๓ พวกเราเจอกันครั้งแรกเมื่อวันปฐมนิเทศโรงเรียนใหม่ในชั้น ม. ๔ ฉันรู้สึกถูกชะตาไปกับแมว เพราะเธอดูท่าทาง

ใจดีและพูดน้อย คุณไม่มีพิษมีภัย ส่วนปิ้งที่มารวมตัวกันได้เพราะเธอเป็นฝ่ายเข้ามาทักทายก่อน เธอก็ดูเป็นคนอัธยาศัยดีที่ไม่มีพิษมีภัยเช่นกัน พวกเราสามคนรวมตัวกันและตั้งชื่อกลุ่มว่าสามสาวทหารเสือ แม้ฉันจะอยากได้ชื่อสามสาวพราวเสน่ห์มากกว่า แต่เนื่องจากเป็นชื่อทีม พวกเราจึงตัดสินใจโดยใช้หลักประชาธิปไตยมากที่สุด ใช้คำว่าสามสาว ที่ฉันต้องการ เพิ่มคำว่า เสือ ซึ่งเป็นสัตว์ที่แมวชอบ และเคยฝันอยากเลี้ยงในวัยเด็ก ส่วนคำว่า ทหาร ปิ้งเป็นคนเสนอให้เพิ่มเข้าไปในชื่อด้วย เพื่อทีมเราจะได้แข็งแกร่ง

พวกเราแม้จะมีหัวข้อพูดคุยกันทุกครั้งบนโต๊ะอาหาร ส่วนใหญ่ปิ้งจะเป็นคนชวนคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ แต่ถ้าไม่ใช่การพูดคุยเรื่องราวทั่วไป ก็จะเป็นการปรึกษาหัวข้อสำคัญเหมือนกับวันนี้

“พวกแกตัดสินใจเรื่องชมรมได้หรือยัง” ฉันเริ่มต้นบทสนทนา “คือฉันคิดว่าไม่มีชมรมไหนน่าสนใจเลย แต่ละชมรมมีแต่กิจกรรมหน้าสมมง เครียด ๆ ทั้งนั้น”

“จริง ฉันเห็นด้วย ทุกชมรมดูวิชาการกันมาก” แมวตอบ “แต่ถ้าไม่มีทางเลือก ฉันคงเลือกชมรมดาราศาสตร์เหมือนปีที่แล้ว”

“ปีที่แล้วชมรมดาราศาสตร์มีกิจกรรมอะไรบ้างเหอแมว” ฉันหันไปถามเธอ เพราะถ้าเธอตัดสินใจสมัครชมรมนี้อีกครั้งแสดงว่าชมรมนี้จะต้องมีอะไรน่าสนใจอยู่บ้าง “ได้ออกไปดูดาวนอกสถานที่ด้วยไหม”

“อืม ชมรมมีไปทัศนศึกษาที่หอดูดาวด้วยนะพริ้ม ส่วนกิจกรรมที่โดดเด่นของทุกปีคือ การทำแผนที่ดวงดาว นอกนั้นในช่วงโรงเรียนจะสอนทฤษฎีดาราศาสตร์” แมวบอกรายละเอียด

“ดีจัง ฉันก็อยากไปหอดูดาวบ้าง” ฉันตื่นเต้นเมื่อได้รู้ว่า

มีชมรมที่ได้ ออกนอกสถานที่ด้วย

“แล้วแต่ละปีง สนใจชมรมไหน” ฉันทันไปถามเพื่อนอีกคน ที่นั่งนิ่งอยู่นานแล้ว ท่าทางกำลังง่วนอยู่กับโทรศัพท์มือถือ

“ฉันไปเจอชมรมนี้มา”

ปึงยื่นโทรศัพท์มือถือของตัวเองมาข้างหน้าฉันกับแมว ใน หน้าจอสีเหลี่ยมนี้เป็นภาพโปสเตอร์ระบุชื่อชมรมหนึ่งตัวโตว่า *ชมรม หมู่บ้านคนเหงา* ซึ่งเป็นชื่อชมรมที่ฉันไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนตลอด ระยะเวลากว่าหนึ่งปี และอีกนิดหน่อยที่เข้ามาในสถานศึกษาแห่งนี้

“แปลกมาก” แมวอุทานขึ้นเบา ๆ

“แปลกมาก” ฉันทูทานขึ้นเบากว่า

“ใช่ มันแปลก” ปึงพูดขึ้นอีกคน เหมือนเป็นการยืนยันว่า ชมรมนี้นั้นแปลกเสียจริง

“ฉันไม่เคยเห็นชมรมนี้มาก่อน ไม่เคยได้ยินชื่อชมรมด้วย แกแน่ใจนะว่าเป็นชมรมของโรงเรียนเรา” แมวถามขึ้นด้วยความสงสัย ซึ่งฉันเองก็สงสัยเหมือนกัน

“ฉันแน่ใจ เพราะในโปสเตอร์นี้ก็ระบุไว้ด้านล่างชัดเจนว่าเป็น ชื่อโรงเรียนเรา” ปึงยืนยันหนักแน่น

ฉันเอามือซ้ายเท้าคาง เพราะเริ่มอึด พลางนึกว่าลูกน้ำร้านนี้ เขาให้ผักมาเยอะเกินไปหรือเปล่า ส่วนมือขวาก็หมุนล้อมพันวุ้นเส้น ที่ยังเหลืออยู่ในชามเข้าปาก

“สำหรับฉัน ชื่อชมรมนี้แปลกมาก” ฉันทูพูดขึ้น

“แปลกแต่ดีนะสิพริ้ม อย่างน้อยชมรมนี้ก็แตกต่างจากชมรม วิชาการคร่ำครึอื่น ๆ ที่พวกเรารู้จักกัน” ปึงเสนอ

ฉันพยักหน้าเห็นด้วย อย่างน้อยก็ดีกว่าชมรมวิชาการน่าเบื่อ
“แล้วชมรมนี้เขาทำกิจกรรมอะไรกันหรือ” แม่ตั้งคำถาม
ด้วยเพราะเริ่มสนใจชมรมนี้ขึ้นมาบ้างเหมือนกัน

“อืม ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เขาบอกไว้ในนี้ว่า ปณิธานของ
ชมรมคือ ต้อนรับเหล่าบรรดาคนเหงาและอยู่ร่วมกันเป็นชุมชน”

ปึงอ่านคำอธิบายเพิ่มเติมให้ฟังจากโปสเตอร์แผ่นเดิม “มีเลข
ห้องอยู่ด้วยนะ เขาบอกว่าถ้าสนใจสมัครเข้าร่วมชมรมให้มาที่ห้อง
๑๓๑ ตึก ๑”

“ตึก ๑ คือตึกเก่านะ เขาพิมพ์ผิดหรือเปล่า” แม่สงสัย

“ฉันว่าเกิดได้สองกรณี กรณีแรกคือ เขาพิมพ์ผิดจริง ส่วน
กรณีที่สองที่ฉันเชื่อคือ เขาไม่ได้พิมพ์ผิด แต่ชมรมนี้ไม่ใช่ชมรมใต้กฎ”
ฉันกล่าวสรุปเหตุการณ์

“พรีม ! แกจะบอกว่าชมรมนี้เป็นชมรมนอกระเบียบหรือ”
แม่ตื่นตกใจร้องเสียงหลง

“ฮูว ! แม่ อย่าเพิ่งส่งเสียงดังไป เรายังสรุปตอนนี้ไม่ได้
แต่ส่วนตัวแล้วฉันเอนเอียงไปในกรณีสองนะ” ปึงกอดอกพร้อมกับ
พยักหน้าเบา ๆ เป็นเชิงเห็นด้วยกับฉัน

หัวข้อบทสนทนาของพวกเราจบลงเพียงเท่านั้น เพราะเสียง
ออกของโรงเรียนดังขึ้น ส่งสัญญาณบอกว่าถึงเวลาเข้าเรียนช่วงบ่าย
แล้ว

บ่ายวันนี้ฉันไม่ค่อยมีสมาธิในการเรียน ขอดึงข้อสันนิษฐาน
ว่าเป็นเพราะเรื่องชมรมเมื่อตอนกลางวันนั้นแหละ กลายเป็นว่าตอนนี้
ฉันมีเรื่องใหม่ให้คิดและสนใจเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเรื่อง ฉันใจจดใจจ่อภาวนา
อยากใช้เวลาหมุนเร็วขึ้นให้ถึงวันอังคารเสียที ซึ่งฉันเพิ่งจะนึกออก

ในเวลาต่อมาว่า วันนี้คือวันอังคารวันที่ฉันกำลังเผ้าร้อนนั่นเอง ดังนั้นยิ่งใกล้ถึงเวลาเลิกเรียนยิ่งทำให้ฉันวอกแวกและตั้งสมาธิได้ยากขึ้นกว่าเดิม

จากเดิมในช่วงนี้ที่ฉันเสียสมาธิบ่อยครั้งอยู่แล้ว กลายเป็นว่าอาการจดจ่อได้ยากของฉันก็กลับมาเป็นหนักขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

สิบห้านาฬิกาสามสิบนาที : พวกเราสามสาวทหารเสือต่างรีบเก็บเครื่องเขียน สมุด และหนังสือบนโต๊ะทั้งหมดลงกระเป๋าสัมภาระด้วยความรวดเร็ว

สิบห้านาฬิกาสามสิบห้านาที : ฉันกับเพื่อนสองคนเดินด้อม ๆ มอง ๆ ไปยังอาคารหมายเลขหนึ่ง ตึกเก่าร้างที่ถูกปิดไม่ให้เข้าไปใช้งาน และรวบรวมความกล้า ตัดสินใจเดินขึ้นไปยังชั้นสาม ห้องที่หนึ่ง เพื่อยืนรออยู่หน้าห้อง

สิบห้านาฬิกาสี่สิบนาที : ประตูและหน้าต่างจากกระจกดำทึบแสง ดังนั้นเมื่อมองจากด้านนอกจึงไม่เห็นว่าเป็นอย่างไรหรือเกิดอะไรขึ้นบ้าง แม้ว่าแมวผู้เป็นมันสมองของกลุ่มจะพยายามขยับเข้าไปมองที่ใกล้ประตูกระจกแล้วก็ตาม

พวกเรายืนออกันอยู่ข้างนอก ด้วยหวังว่าจะมีใครสักคนที่จะมายังห้องนี้เหมือนกัน แต่คิดว่าแม้จะผ่านไปแล้วเจ็ดนาทีก็ไม่มีแม้แต่คนเดียว ดังนั้นฉันจึงเริ่มคิดว่าเราควรที่จะเดินเข้าไปข้างในหรือเปิดประตูออกดู ถ้าโชคดีที่กลอนประตูล็อกปิดไว้พวกเราก็จะได้คำตอบง่าย ๆ ว่าไม่ใช่ที่นี่

แต่เรื่องมันไม่จบลงเรียบง่ายแบบนั้น เมื่อฉันเสนอให้ปิ้งที่ดูแว่วว่าเป็นคนที่กล้าหาญมากที่สุดในกลุ่มเป็นคนเปิดประตูสำคัญนี้เนื่องจากแมวให้เหตุผลที่มีน้ำหนักเพิ่มเติมด้วยว่าปิ้งเป็นคนที่ค้นพบ

ชมรมแปลกแห่งนี้ ดั้งนั้นหน้าที่อันทรงเกียรติ คือ การเปิดประตูสู่ชมรม ก็ควรมอบให้เธอด้วย และเมื่อปิ้งออกแรงผลึกประตูบานนั้น สิ่งที่เราค้นพบต่างพร้อมใจกันแสดงตัวให้เห็นชัดว่าที่แห่งนี้คือชมรม หมู่บ้านคนเหงาไม่ผิดเพี้ยนแน่นอน ไม่ว่าจะเป็เสียงเพลงทำนองซ้า ขวนโคก ผู้คนจำนวนหนึ่งที่มีสีหน้าเรียบเฉย ซึ่งนับโดยเร็วได้ประมาณ ห้าคน ไม่มีใครพูดคุยกัน พื้นที่ตรงส่วนที่ไว้คนนั่งมีฝุ่นจับหนา เพดานมีหยากใยเยอะโดยเฉพาะที่บริเวณมุมห้อง ประตูหนักมากและ ไม่ได้ใช้งานนานจนเกิดสนิม

เมื่อพวกเราเปิดประตูเข้าไปแทบทุกคนจึงหันมามองผู้มา ใหม่แต่เป็นเพียงช่วงเวลาแวบหนึ่งเท่านั้นแล้วจึงหันกลับไปดังเดิม ฉัน รู้สึกได้ว่าที่ชมรมนี้ไม่มีใครสนใจกันมากนัก และสภาพแวดล้อมก็ แปลกแตกต่างจากชมรมอื่นหรือสังคมอื่นที่ฉันเคยพบเจอมา แต่ถึงแม้ จะเป็นบรรยากาศที่ออกจะแปลกแบบชวนน่าระอ์กระอ่วนอยู่บ้าง แต่ฉันกลับไม่รู้สึกอึดอัดเมื่อได้เข้ามาที่นี่ ในชมรมหมู่บ้านคนเหงา แห่งนี้ ฉันรู้สึกว่าที่นี่ฉันสามารถเป็นฉันได้อย่างเป็นอิสระ

ฉันและคนอื่น ๆ นั่งอยู่ในห้อง ๑๓๑ นั้น โดยไม่ส่งเสียง ใจจริงฉันก็อยากจะหันมาจับกลุ่มกับพวกสามสาวทหารเสือ และเริ่ม เปิดประเด็นคุยกันเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างดูเด็ดเผ็ดร้อนว่า สถานการณ์ที่ พวกเรากำลังเผชิญอยู่นี้คืออะไร และมีแผนการอย่างไรต่อไป แต่ใน เมื่อคนอื่นที่นั่งอยู่ก่อนต่างนิ่งสงบและไม่มีใครแม้สักคนพูดคุยกัน ทำให้ฉันรู้สึกเกรงใจขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล จึงทำได้เพียงนั่งนิ่งและ มองตากันกับเพื่อนทั้งสองคน สักพักหนึ่งหลังจากนั่งเงียบ ๆ อยู่นาน ทำให้ฉันเริ่มรู้สึกอึดอัดและทนไม่ไหวขึ้นมาแล้ว

แต่जू ๆ ก็มีบุคคลปริศนาปรากฏตัวขึ้นพร้อมประตุนิมิเซอร์อะ
ส่งเสียงเลียดอ้าด เขาชอบหัวเอกสารมาจำนวนหนึ่ง ทำทางเหนือย
หอบและเหงื่อเปียกชุ่มเสื้อนักเรียนเหมือนเพิ่งวิ่งมาราธอนระยะยาวมา
เขายิ้มและพูดขึ้น ซึ่งเป็นประโยคแรกท่ามกลางความเงิบงัน
ช่วยทำลายความอึดอัดใจที่กำลังจะก่อตัวขึ้นในใจฉันได้ทันท่วงที

“สวัสดีครับ พี่ชื่อดินสอ”

หัวใจของฉันเต้นแรงทั้งที่ยังไม่ได้ออกวิ่ง

“เรียกสั้น ๆ ว่าพี่ดินก็ได้เนะ” เขายิ้มอีกครั้ง

แล้วเวลาของฉันก็หยุดหมุนลงชั่วขณะนั่นเอง

ฉันยังไม่รู้ว่านี่คืออาการของคนตกหลุมรัก สิ่งที่คุณรู้คือเขา
เป็นรุ่นพี่ ม. ๖ เขาสวมแว่น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาสายตาสั้น แม้ฉันไม่รู้
ว่าเขาสายตาสั้นตั้งแต่เด็กหรือเพิ่งจะเริ่มสายตาสั้นตอนโตขึ้น แต่ฉัน
คิดไปเองว่าน่าจะเป็นที่เกิดจากการที่เขาอ่านหนังสือเยอะแล้วแสงไม่พอ
เส้นผมของเขาระเซอะกระเซิงเพราะวิ่งมาไกล แต่ในสายตาค้น ผมที่
เขาดูยุ่งเหยิงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทุกสิ่งอย่างของพี่เขาดูน่ารักไปหมด
ในสายตาของฉัน เขาคือความสดใสของโลกใบนี้จริง ๆ

คนที่นั่งข้าง ๆ สะกิดไหล่ของฉันพร้อมกับส่งกระดากให้ พลัน
ปลุกฉันออกจากภวังค์ฝันกลางวันแสนหวานชั่วครู่สั้น ๆ ฉันเงาแก้ม
แก้มเขินขณะก้มหน้าลงอ่านข้อความ ‘ใบสมัครเข้าชมรม’ สองมือของ
ฉันสัมผัสได้ถึงไออุ่นจากแผ่นกระดาก ซึ่งบอกให้ฉันรู้ว่าพี่เขาเพิ่งจะวิ่ง
มาจากร้านถ่ายเอกสารหน้าโรงเรียน

“พี่เป็นหัวหน้าชมรมประจำปีนี้ครับ ถ้าน้อง ๆ คนไหนมีเรื่อง
สงสัยสามารถสอบถามพี่ได้เลยนะ” เขายิ้มเป็นครั้งที่สาม หรือพูดให้
เข้าใจง่ายคือพี่เขายิ้มอยู่ตลอดเวลาพูด ดูเป็นรุ่นพี่ที่เป็นมิตรมาก

ฉันอยากฟังพี่เขาพูดอีก แต่ก็ไม่กล้าพอที่จะยกมือขึ้น รวมทั้งยังไม่มีคำถามเกี่ยวกับชมรมที่อยากรู้ด้วย ตอนนี่เรื่องที่ผมอยากรู้มากกว่าคือเรื่องของพี่เขาหรืออย่างน้อยการได้ฟังเสียงของรุ่นพี่นานขึ้นอีกนิดหนึ่งก็รู้สึกชื่นใจแล้ว จนกระทั่งมีสมาชิกคนหนึ่งยกมือขึ้น

“พี่ครับ ผมอยากรู้เรื่องกิจกรรมของชมรมครับ”

“ได้สิ ก่อนที่จะพูดถึงกิจกรรมของชมรม พี่ขอเกริ่นก่อนว่าชมรมของเราเป็นชมรมลับ เพราะชมรมยังไม่ได้ทำเรื่องขอเปิดชมรมอย่างเป็นทางการ เนื่องจากตัวพี่เองรวมถึงรุ่นพี่ก่อนหน้าที่เป็นผู้ก่อตั้งชมรมนี้ขึ้นมา ยังไม่สามารถตอบคำถามของคณะครูให้เป็นที่น่าพอใจได้ว่า ชมรมนี้สร้างขึ้นมาจากมีจุดประสงค์หรือให้ประโยชน์แก่ผู้เข้าร่วมอย่างไรบ้าง แต่รุ่นพี่ของพวกเราที่เป็นผู้บุกเบิกชมรมนี้เขาเป็นลูกรักของผู้อำนวยการเพราะพี่เขาเรียนเก่งมาก ได้เป็นตัวแทนวิชาการไปแข่งขันกับโรงเรียนอื่น สร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนเราอยู่เสมอ และยังเป็นนักเรียนดีเด่นด้วย ดังนั้นจึงไม่มีคุณครูคนไหนคัดค้านเรื่องชมรมที่รุ่นพี่ตั้งใจ แต่ด้วยเหตุผลของผู้ใหญ่ที่มองว่าชมรมของเราค่อนข้างจะไร้สาระและไม่ได้ช่วยพัฒนาคุณลักษณะของนักเรียนในด้านใดเลย พวกเขาไม่ได้คัดค้านแต่ก็ไม่ได้เห็นความสำคัญ ดังนั้นชมรมของเราจึงยังไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง จำเป็นต้องย้ายห้องเรียนไปเรื่อย ๆ หรือในบางชั่วโมงถ้าไม่มีห้องให้ใช้ก็ต้องออกไปรับแดดรับลมบนพื้นหญ้าด้านนอก ส่วนวันนี้ที่ได้มาใช้ห้องนี้ก็เพราะตึกหนึ่งเป็นตึกเก่าที่ไม่มีใครมาใช้งานแล้ว” พี่ดินสอด่อย ๆ อธิบายความเป็นมาของชมรมนี้ ซึ่งฉันก็ตั้งใจฟังน้ำเสียงนุ่มนวลนั้นเป็นอย่างมาก

“ชมรมหมู่บ้านคนเหงามีปณิธาน คือ ต้อนรับเหล่าคนเหงาและอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว แนวทางกิจกรรมของพวกเราไม่ใช่

การบำบัดความเหงา เช่น การออกกำลังกายเป็นหมู่คณะ หรือ การร้องเพลงคาราโอเกะด้วยกัน แต่เป็นกิจกรรมที่มีเจตนารมณ์เพื่อความเหงาไว้ต่อไป พวกเราชมรมเชื่อมั่นในพลังแห่งความเหงา เชื่อว่าความเหงาเป็นพลังงานที่มีคุณค่า ดังนั้นกิจกรรมหลักที่สำคัญของพวกเราชมรมหมู่บ้านคนเหงาคือ การฟังเพลงเศร้า และแบ่งปันเพลงเศร้าที่ดีหรือหายากแก่กันทุกสัปดาห์ ส่วนเวลาที่เหลือสมาชิกแต่ละคนต้องออกแบบกิจกรรมของตัวเอง ทุกคนสามารถทำกิจกรรมอะไรก็ได้ที่ต้องการ”

“พีคะ หนูมีคำถามค่ะ” แมวยกมือขึ้น เมื่อสังเกตเห็นว่ารุ่นพี่หัวหน้าชมรมตอบคำถามแรกจบแล้ว

“ครับน้อง” เขาหันมาทางแมวแล้วยิ้มให้อย่างใจดี

“ชมรมนี้มีวิธีการเก็บคะแนนยังไงหรือคะพี่ หนูเห็นว่ากิจกรรมหลักของชมรม คือ การหาเพลงเศร้ามาแบ่งปันกับคนในชมรม หนูคิดว่าไม่น่าจะเป็นการเก็บคะแนน แสดงว่ามีการบ้านใช่ไหมคะ”

“เป็นคำถามที่ดีเลยนะ” รุ่นพี่ชม “การบ้านของชมรมเราเป็นการบ้านชิ้นใหญ่ ซึ่งทั้งเทอมจะมีอยู่ชิ้นเดียว และเป็นงานชิ้นสำคัญที่สมาชิกทุกรุ่นทุกคนจะได้ลงมือทำ นั่นคือ การตามหาความหมายของชมรมหมู่บ้านคนเหงา หรือ อธิบายอีกอย่างก็คือ ตามหาคุณค่าของชมรมนี้ ที่ความเกี่ยวกับพลังแห่งความเหงา ถ้าพวกเราทำได้น่าสนใจ พี่จะขอนำไปเสนอคณะครู เพื่อเป็นประโยชน์กับรุ่นน้องรุ่นต่อไป ชมรมของเราจะได้เปิดชมรมอย่างเป็นทางการและมีห้องเรียนประจำด้วย”

ตลอดชั่วโมงชมรมในวันนี้ฉันจดจ่ออยู่กับเสียงฟีดินสอ คนที่ทำให้ฉันเข้าใจคำว่ารักแรกพบ ฉันตั้งใจตลอดชั่วโมงชมรม แต่เหมือนว่าข้อมูลข่าวสารจะผ่านหูซ้ายย้ายไปหูขวาแล้วออกไปกับอากาศ ไม่หลงเหลืออะไรไว้ที่สมองเล็ก ๆ ของฉันเท่าไรนัก

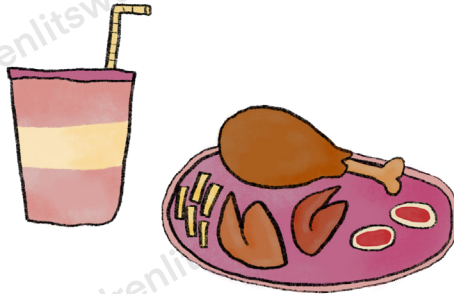
อย่างน้อยวันนี้ก็มีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้น ฉันอมยิ้มกับตัวเอง ฉันอยากขอบคุณปิ้งที่เจอชมรมแปลกประหลาดนี้ ขอขอบคุณตัวฉันที่ตัดสินใจเข้าชมรมตามเพื่อน ขอขอบคุณรุ่นพี่ที่เป็นหัวหน้าชมรม และขอขอบคุณโชคชะตาที่พาฉันมาเจอเขา ภาพของรุ่นพี่ในวันนี้ยังประทับอยู่ในใจของฉัน

หากเพื่อนสนิททั้งสองคน คือ เหตุผลแรกที่ทำให้ฉันยังอยากไปโรงเรียน ฟีดินสอก็เป็นเหตุผลข้อที่สองที่ทำให้ฉันอยากตื่นนอนขึ้นมาในแต่ละวันด้วยเช่นกัน นอกจากนี้เขายังมีแนวโน้มว่าจะเป็นคนที่พิเศษสำหรับฉันมากกว่าใคร เพราะรุ่นพี่ทำให้ใจของฉันเต้นระรัวไม่เป็นจังหวะ และฉันไม่เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งนั่นทำให้ฉันไม่สบายใจอยู่บ้างแต่ก็น้อยกว่าความสบายใจที่ก่อตัวขึ้นในหัวใจของฉัน

หลังจากกรอกข้อมูลสมัครเข้าชมรมเสร็จเรียบร้อย ออดของโรงเรียนก็ส่งเสียงบอกว่าหมดเวลาสำหรับการเรียนการสอนในวันนี้แล้ว เย็นวันนี้ปิ้งกับแมวไม่มีเรียนพิเศษต่อหลังเลิกเรียน และฉันก็ว่างทุกวันอยู่แล้ว พวกเราสามคนจึงชวนกันไปห้างสรรพสินค้าที่ตั้งอยู่ไม่ไกลไม่ไกลจากโรงเรียน สถานที่นัดพบประจำของเรา

๓. สามสาวทหารเลือนัดพบ

สถานที่นัดพบหลังเลิกเรียนของกลุ่มสามสาวทหารเลือนยังคงเป็นร้านอาหารจานด่วนที่คุ้นเคย เมื่อพวกเขาก้าวเข้าไปข้างในกลิ่นของอาหารทอดกรอบและกลิ่นซอสมะเขือเทศลอยคลุ้งในอากาศ สร้างความคุ้นชินที่ทำให้ฉันสบายใจ

พวกเราสามคนเดินเข้าไปยังโซนลึกสุดในร้านที่เงียบสงบกว่าจุดอื่น นั่งลงจอบที่นั่งที่ประจำบริเวณโซฟาหนังสีแดง จากนั้นจึงแบ่งหน้าที่กัน ปิ่งเดินไปยังเคาน์เตอร์หน้าร้านเพื่อสั่งอาหารสำหรับสามคน ฉันเดินมาที่ตู้เครื่องดื่มอัตโนมัติแล้วกดน้ำอัดลมสามแก้ว แก้วหนึ่งสีใสให้แมว อีกแก้วสีแดงให้ปิ่ง และแก้วสุดท้ายสีดำของฉัน ส่วนแมวคอยเฝ้าสัมพันธ์กับจอบที่นั่งเอาไว้

ฉันเดินกลับมาหาแมว วางแก้วน้ำพลาสติกสามใบลงบนโต๊ะตามตำแหน่งที่นั่งของแต่ละคน พร้อมกับปิ่งที่เดินถือถาดอาหารมาอย่างทุลักทุเล

ทำทางเย็นนี้พวกเราจะหิวกันมาก เพราะฉันกับแมวสั่งอาหารมากกว่าสองอย่าง มีทั้งไก่ทอด แฮมเบอร์เกอร์ ข้าวไก่ทอด และน้ำอัดลม ส่วนปิ้งที่ปกติจะกินน้อย โดยให้เหตุผลว่าการกินอาหารเย็นมากเกินไปทำให้น้ำหนักขึ้นได้ง่าย เนื่องจากร่างกายไม่ได้เผาผลาญพลังงานระหว่างวันเหมือนมือเช้าและมือกลางวัน แต่วันนี้เธอกลับสั่งน้ำอัดลมกับเพิ่มมันฝรั่งทอดไซส์พิเศษ

แมวอาสาลุกขึ้นไปหยิบชอสร้านไม่ได้ให้ชอสแบบของเหมือนการสั่งอาหารกลับบ้าน เพราะที่ร้านมีจุดให้บริการกดชอสจำนวนไม่อันใส่ถ้วยพลาสติกขนาดเล็ก เราจะรับชอสมากเท่าไร และจะลุกขึ้นมารับชอสกี่ครั้งก็ได้ ถ้าไม่เหลือทิ้งไว้อย่างสิ้นเปลือง

แม้ที่ร้านไม่มีกฎเรื่องการใช้ชอส แต่ลูกค้าทุกคนก็เข้าใจตรงกันตามนี้ เพราะเรื่องนี้เป็นมารยาททางสังคมที่สำคัญ ลองคิดว่าถ้าคุณมากินอาหารที่ร้านนี้แล้วชอสหมด ด้วยเหตุผลว่าลูกค้าคนก่อนหน้ากดชอสมากเกินไปขนาด คุณคงกินอาหารไม่อร่อยเท่าตอนที่มิชอสคุณอาจรู้สึกไม่มีความสุขขึ้นมาก็ได้ ทั้ง ๆ ที่เวลากินอาหารทอดกรอบกับชอสมะเขือเทศควรจะช่วยบำบัดเยียวยาวันที่เหนียวล้าของคุณ แต่กลับมีคนไม่รู้จักความ ไร้มารยาททางสังคม เล่นพิเรนทร์กดชอสมะเขือเทศออกมาจนหมดถังปั๊มชอส เย็นวันนั้นอันจากกลายเป็นวันที่แสนหงุดหงิดของคุณก็ได้ ถ้าลองคิดแบบนี้คุณก็จะไม่กดชอสมะเขือเทศมากเกินไปจนจำเป็น

พุดถึงชอสมะเขือเทศ ความจริงร้านนี้ก็มีชอสฟรีให้บริการด้วย แต่ฉันชอบชอสมะเขือเทศมากกว่า เพราะไก่ทอดของที่นี่มีรสชาติเผ็ดของเครื่องเทศอยู่แล้ว เมื่อกินกับชอสฟรีจึงมีรสชาติเผ็ดมากไปสำหรับฉัน ส่วนชอสมะเขือเทศเมื่อกินกับไก่ทอดหมักเครื่องเทศของ

ร้านนี้ ฉันคิดว่าเป็นส่วนผสมที่ลงตัว ซึ่งปิ้งกับแมวกัดคิดเหมือนฉัน

แมวกัดขอสมะเขือเทศใส่ถาดอาหารมาหกถ้วย พวกเราสามคนกินขอสมะเขือเทศเหมือนกัน เรื่องนี้ถือเป็นความชอบซึ่งเป็นจุดร่วมของแต่ละคนโดยบังเอิญ นี่คงเป็นเหตุผลที่ทำให้มีคนเคยกล่าวว่า “เพื่อนมักจะชอบอะไรเหมือนกัน”

ถ้าจะมีชื่อกลุ่มชื่ออื่นนอกจาก สามสาวทหารเสือ ก็อาจจะ เป็น สามสาวขอสมะเขือ ก็ได้มัง

“พวกแก ๆ ได้ฟังเพลงใหม่ล่าสุดหรือยัง” ปิงถามขณะใช้ส้อมจิ้มมันฝรั่งทอดรวมตัวสามชิ้นลงในถ้วยขอสมะเขือเทศ

“ฉันฟังตั้งแต่เพลงเปิดตัวเมื่อคืนแล้ว ไม่พลาดหรอก” แมวตอบพร้อมกับคว่ำแก้วน้ำใสมาดื่ม “ฉันเปิดวนซ้ำตอนทำการบ้านด้วยนะ”

“เก่งมากแก สมกับที่พวกเราเป็นแฟนคลับอันดับหนึ่ง” ปิงชมแมวพร้อมกับตบมือรัวเร็วเป็นวงกลมรอบใบหน้าของตัวเองอย่างร่าเริง “แล้วแกละพริ้ม ฟังรียัง”

ฉันพยักหน้าหงึกหงักโดยไม่ได้สบตาเพื่อน “ฟังแล้ว ๆ” จากนั้นจึงใช้ช้อนตักข้าวไก่ทอดหนึ่งคำเข้าปาก

ความจริงแล้วฉันยังไม่ได้ฟังเพลงใหม่ เพลงออกตั้งแต่เมื่อไรฉันก็ไม่รู้อีกเหมือนกัน ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมฉันถึงโกหก ทำไมฉันไม่กล้าพูดตรง ๆ กับเพื่อนว่ายังไม่ได้ฟัง ฉันกำลังหลีกเลี่ยงความจริงและหลบซ่อนตัวตนที่แท้จริงของตัวเองอยู่หรือ

อากาศภายในร้านเย็นสบายด้วยเครื่องปรับอากาศขนาดใหญ่สองตัว แต่ฉันกลับรู้สึกร้อนขึ้นมา ซึ่งนั่นอาจเป็นผลจากการโกหกคำโตของตัวเอง

พวกเราคุยกันหลายเรื่อง จนกระทั่งมาถึงเรื่องชมรมในวันนี้

“ปกติพวกแกฟังเพลงเศร้ากันไหม” ฉันทถามขึ้น

“ฉันไม่ได้ฟังแนวนี้เป็นพิเศษ แต่ถ้าเพลงเศร้าที่ดัง ๆ ฉันก็รู้จักเยอะนะ เพราะเพลงเศร้าติดชาร์ตบ่อย” แมวแสดงความคิดเห็น

“ฉันฟังเพลงเศร้าแค่ตอนอกหัก” ปิงตอบ

“ฟังเพลงเศร้าตอนเศร้าแล้วยิ่งรู้สึกแย่มากหรอปิง” แมวสงสัย

“ตอนอกหักฉันฟังเพลงเศร้าครั้งแรกก็ยิ่งเศร้านะ แต่ต่อมากลับรู้สึกดีขึ้นด้วย” ปิงเล่า “เพลงเศร้าถึงจะฟังตอนไม่เศราก็รู้สึกถึงความเศร้าได้ แต่ถ้าแกอยากเข้าใจถึงอารมณ์เศร้าจริง ๆ ก็ต้องลองฟังเพลงเศร้าตอนรู้สึกเศร้าสักครั้ง แล้วให้คำตอบกับตัวเองว่าชอบหรือไม่ชอบ นักแต่งเพลงก็เขียนเพลงจากช่วงเวลา ประสบการณ์ ความทรงจำที่เศร้าทั้งนั้น”

เธออธิบายยืดยาว ซึ่งฉันคิดว่าเป็นความคิดที่น่าสนใจมาก

“ฉันไม่ค่อยได้ฟังเพลงเศร้าเลย แกช่วยแนะนำให้หน่อยได้ไหม จะได้หาไปทำงานของชมรมด้วย” ฉันขอความช่วยเหลือจากปิง ผู้กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเพลงเศร้าที่สุดในกลุ่มไปโดยปริยาย

“ได้สิ เตี่ยวเย็นนี้ฉันส่งให้ในแชตแล้วกัน” ปิงตอบตกลงด้วยรอยยิ้ม “แมวเอาด้วยไหม”

“ไม่เป็นไร ขอคุณนะ” แมวยิ้ม

“ขอบคุณมากนะ” ฉันทยิ้มเหมือนกัน

อาหารมื้อเย็นฉบับเรียบง่ายของกลุ่มเราสิ้นสุดลงพร้อมกับขาไข่มุกคนละแก้วจากร้านประจำตรงข้ามร้านไก่ทอดนั่นเอง ฉันเลือกขานม ปิงสั่งเหมือนฉันด้วย ส่วนแมวเลือกดื่มชาเขียว พวกเราเดินไป

กินไประหว่างเลือกภาพยนตร์หนึ่งเรื่องสำหรับเย็นนี้

หน้าโรงภาพยนตร์ ตาเราฉายหนังบอกพวกเราว่ารอบหนังที่ใกล้จะฉายเมื่อหกโมงเย็นนี้มีตัวเลือกไม่มากนัก นั่นคือ ภาพยนตร์สยองขวัญสองเรื่องกับภาพยนตร์ดราม่าหนึ่งเรื่อง

ฉันกับแมวมิรสนิยมการดูหนังเหมือนกันคือ ไม่ชอบหนังเศร้า ไม่ชอบหนังน่ากลัว ชอบเรื่องที่จบแบบมีความสุข ดังนั้นทั้งสองเรื่องที่จะฉายในรอบหกโมงเย็นนี้จึงไม่ใช่หนังที่อยากจ่ายเงินเข้าไปดูในโรงหนังแม้แต่หน่อย แต่ถ้าให้เปรียบเทียบกันระหว่างหนังผีกับหนังดราม่า ฉันยอมเข้าไปในโรงหนังผีมากกว่าต้องเข้าไปนั่งดูหนังดราม่าที่ฉันไม่สนใจ

สุดท้ายฉันตัดสินใจเดินตามเพื่อนทั้งสองเข้ามาในโรงหนังดราม่า เพราะแมวกลัวผีมาก เธอบอกว่าถ้าดูหนังผีเย็นนี้ จะทำให้เธอไม่กล้าอาบน้ำคนเดียวและอาจทำให้เธอนอนไม่หลับในคืนนี้ด้วย ดังนั้นด้วยเหตุผลของฉันท่ีการดูหนังดราม่าไม่ได้กระทบกับชีวิตประจำวันมากเท่ากับแมว ทำให้ฉันตัดสินใจเลือกซื้อตั๋วหนังดราม่าหนึ่งใบเหมือนกับเพื่อน ๆ พร้อมกับข้าวโพดคั่วรสหวานของฉันหนึ่งถุง และรสเค็มของแมวหนึ่งถุง ส่วนบิงโกซื้อข้าวโพดคั่วเพิ่ม เพราะเธอตั้งปณิธานว่าจะตั้งใจลดน้ำหนัก แม้สุดท้ายเธอจะหยิบข้าวโพดคั่วของฉันท่ีกับแมวกินอยู่ดี ซึ่งเธออาจจะลืมความตั้งใจส่วนตัวนั้นไป ขณะกำลังเพลิดเพลินกับการดูหนังดราม่าในคืนนี้ก็ได้

ครั้งแรกฉันคิดเผื่อใจเอาไว้แล้วว่า การดูหนังในวันนี้ฉันแค่มาดูพร้อมเพื่อน ๆ เหมือนทุกวันเท่านั้น ฉันแค่เข้ามารับไอความเย็นของเครื่องปรับอากาศ นั่งฟังนักแสดงพูดคุยบทสนทนาในชีวิตประจำวันทีฉันไม่จำเป็นต้องสนใจอะไรมากนัก และนอนเอนหลัง

พิงพนักเก้าอี้นุ่มเคี้ยวข้าวโพดคั่วรสหวานให้สบายใจ หลังจากเรียนหนังสืออย่างเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน ฉันมาที่นี่ มายังโรงภาพยนตร์แห่งนี้ก็เพื่อฆ่าเวลากับใช้ช่วงเวลานี้ผ่อนคลายตัวเองด้วยการพักผ่อนและมาเที่ยวเล่นกับเพื่อน แต่ในเวลาต่อมาเมื่อหนังเริ่มฉายจนกระทั่งจบลงหนังเรื่องนี้กลับตราตรึงในใจฉันด้วยความรู้สึกหลากหลาย ทั้งตื่นตันประทับใจ ภูมิใจกับการเติบโตของตัวละคร รวมทั้งเห็นพัฒนาการความสัมพันธ์ของครอบครัวที่ดีขึ้นจากในช่วงแรกที่ยึดอัดใจ ฉันนั่งดูจนจบพร้อมหวนนึกถึงครอบครัวของตัวเอง

ฉันดีใจที่ได้เห็นความไม่สมบูรณ์ของครอบครัวในภาพยนตร์เรื่องนี้ พร้อมทั้งมีความหวังว่าสักวันหนึ่งครอบครัวของฉันจะเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นเหมือนกับตัวละครในเรื่อง

พวกเราออกจากโรงภาพยนตร์เมื่อหนังฉายจบลง ฉันสังเกตเห็นคราบน้ำตาบนใบหน้าของแมว แต่ก็ไม่ได้เอ่ยปากทักใด ๆ แมวมักจะเล่าเรื่องครอบครัวของเธอให้ฉันกับปิงฟังอยู่เสมอ พ่อแม่ของแมวค่อนข้างเข้มงวดในการเลี้ยงลูก แมวโดนดุบ่อยครั้งเรื่องการเรียน เกรดของเธอไม่ได้แย่ กลับอยู่ในเกณฑ์ดีด้วยซ้ำ แต่พ่อแม่ของเธอจะรับไม่ได้ถ้าเธอสอบไม่ได้อันดับที่หนึ่ง สอง หรือสามของห้อง ดังนั้นแมวจึงรู้สึกกดดันเสมอเมื่อใกล้สอบ แม้เธอจะอ่านหนังสือมากขึ้น ขยันมากขึ้น แต่ถ้าคะแนนรวมออกมาไม่โดดเด่นเท่านักเรียนคนอื่น พ่อแม่ของเธอก็จะไม่พอใจ ซึ่งนำไปสู่การโดนทำโทษอย่างไม่สมเหตุสมผล เช่น เพิ่มตารางเรียนพิเศษ งดใช้อินเทอร์เน็ต งดดูโทรทัศน์ งดออกจากบ้าน ลดเวลาทำสิ่งที่เธอรัก ลดเวลาพักผ่อน งดความเพลิดเพลินบันเทิงใจสำหรับวัยรุ่นทุกอย่างที่พ่อแม่คิดเองว่าทำให้ลูกออกนอกกลุ่นอกทาง และไม่ประสบความสำเร็จ

สิ่งที่เกิดขึ้นคือ แมวสามารถปรับระดับประคองผลการเรียนของเธอให้อยู่ในลำดับที่หนึ่งถึงสามได้เสมอ แม้มีบางครั้งที่ตกลงมาอันดับที่สี่ หรือห้า แต่ครั้งต่อไปเธอจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อกลับขึ้นมาอยู่ในสามอันดับดังเดิม แมวเรียนเก่งมาก แม้จะเป็นคนพูดน้อย แต่เธอเป็นที่รักของเพื่อนและคนรอบข้าง เพราะเธอใจดีและมีน้ำใจมาก หลายครั้งเธอยอมรับกับพวกเราว่าเธอไม่ค่อยมีความสุข บ่อยครั้งที่เธอมานั่งปรับทุกข์กับฉันและปิ้ง เล่าเรื่องของพ่อแม่ให้ฟังทั้งน้ำตา เธอรู้สึกกดดันเสมอที่โดนเปรียบเทียบผลการเรียนกับพี่ชายของตัวเองที่สอบได้ที่หนึ่งของระดับชั้นทุกครั้ง

ไม่ใช่ว่าแมวไม่ตั้งใจ ไม่ใช่ว่าแมวไม่พยายาม รวมทั้งไม่ใช่เธอที่ไม่พอใจกับผลการเรียนของตัวเอง แต่เป็นพ่อแม่ของเธอที่ตั้งมาตรฐานขึ้นมาตัดสินลูกสาวของตัวเอง มันสมควรแล้วหรือที่เด็กคนหนึ่งโดนลงโทษด้วยเหตุผลว่าผลการเรียนของเธอยังไม่ดีพอสมควรหรือที่ใครคนหนึ่งถูกตัดสินว่าเธอยังไม่พยายามทั้งที่เธอทำดีที่สุดแล้ว ความจริงแล้วชีวิตนี้เป็นของเธอหรือของพ่อแม่เธอกันแน่

ทุกครั้งที่เพื่อนไม่สบายใจ ฉันกับปิ้งก็ได้แต่นั่งฟังอยู่ข้าง ๆ นั่งสบตาเธอ ปล่อยให้เธอใช้เวลากับเรื่องราวความทุกข์ในใจ รอให้เธอระบายทุกสิ่งที่ไม่สบายใจออกมา ฉันพยักหน้าให้ ส่วนปิ้งก็คอยลูบหลังตบไหล่ เราสองคนไม่ได้ใช้คำพูดอะไรมากมายปลอบโยนเพื่อน นอกจากทำให้เธอแน่ใจว่าเธอไม่ได้กำลังเผชิญเรื่องราวเหล่านี้เพียงลำพังคนเดียว เธอยังมีพวกเราคอยรับฟัง และอยู่กับเธอเสมอ ไม่ให้เธอต้องรู้สึกโดดเดี่ยว

“พวกแกโชคดีนะที่มีครอบครัวดี ๆ เข้าใจพวกแก” แมวเอ่ยขึ้นท่ามกลางความเงียบ ระหว่างเดินออกจากโรงภาพยนตร์มายัง

ด้านนอก

“ฉันเอาใจช่วยแคะแฉะแมว สักวันหนึ่งพ่อแม่ของแกก็จะเข้าใจเหมือนในหนังที่พวกเราดูกัน” ปิ้งปลอบใจเพื่อน

“ฉันก็เอาใจช่วยเหมือนกันนะ ขอให้พ่อกับแม่เข้าใจแกมากขึ้น” ฉันให้กำลังใจแมว

ความจริงแล้วฉันไม่ได้โชคดีหรอก ฉันก็มีปัญหาเรื่องครอบครัวไม่ต่างจากแมว แต่ตัวแปรหนึ่งที่แตกต่างกันระหว่างฉันกับแมว คือ แมวเล่า ส่วนฉันเก็บ แมวเล่าเรื่องทุกครั้งที่ถูกขู่ ส่วนฉันก็เก็บไว้ทุกครั้งที่เศร้า เราคือเพื่อนร่วมชะตา แต่แน่นอนว่าฉันไม่เคยบอกเล่าเรื่องราวเหล่านี้แก่ใคร แม้กระทั่งเพื่อนสนิททั้งสองของฉัน ดังนั้นจึงไม่มีใครรู้

ครอบครัวของฉันไม่ได้สมบูรณ์แบบ แม้ว่าเมื่อคราวที่ฉันยังเด็ก ฉันจะเคยคิดว่าครอบครัวของฉันสมบูรณ์แบบ หรือฉันอาจพยายามบอกตัวเองแบบนั้น หลอกว่าครอบครัวของเราเพียบพร้อม หรือความรู้สึกแบบนี้อาจเกิดขึ้นเมื่อค่านิยมของครอบครัวเปลี่ยนแปลงไป ตอนเด็กฉันอาจคิดว่าถ้าพ่อแม่ลูกอยู่กับพร้อมหน้าคือคำว่าสมบูรณ์แบบ เงินใช้จ่ายโดยไม่ขัดสนคือคำว่าสมบูรณ์แบบ อยากรู้ได้อะไรก็ได้กิน กินอะไรก็ได้กิน แบบนี้คือนิยามของครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ ฉันยอมรับทุกการกระทำของพ่อแม่ เห็นดีเห็นงามกับทุกการกระทำของพวกเขา แต่ย้อนโทษตัวเองว่าเป็นฝ่ายผิดเมื่อเกิดสถานการณ์ต่าง ๆ ในครอบครัว

ฉันยอมให้พ่อแม่ตี ดูด่าว่ากล่าว อย่างไม่ต้องคำถาม ฉันยอมรับอย่างธรรมชาติว่าเรื่องเหล่านี้เป็นความปกติธรรมดาของโลกใบนี้ ด้วยเพราะฉันเติบโตมาพร้อมกับสุภาภิตสำนวนไทยหนึ่งว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” เติบโตมาพร้อมกับยุคสมัยที่ยังเห็นความสำคัญ

ของไม้เรียวและการดูดำหรือพูดจากระทบกระทั่งจิตใจเพื่อให้ลูกได้ดี

โตมาอีกหน่อยฉันจึงรับรู้ว่าคุณไม่ได้รู้สึกแบบนั้น แม้ฉันจะร้องไห้ทุกครั้งหลังโดนตี แต่ฉันก็ไม่เคยตั้งคำถามว่าทำไมฉันถึงสมควรโดนตีหรือทำไมฉันจึงถูกตี แม้กระทั่งการเรียกร้องความยุติธรรมให้ตัวเองด้วยการคิดว่ามันสมควรแล้วหรือที่พ่อแม่ต้องตีฉัน ฉันยังไม่ได้คิดเลย ฉันรู้สึกถึงแค่ความเสียใจที่พ่อแม่ตีฉัน ฉันไม่ได้เสียใจที่เจ็บตัว เพราะพวกท่านไม่ได้ตีรุนแรงจนฉันเกิดแผลหรือเลือดออก แต่ฉันเสียใจเพราะฉันเจ็บใจ ฉันเสียใจที่โดนพ่อแม่ซึ่งเป็นบุคคลที่ฉันรักมากที่สุดตี และเพราะฉันไม่เคยรับรู้ถึงเหตุผลในการลงโทษ นั้นยังทำให้ฉันเจ็บใจมากไปใหญ่ ฉันจำภาพที่โดนพ่อแม่ตี ทุกครั้งพวกท่านโมโห ทุกครั้งพ่อแม่ไม่เคยบอกฉันว่าจะตีฉันเรื่องอะไร รู้ตัวอีกทีฉันก็เห็นใบหน้าโกรธจัดของพ่อ เสียงตะโกนกร้าวของแม่ จากนั้นพ่อก็เดินกึ่งไม่เล็ก ๆ โกลัตัวขึ้นมาลูบไล้บอกรอดแล้วหวดลงที่ต้นขาของฉันดังขวบ แม้ส่วนใหญ่พ่อจะตั้งใจให้โดนที่กระโปรงนักเรียนก็ตาม ส่วนไม้ประจำของแม่ก็คือไม้แขวนเสื้อ แม่จะจับไม้แขวนตามแนวกว้าง บีบให้เล็กถนัดมือแล้วพาดลงที่ขาของฉันกับน้องจนเกิดรอย ฉันไม่เคยรับรู้ถึงเหตุผลที่โดนทำโทษ แต่รับรู้ถึงเพียงอารมณ์ไม่พอใจชั่วแว่นของผู้ปกครองมือใหม่ที่ยังอยู่ในวัยรุ่น ดังนั้นฉันจึงมีความทรงจำไม่ตืออยู่ด้วยทุกครั้งเมื่อนึกย้อนกลับไปวัยเด็ก แม้ว่าความทรงจำอันดีอื่น ๆ จะมีมากด้วยก็ตาม แต่ความทรงจำอันเลวร้ายที่ปะปนอยู่ด้วยเหล่านี้ยังคงลึบไม่ลง

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นจากกระเป๋าของแมว เธอคว้ารับสาย

“คะแม่” แมวกรอกเสียงสุภาพที่สุดลงในโทรศัพท์

พูดเพียงเท่านั้น หลังจากกดวางสายเธอก็รีบตรงดิ่งกลับบ้านทันที “แม่โทรตามแล้ว เราขอกลับก่อนนะ”

แม่ของแมวเคร่งครัดเสมอ พวกเราสู้ดี ก่อนหน้านี้แมวไม่เคยกลับบ้านหลังพระอาทิตย์ตกดิน เมื่อเธอรักษาผลการเรียนได้ดีจึงขออนุญาตมาเที่ยวหลังเลิกเรียน แต่เธอก็ไม่เคยกลับบ้านดึกหลังสองทุ่มแม่สักครั้ง

ฉันกับป๊องไปเดินเล่นด้วยกันอีกนิดหน่อย พวกเราเข้าร้านหนังสือ ฉันแยกมาเดินดูหนังสือหมวดจิตวิทยาพัฒนาตนเองแล้วย้อนกลับไปดูหนังสือที่หมวดวรรณกรรม ป๊องกำลังเลือกดูนวนิยายแปลจีนกับนวนิยายรักโรแมนติกที่กำลังเป็นกระแสนิยมและขายดีเป็นเทน้ำเทท่า

ฉันหันไปเห็นเครื่องเขียนนานาชนิดบนชั้นวาง ซึ่งดึงดูดใจฉัน เดินเข้าไปมอง ร้านหนังสือใกล้จะปิดแล้ว ฉันตัดสินใจหยิบดินสอขึ้นมาหนึ่งแท่งแล้วเดินไปจ่ายเงินกับพนักงานหน้าร้าน

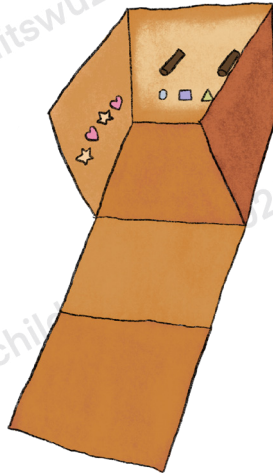
ตั้งแต่ชั้นชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ คุณครูก็เริ่มฝึกให้ฉันใช้ปากกาน้ำเงินกับปากกาแดงแทนดินสอไม้ธรรมดาแล้ว แม้ฉันจะยังคงได้ใช้ดินสอวาดรูปในคาบวิชาศิลปะอยู่ แต่ก็เป็นเวลาทีน้อยเหลือเกินเพียงหนึ่งชั่วโมงต่อสัปดาห์เท่านั้นเอง

ตอนนี้ในกระเป๋าดินสอของฉันมีเพียงปากกา เทปลบคำผิด และไม้บรรทัด ฉันพกพาเครื่องเขียนเท่าที่จำเป็น แม้จะมีปากกาสำรองไว้มากกว่าหนึ่งด้าม และมีปากกาสีดำไว้วาดรูปเล่นด้วย ฉันไม่ค่อยได้ใช้ดินสอมานานแล้ว ถ้าจะเขียนจะจดอะไรก็หยิบใช้ปากกาทั้งนั้น เพียงแต่ววันนี้หลังกลับจากชมรม ฉันรู้สึกอยากกลับมาใช้ดินสออีกครั้ง ความคิดแปลกใหม่นี้อาจเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวเพราะที่ดินสอก็ได้

ดึกแล้ว ห้างใกล้ถึงเวลาปิดทำการ ฉันกับแมวโบกมือลากันที่หน้าร้านหนังสือ พวกเราแยกย้ายกันกลับบ้าน

กลับบ้านที่ฉันไม่เคยรู้สึกถึงความเป็นบ้าน บ้านที่ฉันไม่เคย
รู้สึกว่าเป็นบ้านที่แท้จริง บ้านที่ฉันคอยหลบเลี้ยงเสมอมา

๔. แคะคิดถึงยานบินลั้งกระดาษ

พ่อกับแม่ยังไม่กลับบ้านเหมือนเคย ทั้งสองยังคงอยู่ที่ทำงาน หมู่เททำงานหนักจนดึกดื่น

ฉันเปิดประตูออก พบน้องสาวที่กลับมาถึงบ้านเป็นคนแรก ช่วงนี้เราใช้เวลาด้วยกันน้อยลง ไม่สนิทสนมกันเหมือนก่อน ฉันโตขึ้น น้องสาวก็โตขึ้น ต่างคนต่างมีความคิดเป็นของตัวเอง

ฉันนึกถึงเรื่องราวในวัยเด็กของพวกเขาแล้วยังจำได้ไม่ลืม วันที่น้องสวมกางเกง แต่เมื่อเธอเห็นฉันเลือกกระโปรงสีแดงก็วิ่งแจ้นเข้าไปในห้อง รื้อลิ้นชักเสื้อผ้า คว่ำกระโปรงสีส้มคู่กันมาใส่

น้องชอบทำตามฉัน เหมือนน้องสาวที่ชอบเลียนแบบพี่สาว

เมื่อครั้งยังอยู่ชั้นประถม เวลาว่างในวันเสาร์อาทิตย์ ถ้าไม่ไปที่สนามเด็กเล่น และเล่นเครื่องเล่นทุกชนิดที่ว่างในนั้น เราสองคนพี่น้องก็เล่นบทบาทสมมุติกัน ฉันวางแผนแล้วสั่งให้น้องทำตาม ฉันคือจอมบงการตั้งแต่เด็ก ส่วนน้องที่เห็นว่าหัวอ่อนและเชื่อฟัง ฉันก็จะสั่งให้ทำนู่นทำนี่ ประหยัดแรงไปได้มากที่สุดทีเดียว จนกระทั่งน้องโตขึ้น มีความคิดเป็นของตัวเอง น้องจึงเริ่มตั้งคำถามว่าทำไมไม่ช่วยกันทำบ้าง

ตอนนั้นฉันเคยมองว่าการกระทำของฉันที่มีต่อน้องสาวเป็นวิธีแบบเด็กฉลาด ซึ่งตอนนี้ฉันก็ออกจะเห็นด้วย เพียงแต่เสริมต่อท้ายให้อีกนิดหนึ่งว่า ฉลาดแกมโกง แล้วยัง

มานึกย้อนไปในตอนนั้นฉันควรจะเป็นพี่สาวที่ดีกว่านั้นหรือเปล่านะ หรือพี่สาวคนอื่นบนโลกนี้ก็เป็นเหมือนกับฉัน ไม่รู้เหมือนกันฉันก็รักน้องแต่แสดงออกแบบนั้น หรือทั้งหมดนี้อาจเป็นเพียงข้ออ้างที่ทำให้ตัวเองไม่รู้สึกละแสบก็ได้

หนึ่งในสิ่งประดิษฐ์ชิ้นโบว์แดงที่ฉันกับน้องร่วมกันสร้างขึ้น คือยานอวกาศ เหตุผลที่สิ่งประดิษฐ์ชิ้นนี้สร้างความประทับใจให้ฉันและยังคงตราตรึงอยู่ในความทรงจำ เพราะพวกเราสนุกกันมาก

ยานอวกาศสร้างจากกล่องกระดาษลังขนาดใหญ่ พวกเราได้แรงบันดาลใจจากการ์ตูนเรื่องหนึ่ง ความตื่นตาตื่นใจที่เห็นว่าตัวละครในเรื่องนำกล่องลังมาสร้างเป็นของเล่นได้ไม่รู้เบื่อ เพียงให้จินตนาการนำไปฉันตัดสินใจตั้งแต่ดูการ์ตูนจบว่าเราสองพี่น้องต้องลงมือทำเหมือนกัน

แม้ช่วยหาลังกระดาษขนาดใหญ่ให้ได้หนึ่งกล่องจากร้านขายของชำใกล้บ้าน ฉันวาดภาพยานอวกาศไว้ในหัวแล้วเรียบร้อยตั้งแต่วันแรกที่เห็นเจ้ากล่องกระดาษขนาดยักษ์นั้น

พวกเราทดลองก้าวลงไปนั่งในกล่อง น้องสาวตัวเล็กกว่า เธอ
นั่งได้พอดี แต่ก็แทบไม่มีพื้นที่ให้ขยับตัว ส่วนฉันลงไปนั่งได้แบบอึดอัด
กว่า ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจตัดหนึ่งช่องเปิดออกเป็นทางยาว ที่นั่งกว้าง
ขวางขึ้นแล้วและสามารถขยับได้มากกว่าหนึ่งคน เราสองพี่น้อง
สามารถนั่งยานอวกาศพร้อมกันได้

ถึงขั้นตอนการทำแผงควบคุม เรานำกิ่งไม้มะขามสองกิ่งที่หา
ได้จากต้นมะขามใหญ่ใกล้บ้าน กิ่งไม้นั้นมีขนาดเหมาะสม ไม่เล็กและ
ไม่ใหญ่เกินไป แล้วจึงเจาะรูสองรูด้านหน้ายานอวกาศสำหรับเป็นที่
บังคับจำลอง จากนั้นนำดินน้ำมันสีน้ำเงินกับม่วงปั้นเป็นก้อนมายึด
รอบกิ่งไม้ไว้ที่กล่องลงไม้ให้เลื่อนหลุดไป

แผงควบคุมควรจะต้องมีปุ่มกดต่าง ๆ เพื่อความสมจริงและ
สนุกสนานเวลาเล่นสมมุติ ฉันกับน้องช่วยกันปั้นดินน้ำมันเป็นรูป
วงกลม สีเหลี่ยมจัตุรัส สีเหลี่ยมผืนผ้า วงรี หัวใจ พระจันทร์ ดวงดาว
 ฯลฯ แต่เมื่อนำมาติดกับกระดาษลังก็พบว่าทำให้กล่องมีน้ำหนักมาก
เกินไป อีกทั้งเมื่อทิ้งไว้สักพักดินน้ำมันที่ต่ออยู่กับแรงโน้มถ่วงก็เกิด
ยึดเกาะกับกล่องกระดาษได้แยกลงแล้วหลุดร่วงลงบนพื้นทุกทีไป

ยานอวกาศเป็นรูปร่างเกินกว่าจะทำให้ฉันถอดใจเหมือนการ
ประดิษฐ์ครั้งก่อน ฉันตัดสินใจให้น้องไปหยิบสีเมจิกมา สักพักน้องกลับ
มาพร้อมกับสี จากนั้นฉันจึงบอกน้องว่าเราจะระบายสีกันแทนการใช้
ดินน้ำมัน น้องก็พยักหน้าให้ฉัน ซึ่งปกติน้องในวัยนั้นก็พยักหน้าให้ฉัน
ทุกเรื่อง ฉันยังเป็นฮีโร่ของน้องอยู่ เธอจึงเห็นดีเห็นงามกับฉันไปเสีย
หมด

ความเป็นฉันคือ ฉันตัดสินใจจะเป็นคนระบายสีแผงควบคุม
เอง ฉันบอกให้น้องช่วยโดยการนั่งมองแล้วให้กำลังใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉัน

ประเมินแล้วว่าน่าจะช่วยได้ดีที่สุด ฉันไม่ต้องการเสี่ยงกับเหตุการณ์
จำพวกน้องลากเส้นมั่วทำให้ผิดรูปร่าง หรือวาดปุ่มไว้เรียงกระเท่
จนไม่สมดุลซ้ายขวา แม้กระทั่งเธออาจจะบายสีออกนอกเส้นจน
นำปวดหัวก็ได้

ฉันควรจะเป็นพี่สาวที่คิดถึงน้องมากกว่านั้นสักหน่อย

ในวันนั้นฉันจดจ่อกับงานประดิษฐ์ที่ต้องการให้สมบูรณ์แบบ
ทุกระเบียดนิ้ว คาดหวังความสนุกสนานที่จะได้โลดเล่นบน
ยานอวกาศจำลองจากจินตนาการส่วนตัว แล้วน้องสาวล่ะ ตอนนั้นฉัน
มองเห็นเธอเป็นใครหรือเป็นอะไร มีความสำคัญอย่างไร ฉันรู้สึกกลัว
ตัวเองขึ้นมาเมื่อนึกว่าฉันมองเห็นเพียงยานบินกล่องกระดาษกับความ
ต้องการของตัวเอง ในขณะที่น้องกลายเป็นบุคคลนอกสายตา เป็น
เพียงคนที่มาช่วยสร้างของเล่นหนึ่งชิ้น ฉันใช้แรงงานเธอ สั่งให้เธอเดิน
ไปหยิบนู่นนี่นั่นเมื่อรู้สึกว่่าซีเกียจเกินกว่าจะเดินไปหามาด้วยตัวเอง
แต่เมื่อถึงขั้นตอนบางอย่างที่สำคัญ ฉันกลับมองข้ามความสำคัญของ
เธอ ฉันกลับไม่ให้เธอมีส่วนร่วมเพียงเพราะว่าเธอยังระบายสีไม่เนียน
พอ พี่ที่ดีควรเห็นความสำคัญของน้องและมองว่ากระบวนการที่เกิดขึ้น
จะช่วยให้น้องได้ฝึกความคิดสร้างสรรค์ ทำให้เธอภาคภูมิใจที่มี
ส่วนร่วมระบายสีแผงควบคุม ไม่ว่าจะออกมาอย่างไรก็ตาม ทำไมฉัน
ถึงไม่รู้สึกภาคภูมิใจที่ยานอวกาศจะเกิดจากความร่วมด้วยช่วยกัน
ทำไมฉันจึงคิดถึงแต่ตัวเองและไม่ปฏิบัติต่อน้องสาวแบบพี่ที่ดีพึงกระทำ

คำตอบคือ ฉันเกลียดชังการไม่ได้ตั้งใจที่เกิดขึ้นโดยคนอื่น
ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันควบคุมไม่ได้ หากเกิดจากตัวเอง แม้จะเสียใจอยู่บ้าง
ฉันก็จะบอกตัวเองว่าฉันพยายามทำเต็มที่แล้วพร้อมทั้งหาเหตุผลร้อย
แปดพันประการมาปลอบใจตัวเอง แต่ถ้าคนอื่น เช่น น้องสาวเกิดทำให้

สิ่งที่ฉันคิดวางแผนไว้ในหัวลุ่มไม่เป็นท่า ฉันคงหงุดหงิดมาก พร้อมทั้งคิดว่าสิ่งที่กำลังทำพังลงแล้ว ฉันจะเดินย่ำเท้าอย่างแรงออกจากสถานการณ์ตรงหน้าอย่างหัวเสียพร้อมกับความรู้สึกไม่ให้อภัยอีกฝ่ายสุดหัวใจ

ฉันเป็นคนที่ย่ำแบบนั้นเอง ฉันมักแสดงออกให้อีกฝ่ายรับรู้ว่ากำลังโกรธแล้วรอให้อีกฝ่ายเข้ามาขอโทษ ทั้งที่คนรอบข้างไม่ได้ผิดอะไรด้วยซ้ำนอกจากทำให้เราไม่พอใจ บางครั้งการที่พวกเขาเข้ามาขอโทษก่อนอาจไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นฝ่ายผิดหรอก แต่เขาเป็นฝ่ายที่ยอมลดทิวลิป เพื่อรักษาความสัมพันธ์ระหว่างกันให้คงอยู่ต่อไป ซึ่งการกระทำที่ดีของคนรอบข้างเหล่านี้ ทำให้ฉันที่ควรเรียนรู้การจัดการอารมณ์ของตัวเองแทนการนีกโทษผู้อื่นกลายเป็นคนเสียนิสัยไปโดยปริยาย

สิ่งที่ทำให้ฉันนึกเสียใจอยู่เสมอคือ ถ้าฉันเป็นพี่สาวที่ดีกว่านี้วันนี้ฉันอาจไม่รู้สึกโดดเดี่ยวมากเท่านี้ก็ได้ แม้พอกับแม่ไม่มีเวลาวางฉันจะยังมีน้อง เราสองคนคงจะแลกเปลี่ยนเรื่องราว พูดคุยปรึกษากันแบบสนิทใจ แต่โลกแห่งความจริงไม่ได้เป็นไปเช่นนั้น สิ่งที่ฉันวาดฝันไม่เกิดขึ้นเพราะการกระทำของตัวเอง

พี่น้องกลับกลายเป็นคนแปลกหน้าที่อาศัยร่วมหลังคาเดียวกัน แม้เราจะเรียนโรงเรียนเดียวกัน แต่เมื่อพบหน้ากันที่โรงเรียนต่างคนก็ต่างทำเหมือนกับว่าไม่รู้จักกัน ไม่มีใครทักทาย ไม่มีใครยิ้มให้ใคร แคเดินผ่านไป ทำเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างเราห่างเหินกันมากขึ้นทุกวัน ต่างคนต่างมีสังคมของตัวเอง น้องเล่าเรื่องให้เพื่อนฟัง ฉันรับฟังเรื่องราวของเพื่อน เราเติบโตขึ้นพร้อมเพื่อน เน้นนานแล้วที่ไม่มีเรื่องราวระหว่างเราสองคน

หากนึกถึงเรื่องราวระหว่างฉันกับน้อง คงต้องย้อนกลับไปเมื่อครั้งยังเด็กกว่านี้ เราสองพี่น้องมักจะใช้เวลาด้วยกันเสมอ ยกเว้นหลังอาหารเที่ยงน้องจะไปนอนกลางวัน เราดูการ์ตูนเรื่องโปรดด้วยกัน วาดรูปเล่นด้วยกัน รดน้ำแปลงผักหลังบ้านด้วยกัน เล่นชิงช้าที่สนามเด็กเล่นใกล้บ้านด้วยกัน เราตัวติดกันมาก แม้จะทะเลาะกันบ่อย ด้วยเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ก็จบได้ด้วยดี แม้ว่าฝ่ายที่ยอมจะเป็นน้องทุกที เพราะฉันโกรธนานและไม่ยอมใคร

จนกระทั่งวันที่ฉันค้นพบเพื่อนใหม่ชื่อว่าเกมคอมพิวเตอร์ ฉันหลงเพื่อนใหม่นี้งอมแงม ตัวติดกันแทบไม่ยอมห่างไปไหน น้องสาวที่ไม่อยากจะห่างฉันชวนฉันไปเล่นอะไรก็ไม่ค่อยไปแล้ว เธอเห็นที่ท่าเด็ดขาดของฉัน จึงตัดสินใจนั่งลงอยู่ใกล้ ๆ ฝึ่มองฉันเล่นเกมไปอย่างนั้น น้องยังเป็นน้องตัวน้อยแสนดีที่ยอมพี่ทุกอย่างจนถึงวินาทีนั้นเลย

ฉันเงิบสนิท ไม่ชวนน้องพูดคุย ไม่เล่า ไม่อธิบายอะไรให้ฟังทั้งสิ้น ฉันจดจ่อติดพันอยู่กับการพิชิตด่านใหม่ไปเรื่อย ๆ อย่างเสพติด น้องสาวถามอะไรก็ไม่เต็มใจจะอธิบาย พูดแบบขอไปที ถามคำตอบคำอย่างคนเย็นชาหยาบคาย จนกระทั่งฉันเล่นเกมไม่ชนะเสียที แพ้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฉันอึดอัดใจมาก และแสดงออกอย่างไร้ความอดทน ฉันหันไปโพล่งเสียงดังใส่ น้องสาวที่ไม่รู้อะไร ต่อว่าว่าเป็นเพราะเธอที่เข้ามาบังคับจนทำให้ฉันเสียสมาธิแล้วเล่นเกมแพ้

ฉันอยากย้อนกลับไปบอกน้องว่าขอโทษ พี่ขอโทษ ในวันนั้นไม่ใช่ความผิดของเธอเลยนะ พี่เล่นเกมแพ้เพราะตัวพี่เอง แต่พี่กลับโทษทุกสิ่งทุกอย่างยกเว้นตัวเอง คนใกล้ตัวพี่ในวันนั้นคือน้อง ดังนั้น พี่จึงโทษน้อง โยนทุกอย่างให้เป็นความผิดของน้อง เพื่อให้ตัวเองรู้สึกสบายใจขึ้น พี่ไม่อยากให้น้องได้เห็นด้านอ่อนแอของพี่ พี่อยากเป็น

พี่สาวคนเก่งของน้องตลอดไป พี่สาวที่เล่นเกมชนะ หรือพี่อาจจะแค่อุบายกบัดรำคาญและนั่งเล่นเกมเงียบ ๆ คนเดียวก็ได้ แต่ทั้งหมดนั้นเป็นพี่เองที่ไม่ดี เป็นพี่เองที่ไม่เคยรู้จักควบคุมอารมณ์โกรธให้ดีแล้ว แสดงออกให้เหมาะสม ทำให้น้องและคนรอบข้างตั้งมากมายต้องเสียความรู้สึก ในวันนั้นน้องยังเป็นเด็กน้อยตัวนิดเดียว ไม่สมควรที่จะต้องเจอความใจร้ายของพี่ที่ใช้ชีวิตมามากกว่าตั้งสองปีเลย ประสบการณ์บนโลกนี้ยังไม่เคยสอนพี่ แต่ในครั้งนี่เมื่อพี่สูญเสียความรักจากน้องไป พี่จึงได้เริ่มเข้าใจว่าน้องของพี่สำคัญมากแค่ไหน

แต่การพูดขอโทษในวันนี้จะสำคัญอย่างไร หากความรู้สึกของน้องถูกทำลายลงไปแล้ว ตอนนี้มันอาจจะสายเกินไปแล้วก็ได้ ฉันแค่ต้องยอมรับให้ได้ว่าความสัมพันธ์ของเรานี้กำลังกลายเป็นเส้นขนานที่แยกกันเดินทางบนเส้นทางของตัวเองและไม่มีวันมาบรรจบกันอีก

น้องรักฉันมาก ทำไมฉันจะไม่รู้ ฉันเติบโตมาพร้อมเธอ สายตาที่เธอมองฉันเหมือนเด็กที่มองฮีโร่ของตัวเอง เหมือนเด็กที่เคารพผู้ใหญ่ เป็นสายตาของน้องสาวที่มองพี่สาวของตัวเองด้วยความภูมิใจ ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยความรัก

แต่ฉันกลับไม่ใยดีเธอ ฉันมองไม่เห็นคุณค่าของความรักที่น้องมอบให้ ฉันไม่ทะนุถนอมดวงใจดวงน้อยของน้อง ฉันมองเห็นน้องสาวคนเดียวของฉันเป็นของตาย ที่วันยังค่ำไม่ว่าทำอย่างไร เธอยังรักฉันเสมอ

ชีวิตจริงไม่ใช่เช่นนั้น มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความคิด มีความรู้สึก หากโดนใครทำร้ายย่อมรู้สึกเสียใจ แม้ครั้งแรกอาจให้อภัยได้ แต่ถ้าโดนทำลายอยู่ซ้ำ ๆ จะปล่อยไว้เช่นนั้นหรือ มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิต

ที่เรียนรู้ เจ็บแล้วก็จำ น้องสาวของฉันก็เช่นกัน

ฉันกวาดตามองห้องนั่งเล่น โทรทัศน์จอแบนสีดำสนิท เก้าอี้
นวมตัวนุ่มสีเขียวแก่ ชุดโต๊ะยาวกับเก้าอี้ไม้ พรหมขนสัตว์สีครีม ชั้นวาง
หนังสือไม้อัดสองชั้น ภาพแขวนฝาผนังรูปทุ่งดอกทานตะวัน

เครื่องใช้อำนวยความสะดวกที่มี ทำให้ห้องนี้ดูทันสมัย
แสงไฟเปิดสว่างไว้ทุกดวง แต่บรรยากาศของบ้านกลับดูทึมทึบ นำพา
ความรู้สึกหม่นเศร้าเข้ามาด้วย

น้องเลื่อนดวงตาขึ้นมองฉันผู้ที่มาใหม่ตรงประตู และเคลื่อน
สายตากลับลงไปจดจ่อยังหนังสือเรียนดังเดิม ระหว่างเธอยังเฉยชา
ไร้บทสนทนาเหมือนทุกวัน

ฉันเดินเข้าห้องที่เกือบจะเป็นห้องส่วนตัว นั่งลงที่เก้าอี้ล้อ
เลื่อน เหยียดขายาวไปด้านหน้า ใช้นิ้วโป้งเท้ากดปุ่มเปิดซีพียูอย่างไม่
ใส่ใจนัก เอนหลังลงนอนพิงพนักเก้าอี้ แล้วหลับตาลงทบทวนเรื่องราว
ประจำวัน

ฉันคิดถึงเกรดของเทอมก่อนที่ยังปล่อยวางไม่ได้ ผลการ
เรียนตกลงอีกแล้ว ตอนขึ้นม.ปลายตั้งใจว่าจะพยายามเรียนให้ได้
เกรดสี่ เมื่อเทอมหนึ่งพลาดไปก็บอกตัวเองว่าเทอมสองจะแก้มือใหม่
แต่ก็ยังทำไม่ได้อยู่ดี คงเป็นเทอมนี้แหละมั้ง ม. ๕ เทอมหนึ่ง ถึงเวลา
เอาจริงแล้ว

โดยเฉพาะวิชาฟิสิกส์ที่เกรดลดน้อยลงเรื่อย ๆ แต่ก็เข้าใจได้
นะ ตอน ม. ๔ เทอมหนึ่งเป็นฟิสิกส์ ๑ พอ ม. ๔ เทอมสองเป็นฟิสิกส์ ๒
ตัวเลขต่อท้ายวิชาที่เพิ่มขึ้นคงหมายถึงระดับความยากของวิชาด้วยมั้ง
ฉันคิดหาเหตุผลปลอบใจตัวเอง

หน้าจอคอมพิวเตอร์แสดงผลว่าพร้อมใช้งานแล้ว ฉันจึงเอื้อมมือมาจับเมาส์ กดคลิกเปิดเกมประจำที่เล่นทุกวันเมื่อกลับถึงบ้าน

น้องผลักประตูเข้ามายังห้องที่ฉันนั่งอยู่

“พี่พริม วันนี้เค้าต้องใช้คอมพิวเตอร์ทำการบ้าน พี่ให้เค้าใช้ก่อนได้ไหม” เธอหยุดยืนอยู่ที่หน้าห้อง

“เค้าเล่นก่อน” ฉันตอบสั้น ๆ

“แต่เค้ามีรายงานต้องส่งวันพรุ่งนี้แล้วนะ”

“แล้วทำไมพรุ่งนี้รีบทำ” ฉันถาม ไม่ละสายตาออกจากจอ

“เค้ามีการบ้านเยอะ เค้ารีบทำแล้วพี่พริม เค้านอนดีทุกคืน พี่ก็รู้ เค้าไม่เคยทำตัวซีเกียจเลยนะ ทำไมพูดแบบนี้”

“เค้าจะเล่นตอนนี้ละ ปกติเค้าก็เล่นทุกวัน”

“ให้เค้าทำงานก่อนได้มัย๊ย แป๊ปเดียวละ พอเค้าพิมพ์รายงานเสร็จ พี่พริมก็มาใช้ต่อได้เลย วันนี้เค้าไม่เล่นคอมก็ได้”

“ไม่อะ วันนี้เค้ามาก่อน เค้าก็ต้องได้เล่นก่อนดิ พรหมาทิหลังก็รอไปก่อน เค้าเล่นแป๊ปเดียว ทีหลังถ้าพรหมามากก็มาเปิดคอมไว้ก่อน มัวแต่อ่านหนังสืออยู่ทำไม” ฉันยังยืนยันคำเดิม

“พรุ่งนี้เค้ามีสอบ เค้าก็ต้องอ่านมัยยะอะ”

“เค้าก็มีสอบพรุ่งนี้” ฉันตอบส่ง ๆ

“พี่ไม่คิดจะแบ่งน้องเลยใช่ปะ คอมที่บ้านก็มีแค่เครื่องนี้ เครื่องเดียวอะ ร้านอินเทอร์เน็ตก็อยู่ไกล ทำไมพี่เห็นแก่ตัวจังวะ !”

“เฮ้ย ! ทำไมต้องขึ้นเสียงด้วย นี่พี่นะ” ฉันขมวดคิ้วมุ่น ลูกชิ้นยื่น จ้องมองเธออย่างโมโห

“ถ้าเป็นพีแบบนี้ก็ไม่เคารพหรอก นิสัยเสีย !” แพร่เสียงลั่น
เครือ น้ำตาของเธอหยดเหมะลงบนพื้น น้องสาวหันหลังให้ฉันแล้วเดิน
หนีเข้าห้องนอนของตัวเองไป ปิดประตูไล่หลังดังปัง ฉันรับรู้ได้ว่านี่อาจ
จะเป็นความอ่อนโยนสุดท้ายที่เธอจะมีให้ฉัน เธอกำลังหันหลังให้พี่สาว
อย่างแท้จริง แต่ฉันยังไม่สนใจเธอเช่นเคย ตัดสินใจหันกลับมาจดจ่อยัง
เกมคอมพิวเตอร์เพื่อนรักของฉันตรงหน้าดังเดิม

ใครก !

เสียงท้อร้องดังขึ้นขัดจังหวะขณะที่ฉันกำลังดื่มด่ำช่วงเวลา
ในเกม แม้น้องสาวจะขัดจังหวะระหว่างฉันกับเกมคอมพิวเตอร์ไม่ได้
แต่คราวนี้คงถึงเวลาที่ฉันต้องผละลุกออกจากจอ ต้องเดินไปหาอะไร
รองท้องสักหน่อย

ฉันจำได้ว่ายังมีเค้กช็อกโกแลตหน้านี้มอยูในตู้เย็น ฉันเพิ่งสั่ง
มาเมื่อวานพร้อมกับเค้กมะพร้าวอ่อน ของหวานกับเกมคอมพิวเตอร์
ช่างเป็นส่วนผสมที่ลงตัว คงทำให้เย็นวันนี้เป็นช่วงเวลาที่ดี คืนนี้ฉันคง
หลับฝันดีอย่างแน่นอน

ฉันเดินมาที่ห้องครัว หยิบเลือกชิ้นหนึ่งคัน เปิดประตูตู้เย็น
ออก มองหาเค้กช็อกโกแลตที่วางไว้ชั้นบนสุดริมด้านซ้าย แต่กลับ
ว่างเปล่า ไม่มีวีแววของเด็กก่อนนั้น แม้ว่าฉันจะพยายามหาชั้นล่าง
ชอกด้านใน หรือตรงประตูตู้เย็น

ร่องรอยที่เหลือไว้พบในถังขยะ เป็นกล่องพลาสติกที่มีคราบ
ช็อกโกแลต ซึ่งน่าจะเลอะติดขณะรีบร้อนเปิดฝาดูออก กล่องของเด็ก
ช็อกโกแลตหน้านี้มันนั่นแหละ ยังมีโลโก้ชื่อร้านแปะยืนยันไว้ด้วย

ขยะในถังนี้ต้องนำออกไปทิ้งที่ถังขยะใหญ่หน้าบ้านแทบ
ทุกเช้า คนที่กินเค้กอยู่ในบ้านหลังนี้แน่นอน

ในเมื่อพ่อกับแม่ยังไม่กลับมา ก็มีอยู่คนเดียว

ฉันหมุนลูกบิดประตูห้องนอนแล้วเปิดออกผางอย่างแรง

“แพรว แกกินเค้กช็อกโกแลตในตู้เย็นเหรอ” ฉันจ้องหน้าเธอตรง ๆ ถามคำถามที่ตัวเองรู้อยู่แล้ว “เค้กก้อนนั้นเป็นของเค้านะ เค้าซื้อมา”

“เค้าไม่รู้ว่าใครซื้อมา มันอยู่ในตู้เย็น”

“เค้าซื้อ ซื้อมาเมื่อวานตอนเย็น”

“เดี๋ยวค่อยซื้อใหม่ก็ได้”

“ถ้าเค้าจะกินตอนนี้ จะซื้อตอนไหนอะ”

“พี่พริมนี่กินอย่างอื่นไปก่อนไม่ได้เหรอ”

“ทีหลังแพรวไม่ได้ซื้อก็ถามก่อนบ้างนะ ไม่ใช่หยิบกินไปเรื่อย”

“พี่พริมหาเรื่องอะ ตั้งแต่เรื่องคอมแล้วนะ” แพรวเสียงดั่งขึ้น

“แต่เรื่องนี้แกผิดไหมอะ”

ฉันมั่นใจว่าครั้งนี้ฉันไม่ได้ผิดอะไร เป็นน้องต่างหากที่ไม่รู้จักขออนุญาต ทั้งที่เธอรู้ดีว่าใครว่าฉันหวังของกิน

พ่อกับแม่เดินตามเข้ามาในห้องนอน ตามเสียงทะเลาะกันที่พวกท่านไม่เคยพอใจเข้ามา ทั้งสองกลับมาถึงบ้านตั้งแต่เมื่อไรฉันไม่รู้เลย ทุกครั้งที่ทะเลาะกับน้อง หูของฉันก็ดับไปด้วย ไม่ได้ยินเสียงอื่นใดรอบข้าง แม้กระทั่งเสียงเครื่องยนตรถที่ขับเข้ามาจอดก็ตาม

ไม่ใช่แค่อาการหูดับหรือก แต่ฉันคิดว่าฉันคงตาพร่าบอดและใจมืดมัวดับแคบขึ้นด้วย เมื่อทะเลาะกันฉันเป็นแบบนี้เสมอ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เราสองพี่น้องทะเลาะกันมาได้นานจนถึงทุกวันนี้ แม้กระทั่งเรื่องเล็กน้อย

ไม่มีใครยอมใคร

“ทะเลาะกันเรื่องคอมอีกแล้วหรือ” พ่อพูดขึ้นสั้น ๆ แทรก
กลางบทสนทนาทะเลาะไร้อารยะระหว่างเรา

“คอมมันมีปัญหาหนักใช้ไหม”

ดูก็รู้ว่าปัญหาอยู่ที่เราสองคน

“ไม่มีคอมก็สิ้นเรื่อง”

แต่พ่อไม่เคยโทษพวกเราเลย

ชายวัยกลางคนเดินออกมา เขามุ่งหน้าไปยังห้องที่มีคอม
ตั้งอยู่เพื่อแก้ปัญหาทุกอย่างในเย็นนี้ให้จบลง ฉันประเมินสถานการณ์
ตรงหน้า จากนั้นรีบเดินตามพ่อไปทันที กลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์
ร้ายแรง พ่อไม่ฟังใครแล้ว เขากำลังหุดับ

“พ่อ หนูผิดเอง” ฉันบอกเขา หวังให้ล้มเลิกความคิดนั้น

แต่ไม่เลย คำพูดของฉันเหมือนน้ำมันที่ราดลงกองหิน
ช่วยจุดชนวนเรื่อง ทำให้ทุกอย่างยิ่งเลวร้ายลงกว่าเดิม

พ่อดึงสายไฟและสายต่อเข้าคอมทุกเส้นออกจรวดเร็ว

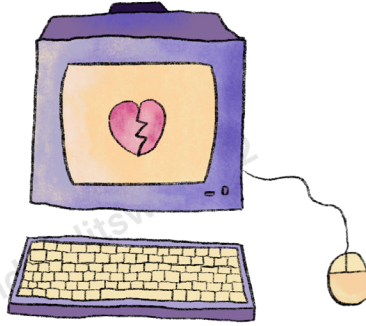
“อย่าทำมันเลยคุณ มันไม่ได้ผิดอะไร” แม่ที่เดินตามออกมา
รีบพูดบอกพ่อ

สองมือของพ่อจับคอมพิวเทอร์แน่น เจ้าคอมพิวเทอร์ตัวดี
ที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ ถูกโยนทุ้มอย่างแรงลงบนพื้นกระเบื้องเงาวับ
คอมพิวเทอร์บุบพัง หน้าจอคอมแตกร้าว

คอมพิวเทอร์ที่เป็นที่ตั้งดวงใจของฉันแตกสลายลงแล้ว

เหมือนกับหัวใจของฉันที่แหลกสลายลงในเย็นวันนั้นด้วย

๕. ไม่เคยขาดเหลือ แต่ยังคงขาดหาย

พ่อเดินออกไปแล้ว แม่ยังยืนอยู่ตรงที่เดิม แต่สักพักก็เดินตามออกไป น้องยังคงยืนนิ่งไม่ขยับเคลื่อนไหว ฉันไม่ได้เงยหน้าขึ้นสบตาเธอแต่เชื่อว่าเธอคงกำลังจ้องมองมายังเครื่องคอมพิวเตอร์เหมือนกันกับฉัน

ฉันทรุดนั่งลงที่พื้นรู้สึกว้าขาทั้งสองข้างหมดแรงแทบไม่มีเหลือพอให้ก้าวเดินออกจากตรงนั้น ฉันยังคงมองดูมัน แล้วน้ำตาก็ไหลพรากออกมา ฉันไม่รู้เลยว่าทำไมฉันจึงร้องไห้ ฉันไม่รู้ว่่าน้ำตาเริ่มหยดลงมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ฉันปล่อยให้ น้ำตาไหลต่อไปอยู่อย่างนั้น ฉันผูกพันกับมันมากเหลือเกิน มันเหมือนเพื่อนคนหนึ่งของฉันในบ้านหลังนี้ เป็นเพื่อนคนสำคัญในช่วงเวลาที่ฉันกับน้องพูดคุยกันเท่าที่จำเป็น เป็นเพื่อนคนสำคัญที่อยู่ข้างฉันเสมอเมื่อพ่อกับแม่ยังคงอยู่ที่ทำงาน

ฉันนึกเสียดายต่อไปถึงสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือข้อมูลทั้งหมดที่คงถูกกลับคืนได้ยาก หรือแม้กระทั่งอาจถูกกลับมาไม่ได้อีกแล้ว ไฟล์งานทั้งหมดของฉันกับน้องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา โครงการงานชิ้นสำคัญเมื่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม อัลบั้มรูปภาพของครอบครัวที่ไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน ภาพงานวันกีฬาสี่สมัยอนุบาลที่ฉันได้รับเลือกให้ถือป้ายคำว่า ใจเต็มร้อย ส่วนน้องได้รับเลือกให้ถือดาวประดับแสนสวย

ฉันคิดถึงทั้งหมดนั้นเลย แล้วก็ร้องไห้ขึ้นมาหนักกว่าเดิม ฉันไม่สนใจแล้วว่าใครจะมองอย่างไร ไม่สนใจว่าใครจะคิดว่าฉันเป็นเด็กไม่สมวัยที่อายุสิบเจ็ดปีแล้วแต่ยังร้องไห้เสียงลั่น ตอนนี้ฉันไม่ใส่ใจความคิดของใครทั้งนั้น ถ้าเขาคิดว่าฉันกำลังทำมากเกินไป เขาก็ควรรู้ด้วยว่าเรื่องนี้เป็นเพราะใคร ใครที่เป็นผู้ใหญ่แล้วแต่ยังคงไร้เหตุผลยังโมโหร้ายและแก้ปัญหาตรงหน้าด้วยการทุบทำลายข้าวของ

พ่อไม่ควรทำแบบนี้ ครั้งนี้เขาทำเกินไป

ฉันพ่นลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่จนไหล่ยกไหวขึ้นตามแรงนั้นด้วย ฉันยื่นประจันหน้ากับน้องที่ยังคงยืนอยู่ ฉันไม่พูดอะไรและเธอก็ไม่พูดอะไร เรื่องราวที่ไม่รู้ว่าใครผิดแต่ต่างฝ่ายกำลังโทษให้เป็นความผิดของอีกคน สายตาของฉันจ้องมองเธออย่างคาดโทษพลางคิดว่าถ้าเธอไม่เอ่ยถึงคอมพิวเตอร์เครื่องนี้ขึ้นมา พ่อคงไม่โกรธจัดแล้วเข้ามาทุบมัน

ฉันกล่าวโทษน้องสาวในใจ ทนหยุดยืนมองเธอต่อไปไม่ไหว แม้เพียงนาทีเดียว ฉันตัดสินใจปิดประตูที่ขวางอยู่ระหว่างเราสองคนลง แทนคำพูดทุกอย่าง ความสัมพันธ์ของเราสองพี่น้องเป็นแบบนี้เสมอมา ทะเลาะกัน หนีปัญหา กลับมาคืนดี และทะเลาะกันอีกเรื่อยไป

แต่การทะเลาะครั้งนี้แตกต่างออกไป มันไม่ใช่การทะเลาะกันด้วยเรื่องราวเล็กน้อยในชีวิตประจำวันเหมือนครั้งก่อนหน้า คอมพิวเตอร์เครื่องที่สำคัญต่อฉันพังลงไปต่อหน้าต่อตา ฉันไม่คิดว่าเราสองคนจะกลับมาคืนดีกันได้ง่ายเหมือนครั้งก่อน มันอาจฟังดูแย่มาก ๆ แต่ความรู้สึกของฉันทำให้ฉันไม่แน่ใจว่าจะให้อภัยพ่อได้ด้วยซ้ำ

ฉันตั้งคำถามว่าทำไมฉันต้องโกรธพ่อมากขนาดนั้น ทำไมไม่เรียนรู้การให้อภัย ใคร ๆ ก็ตัดสินใจทำสิ่งผิดพลาดไม่ทันคิดได้ ความคิดด้านดีของฉันอธิบายให้ฉันฟังว่า ตอนนั้นพ่อกำลังโกรธจึงทำแบบนั้น

ตอนแรกฉันคิดว่าฉันโมโหพ่อ เพราะเขาทำคอมพิวเตอร์พัง โกรธเคืองเขาที่ทำให้ฉันไม่ได้เล่นเกม แต่ไม่หอรอก อีกไม่นานเดียวพ่อก็จะซื้อคอมพิวเตอร์เครื่องใหม่เอี่ยมมาอยู่ดี เขาไม่เคยเสียดายเงินของตัวเองแม้แต่บ่อย พ่อยินดีใช้จ่ายเงินของเขาซื้อความสะดวกสบายทุกอย่างให้ครอบครัวของเราเสมอ เขาเป็นผู้ชายใจดีแบบนั้นเอง

ทั้งที่คอมพิวเตอร์เครื่องใหม่กำลังจะมาที่บ้าน แต่ฉันกลับยังติดใจเรื่องเหล่านี้อย่างเอาออกไปจากสมองได้ยาก ฉันมานั่งทบทวนให้ดี บางทีฉันอาจไม่ได้โกรธพ่อก็ได้ ฉันอาจโกรธการกระทำของพ่อ เขาเป็นผู้ใหญ่ เป็นผู้นำของครอบครัว แต่กลับใช้อารมณ์เหนือเหตุผล พ่อเป็นผู้ชายโมโหง่าย เขาไม่ชอบเวลาที่คนในบ้านทะเลาะกัน ดังนั้นทุกครั้งที่มิใคร่เสียงดังขึ้นมา หลายครั้งแม้ไม่ใช่การทะเลาะกัน แต่พอกลับเข้ามาร่วมในสถานการณ์นั้น พร้อมกับหยิบสิ่งของใกล้มือขว้างลงพื้น บ้างเข้าไปตอยของ บ้างทุบของ บ้างเตะของ หลายครั้งที่พ่อเจ็บตัว ส่วนพวกเราที่ยืนดูพ่อตรงนั้นก็กลัวเสียจนตัวสั่นไม่กล้าขยับปากพูดอะไรต่อ

ที่ผิดแปลกไปกว่านั้นคือ เขาไม่เคยพูดขอโทษเลย พ่ออาจ
ไม่รู้ว่าการกระทำเหล่านั้นผิดแผกผิดใจไว้ที่ลูก ๆ อย่างไรก็ตามบ้าง

เมื่อฉันยังเด็ก ครั้งหนึ่งที่พ่อทำลายของ ซึ่งเป็นถ้วยชาม
กระเบื้องลายครามในตู้สะสมของพ่อเอง ฉันจำได้ว่าฉันทั้งเกลียดทั้ง
กลัวผู้ชายอารมณ์ร้อนที่เห็นตรงหน้าคนนั้นมากที่สุดจนแทบทนไม่ไหว

“โตขึ้นไปหนูจะไม่ใช่แบบพ่อ” ฉันปฏิญาณกับตัวเอง
ต่อหน้าเขาทั้งน้ำตา ฉันจำได้ว่าสายตาที่ฉันมองเขาคือ สายตาของลูก
ที่หมดความเชื่อมั่นในตัวพ่อ “หนูจะไม่ใช่คนขี้โมโหแบบนี้ จะไม่ใช่
คนแบบพ่อเด็ดขาด”

สำนวนลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น ฉันคิดอยากแหกกฎนั้น
ฉันอยากหล่นร่วงลงมาแล้วลี้ภัยไกลออกไปให้ห่างจากต้นขึ้นหน่อย
ถ้าบังเอิญว่าต้นไม้ต้นเตี้ยโตอยู่บนเนินดิน ฉันก็จะพาตัวเองลี้ภัยไกลลง
จากเนินนั้นไป

แต่สุดท้ายฉันก็ผิดคำสัญญานั้น ฉันกลายเป็นผู้ใหญ่แบบพ่อ
เป๊ะทุกกระเบียดนิ้ว เหมือนกันอย่างกับแกะ ฉันกลายเป็นผู้ใหญ่ขี้โมโห

แล้วสุดท้าย ฉันก็โทษเรื่องราวเลวร้ายทุกอย่างนี้ให้เป็นความ
ผิดของพ่อ แต่เพียงผู้เดียว

ฉันคิดว่า ถ้าฉันมีพ่อที่ใจเย็นกว่านี้ เป็นพ่อที่ใช้เหตุผลสอน
ลูกแทนการใช้อารมณ์ ฉันคงเติบโตขึ้นมาเป็นคนไม่ขี้โกรธแบบทุกวันนี้

ฉันก็เป็นแบบนี้ ยังคงโทษทุกอย่างนอกจากตัวเอง เพื่อให้
สบายใจว่า เรื่องแย่ ๆ ทั้งหมดที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของตัวเรา

แม้จริง ๆ มันอาจไม่ใช่ความผิดของใครเลยก็ได้

สิ่งสำคัญคือ เรื่องในวันนี้สำหรับฉันเป็นเรื่องใหญ่มาก เพราะคอมพิวเตอร์แตกต่างจากชุดถ้วยชามสะสมของพ่อ มันเป็นหนึ่งในสิ่งของชิ้นโปรดของฉัน และพ่อก็ยังเป็นพ่อคนเดิมที่ไม่เคยรู้สึกผิดและไม่เคยพูดว่าขอโทษ

เดี๋ยวพรุ่งนี้เข้าพ่อก็กลิ้ม ลิ้มเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นในเย็นนี้ เขาจะมองมาที่ฉันพร้อมกับรอยยิ้มที่ฉันมองว่าเป็นใบหน้าปั้นยิ้ม เขาจะชวนคุยเรื่องใหม่ ๆ ที่ฉันไม่สนใจ ทำเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำเหมือนกับว่าพวกเราสบายดีและไม่จำเป็นต้องย้อนกลับไปพูดคุยเรื่องของเมื่อวานมาพูดถึงอีก แม้จะอยากได้คำขอโทษมากแค่ไหน แต่อย่างไรก็คงไม่ได้รับ คำแบบนั้นพ่อไม่ได้พูดออกมาง่ายดาย โดยเฉพาะกับลูก ๆ แล้ว เขาไม่เคยพูดออกมา

“ก็อก ๆ” เสียงใครคนหนึ่งเคาะประตูห้อง

ฉันไม่คิดว่าเสียงนั้นมาจากพ่อ อาจจะเป็นน้องก็ได้ แต่เมื่อประตูเปิดออกก็เฉลยคำตอบว่าเป็นแม่

“แม่ขอเข้าไปน่ะลูก” เธอยิ้มให้ฉันอย่างอบอุ่นที่สุด

ฉันรู้สึกเหมือนกำลังถูกโอบกอด ฉันไม่ตอบอนุญาต แต่ก็ไม่ได้ห้ามเช่นกัน ยังคงนั่งก้มหน้าร้องไห้อยู่ที่พื้นห้อง

แม่นั่งลงข้างฉัน โอบไหล่ฉันไว้โดยมือข้างซ้ายของเธอ

“หนูอย่าถือสาพ่อเขาเลยนะลูก พ่อก็เป็นแบบนี้แหละ เวลาโกรธใครก็ห้ามเขาไม่ได้ แต่หนูก็น่ารู้ใช่ไหมว่าเวลาปกติเขาเป็นผู้ชายใจดีมากคนหนึ่ง”

ฉันเงิบ ยังคงไม่พูดอะไร

เธอจึงพูดต่อไป “อย่าไปโกรธเคืองพ่อเลยนะลูก มันจะเป็นบาปติดตัวหนูไป”

ประโยคนั้นแทงทะลุใจดำฉัน โดนจุดเปิดก๊อกน้ำแห่งความ
อึดอันตันใจ มันทะลักทลายไหลออกมาอย่างแรง ฉันเริ่มตอบโต้แม่
ด้วยความคิดเห็นของฉัน

“หนูไม่เข้าใจ ไม่เคยเข้าใจเลยแม่” ฉันระบายกับเธอ “ถ้าพ่อ
กับแม่ทำตัวไม่ดี ลูก ๆ อย่างพวกหนูไม่มีสิทธิ์โกรธเลยเธอ” น้ำตา
ระลอกใหม่ไหลลงมาอีก เมื่อนึกคิดถึงความเป็นธรรมเหล่านี้

“ถ้าพวกหนูทำตัวไม่ดี ใครเขาจะเรียกว่า ลูกอกตัญญู แล้ว
พ่อแม่ที่ไม่ดีละ ทำไม่ถึงไม่มีใครชิงชังบ้าง”

“หนูต้องอยากเกิดเป็นลูกของพ่อกับแม่ที่ใจดี ใจเย็นอยู่แล้ว
ถ้าเลือกได้หนูก็อยากมีพ่อแม่แบบนั้น แต่หนูเลือกเกิดไม่ได้”

“พ่อกับแม่มีหนูขึ้นมาแล้ว ทำไม่ถึงไม่ตั้งใจเลี้ยงดูให้ดี หรือ
ถ้าพ่อแม่ไม่ต้องการหนู พ่อกับแม่จะสร้างหนูขึ้นมาทำไม”

ฉันพูดอะไรต่ออะไรไปวนมา เข้าไปซ้ำมา น้ำหูน้ำตาไหล
ออกมามากกว่าเดิม แม่นิ่งฟังเงียบ ๆ อยู่อย่างนั้นพร้อมกับยื่นแผ่น
กระดาษทิชชูให้ฉัน เธอหยิบเข้ามาตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้เลย

แม่เป็นแบบนี้เสมอ นิ่งฟัง ไม่ตัดสิน ไม่ดูด่าว่ากล่าวความคิด
ก้าวร้าวรุนแรงของฉัน เธอมองลูก ๆ ด้วยสายตาของผู้ใหญ่ที่มองเด็ก
น้อย ให้อภัย และไม่เคยถือสาหาความ

แม่เป็นผู้รับฟังที่ดีที่สุดเสมอในเวลาที่คุณในครอบครัวเรา
ต้องการ พ่อเล่าเรื่องยุ่งยากที่บริษัทให้แม่ฟัง น้องเล่าเรื่องที่โรงเรียนให้
แม่ฟัง กระทั่งตอนนี้ฉันก็กำลังเล่าเรื่องความอึดอันตันใจให้เธอฟังด้วย
อีกคน

แต่เรื่องของแม่ แทบไม่มีใครเคยได้ฟัง ไม่รู้ว่าเธอสบายดีกับ
ทุกเรื่องในชีวิต หรือเธอสามารถรับมือได้เป็นอย่างดีกับทุกอย่าง แต่ไม่

ค่อยมีใครได้ฟังเรื่องของเธอจริง ๆ เธออาจรับฟังปัญหาของทุกคนในครอบครัวจนไม่มีที่ว่างพอสำหรับการกังวลปัญหาของตัวเองก็ได้ ซึ่งสำหรับฉันแบบนี้แหละที่เรียกว่า น่ากังวล ก็ยิ่งเธอถูกติดีมากๆ ใครจะไปรู้ว่าเธอปกติดีจริงๆ อย่างนั้นจริงหรือเปล่า

“หนูดีมีนมแล้วพักผ่อนนะลูก แม่ห้ามความโกรธของหนูไม่ได้ แต่แม่อยากบอกหนูว่า ความโกรธไม่เคยให้ผลดีกับใคร ความเจ็บแค้นจะยังอยู่กับหนู อีกฝ่ายเขาไม่รับรู้ เมื่อหนูโกรธ หนูจะไม่สบายใจ สุดท้ายก็เป็นหนูเองที่ได้รับความรู้สึกไม่ดีนั้น”

ฉันเงยหน้าขึ้นสบสายตาของแม่ ดวงตาของเธอยังคงยิ้มให้ฉันอย่างอบอุ่น

ฉันรับแก้วนมมา นมจืดในแก้วคลายความอุ่นลงแล้ว เพราะความยาวนานของบทสนทนาระหว่างแม่ลูก ฉันพยักหน้าให้เธอเป็นเชิงบอกว่าเข้าใจคำพูดของเธอ แม่มักจะมีคำสอนที่ทำให้ฉันเปิดใจฟังเสมอ เธอยิ้มให้ฉันอีกครั้งพร้อมกับลุกขึ้นเดินออกไปจากห้อง ปล่อยให้ฉันใช้เวลาทบทวนอยู่กับตัวเองเงียบ ๆ

ฉันลุกขึ้นมาล้างที่โตะไม้ตัวยาว ซึ่งมีไว้ทำการบ้าน วางแก้วนมนั้นลงตรงหน้าแล้วพุดลงสะอื้นให้อีกครั้ง

มันทำให้ฉันนึกถึงแก้วนมอีกแก้วในวัยเด็ก
แก้วที่แม่ใช้เทรดลงบนหัวของฉัน

ตอนนั้นฉันยังเด็กมาก ไม่ชอบตีมนม โดยเฉพาะนมจืดเย็น ที่วางทิ้งไว้นานเกินไป แม่เป็นคนรินนมจากขวดลงแก้วใบใส เธอนำมา ยื่นให้ฉัน ฉันปฏิเสธอ้อมแอ้มด้วยเพราะไม่อยากจะดื่ม แต่ก็กลัวว่าจะ โดนแม่ดุ แม่ไม่ใช่ผู้ใหญ่ใจดีใช้อารมณ์ เธอไม่ได้หุนหันพลันแล่น และไม่ ชอบการบังคับ ดังนั้นเมื่อฉันไม่อยากจะดื่ม เธอจึงวางไว้ให้บนโต๊ะสักแห่ง ใกล้เคียง ๆ นั้น แต่เมื่อผ่านไปนานสักพัก เธอมองเห็นว่าแก้วนมยังไม่พร้อม ลงไปจากเดิมก็ย่ำเตือนบอกฉันให้ดื่มให้หมด แทนที่จะยอมรับไว้ง่าย ๆ แล้วแอบนำไปเททิ้งที่หลัง แต่ฉันกลับปฏิเสธออกไปหนักแน่น ฉันไม่รู้ ว่าเธอโกรธไหม แต่เธอก็ไม่ได้โมโหจนปิดแก้วนมตลกแตก เราสองคน ไม่ได้เจรจากันยาวนานกว่านั้น รู้ตัวอีกทีฉันก็เห็นสีหน้าไม่พอใจและ ได้ยินเสียงโกรธจัดของแม่ เธอนำนมแก้วนั้นทั้งหมด เทรดเดียวลงบน ตัวของฉันจนเกลี้ยงแก้ว น้ำนมค่อย ๆ ไหลรดลงบนศีรษะ เส้นผม หัวไหล่ และลำตัว ฉันไม่รู้ว่ในตอนที่ตัวเองทำอะไรต่อไป ความ ทรงจำยังเด็กมาก แทบจะเลือนรางไปหมดแล้ว แต่ความสงสัยยัง ผังแน่นอยู่ในใจจนถึงทุกวันนี้

ฉันไม่รู้ว่าการปฏิเสธนมจืดหนึ่งแก้วของแม่ผิดมากไหม อาจ จะแสดงออกว่าเป็นเด็กไม่มีมารยาทก็ได้เพราะไม่รับของที่ผู้ใหญ่มอบ ให้ด้วยความปรารถนาดี ฉันยอมรับว่าฉันเป็นเด็กดื้อหัวแข็งที่ไม่ได้อ่าน นอนสอนง่าย แต่เหตุผลที่ฉันปฏิเสธนมแก้วนั้นก็ไม่ได้ซับซ้อนไปกว่า ความคิดว่า ฉันไม่ชอบตีมนมจืดและนมจืดจากตู้เย็นที่เพิ่งลดเป็น อุณหภูมิต่ำไม่อร่อย ฉันปฏิเสธแก้วนมจืดแต่ไม่ได้ปฏิเสธความหวังดี ของแม่ แม้ว่าแม่อาจจะไม่เข้าใจ หรืออาจเป็นความบกพร่องของฉันเอง ที่สื่อสารผิดพลาด

แต่ถ้าในวันนั้นฉันไม่ได้ทำผิดอะไร แสดงว่าแม่กำลังทำเกินกว่าเหตุหรือเปล่า นั่นเป็นคำถามที่ฉันไม่เคยมีคำตอบ เหตุการณ์นั้นยังคงเป็นภาพเคลื่อนไหวที่ติดตา ฉายวนซ้ำอยู่ในหัวของฉันอย่างนั้น ยาวนานกว่าสิบปี วันหนึ่งลืมไป แต่อีกวันก็จะนึกขึ้นมาได้อีก

เสียงแจ๊สเดือนโทรทัศน์ดังขึ้น ฉันเปิดดู จึงรู้ว่าเป็นข้อความจากป๊ิง เธอส่งเพลย์ลิสต์เพลงเศร้าที่สัญญาไว้ตอนเย็นมาให้

ฉันเปิดฟัง และนอนร้องไห้ตลอดคืนจนหลับไป

๖. ท้องฟ้าสีแสดแวดครีမ်ขาว

เช้าวันใหม่มาถึงแล้ว แม่เข้ามาปลุกฉันให้ตื่นนอน และเตรียมตัวไปโรงเรียน ฉันรู้สึกแตกต่างกว่าทุกครั้ง การลุกออกจากเตียงในวันนี้เป็นเรื่องยากเหลือเกิน

ฉันมาถึงโรงเรียนด้วยความอิดโรย เดินไปก้มหน้าไปตลอดทางจนถึงหน้าห้องเรียน เข้านี้ดูแปลกกว่าทุกวัน เพื่อนคนอื่นไม่เข้าไปนั่งในห้อง แดมยังถือหนังสือกับสมุดไว้ในมือตลอดเวลา ฉันเดินเข้าไปใกล้จึงได้ยินว่าพวกเขาต่างกำลังเร่งรีบทบทวนบทเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มเติม เรื่องความน่าจะเป็น ที่มีสอบในคาบเรียนแรกของวันนี้

เช้าวันนี้วิชาคณิตศาสตร์เพิ่มเติมมีการสอบเก็บคะแนนครั้งใหญ่ ก่อนการสอบครั้งสุดท้ายประจำภาคเรียน คือ การสอบปลายภาค และฉันลืมไปเสียสนิท

ว่ากันว่าเรื่องเลวร้ายมักจะมาพร้อมกัน

ชีวิตของฉันก็เป็นเช่นนั้น คอมพิวเตอร์ ทะเลาะกับน้อง มองหน้าพ่อไม่ติด แล้วยังลืมท่องสูตรคำนวณที่ต้องใช้สอบเข้านี้อีกด้วย

ไม่มีอะไรแย่ไปกว่านี้อีกแล้ว

ฉันสอดส่ายตามองหาเพื่อนสนิททั้งสองคนแต่ก็ไม่พบ จึงวางกระเป๋าเป้สะพายหลังลงแล้วเลือกนั่งตรงที่ว่างไร้ผู้คน

ฉันคิดว่าคงต้องใช้สมาธิอย่างมาก เพื่อจดจำสูตรคำนวณความน่าจะเป็นทั้งหมด ดังนั้นจึงรีบเปิดเอกสารประกอบการเรียนกวาดสายตาอ่านข้อมูลทั้งหมดอย่างรวดเร็ว ใกล้ถึงเวลาทำงานของกริ่งเรียกเข้าแถวแล้ว

ฉันอ่านเอกสารความน่าจะเป็นเกือบจบครบหนึ่งรอบถ้วนอย่างรีบเร่ง คิดว่าสมองของฉันคงจดจำสูตรคำนวณ ความหมายของสูตรคำนวณ และโอกาสการนำไปใช้ได้เป็นอย่างดีแล้ว ฉันเชื่อมั่นว่าอย่างน้อยฉันคงสามารถจดจำสักหนึ่งสูตรพื้นฐานไปประยุกต์ใช้แก้โจทย์ปัญหาได้ ซึ่งหนึ่งสูตรที่จำได้นี้ก็คงได้ใช้มากกว่าหนึ่งข้อ คะแนนที่ออกมาก็คงไม่แย่มากนักหรอก ฉันเชื่ออย่างนั้น

แมวมามาแล้ว ทำให้ฉันโล่งใจขึ้นมาก อย่างน้อยก็ไม่ต้องนั่งอยู่คนเดียวเหมือนคนไร้สังคมที่ไม่เป็นมิตรกับใคร ท่ามกลางคนอีกมากมาย แมวช่วยยืนยันว่าฉันมีสังคม และนั่นทำให้ฉันสบายใจขึ้นมา

“แมววันนี้มีสอบ” ฉันทักทาย

“อืม รู้แล้ว”

“อ่านมารีซัง”

“อ่านแล้ว ะ” แมวตอบพร้อมรอยยิ้ม

แมวไม่ได้ลืมบททวนบทเรียนสำหรับการสอบครั้งใหญ่ในวันนี้ เธอนั่งลงใกล้กับฉัน เปิดกระเป๋าสะพายหลังสี่กรมท่าของโรงเรียน แล้วหยิบสมุดคณิตศาสตร์ออกมาอ่านซ้ำอีกรอบก่อนสอบ

ฉันอุ่นใจขึ้นมาเมื่อมีเพื่อนนั่งอยู่ใกล้ ๆ แต่ก็ยังรู้สึกกังวลกับการสอบมากอยู่ดี แม้ว่าฉันจะชอบวิชาคำนวณ และมักจะทำคะแนนได้ดีเสมอในวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน ส่วนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มเติม แม้จะไม่โดดเด่นนัก แต่คะแนนก็อยู่ในระดับกลางที่ไม่น่าเป็นห่วง

ฉันมั่นใจกับคณิตศาสตร์เสมอมา ฉันมีความจำที่ดี เคยชินกับโจทย์ปัญหาที่ฝึกฝนเป็นประจำ และมีสมาธิในการสอบ แต่วันนี้ฉันรู้สึกแตกต่างออกไป เหมือนสมาธิของฉันกระเจิดกระเจิงไปคนละทิศทางจนฉันไม่แน่ใจว่าจะจดจ่อกับโจทย์ปัญหาได้ดีดังเดิมอีก

ปิ้งกลับมาแล้ว เดินมาจากโรงอาหาร สถานที่ประจำที่ช่วยฝากท้องสำหรับมือเข้าของเธอ แต่วันนี้ปิ้งไม่ได้เดินมาคนเดียวเหมือนเคย เธอเดินมากับกลุ่มเพื่อนใหม่สี่คนพร้อมกับรอยยิ้มและเสียงหัวเราะที่ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเป็นคนนอก

กลุ่มเพื่อนใหม่เดินเข้ามาใกล้ที่นั่งของฉันกับแมว พวกเขาเธอยิ้มร่าพร้อมกับโบกมือให้อย่างสดใส ฉันยิ้มตอบพร้อมกับโบกมือให้ รู้สึกว่าบรรยากาศกระหุงกระหนิงในกลุ่มนั้นช่างเหมือนพระอาทิตย์ในฤดูร้อนที่แจ่มใสแต่ก็จืดจางเกินไปสำหรับฉัน ฉันผู้เงิบเหงา เก็บตัวและขี้นคร่ง ฉันผู้ขานชินกับความอึดครึ้มของฤดูฝนและหลงใหลไอเย็นของฤดูหนาวมากกว่า

ฉันนั่งใกล้กับพวกเขาเยอะมากพอที่จะได้ยินบทสนทนาที่น่าสนใจ
ข้างมีลีสันและมีชีวิตชีวา

“แกดูคนนี่ลี น่ารักมาก”

“หล่ออะ เขาคือใคร ฉันจะไปติดตามบ้าง”

ปิ้งกับกลุ่มเพื่อนใหม่คุยกันหลายเรื่อง ล้วนเป็นเรื่อง
เฟลิดเฟลินใจทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็น เรื่องศิลปินวัยรุ่น ทั้งศิลปินสัญชาติ
เกาหลีใต้ ศิลปินสัญชาติอเมริกัน ศิลปินญี่ปุ่น ศิลปินไทย รวมทั้งซีรีส์
น่าสนใจมากมายหลายเรื่อง ซีรีส์แนวย้อนยุคของจีน ซีรีส์แนว
โรแมนติกของเกาหลีใต้ มันดูเหมือนบทสนทนาทั่วไปในชีวิตประจำวัน
บทสนทนาของกลุ่มคนที่มีความรัก ความสนใจ และความคลั่งไคล้ใน
สิ่งละอันพันละน้อยรอบตัว ความรู้สึกแบบที่ฉันไม่มี

น่าแปลกเหมือนกันนะ ฉันใช้ชีวิตมาอย่างไรสิบเจ็ดปี โดย
ไม่มีความชอบ ไม่มีความหลงใหลอย่างอื่น ไม่มีความรัก ความสนใจ
อะไร หรือจุดมุ่งหมายสำคัญอื่นใดนอกจากการเรียน ฉันคิดว่าแค่ตั้งใจ
ใช้ชีวิต รับผิดชอบหน้าที่ของตัวเองให้ดีก็เพียงพอ คิดว่าจุดหมายของ
ชีวิตคือการประสบความสำเร็จในการเรียนและหน้าที่การงาน เหมือน
ฉันลืมห่างทางไปเลย

หากชีวิตคือสนามแข่งม้า และฉันคือม้าแข่งตัวหนึ่ง ฉันก็เป็น
ม้าแข่งที่โฟกัสเพียงทางข้างหน้า ตั้งใจจดจ่อกับการเร่งฝีเท้าให้ไปถึง
เส้นชัยให้ไวที่สุด แต่ชีวิตมนุษย์ไม่ใช่สนามแข่งม้าเสียหน่อย แม้ว่าเรา
จะมีจุดมุ่งหมาย และแม้ว่าจุดหมายปลายทางจะสำคัญ แต่ระหว่างทาง
ก็สำคัญเช่นกัน ซึ่งสิ่งนั้นล้วนเรียกว่าความสุข ความทรงจำหรือ
ประสบการณ์ชีวิต

จุดมุ่งหมายของฉันคือการประสบความสำเร็จในชีวิต เรียนดี มีกิจการที่ดีและมั่นคง ความตั้งใจที่ดีทำให้ฉันสามารถไปสู่จุดที่ต้องการได้ในวันหนึ่ง แต่ถ้าฉันมุ่งมั่นแต่เพียงจุดหมายปลายทางนั้น ฉันล้มเหลวตรงระหว่างทาง ฉันล้มเหลวคุยกับคนรอบข้าง ไม่ได้ลองลงมือทำสิ่งอื่น ฉันจะไม่ได้เรียนรู้มีตรรกภาพที่ดีและความสัมพันธ์ที่แยเลย รวมทั้งจะไม่รู้ว่าตัวเองสามารถทำอะไรอย่างอื่นได้ดีบ้างนอกจากการเรียน ถนัดหรือชอบอะไรนอกจากการคิดเลข ฉันจะ 모르เลย และชีวิตก็เท่านั้น ประสบความสำเร็จ แต่ไม่มีวงดนตรีวงโปรด ไม่มีเพลงที่ชอบ ไร้เพื่อนที่สนิทใจ ไม่รู้ว่าตัวเองยังมีความสามารถอะไรอีกมากมายที่รอการค้นพบ เพียงแค่เปิดใจและลงมือทำสิ่งใหม่ที่ไม่คุ้นชิน ฉันอาจจะสำรวจพบแง่มุมใหม่อันน่าภาคภูมิใจที่ซุกซ่อนอยู่อย่างลึกลับในตัวเองก็ได้

“ได้ดูซีรีส์เรื่องนั้นรึยัง สนุกมาก พระเอกน่ารักมากแกล”

“ยังเลย แต่เดี๋ยววันนี้สอบเสร็จจะกลับไปดู อย่ายิ่งเล่านะ”

ยิ่งฟังบทสนทนาเหล่านั้นฉันก็ยิ่งรู้สึกชีวิตของตัวเองช่างแตกต่างจากวัยรุ่นคนอื่นเหลือเกิน ใคร ๆ ก็พูดว่า วัยรุ่นเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด สนุกสนาน และเปล่งประกายที่สุด แต่ฉันไม่เคยคิดเช่นใครเหล่านั้นเลยแม้เพียงเสี้ยวเวลาเดียวของชีวิตนี้ ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นต้นไม้ต้นเล็กที่เติบโตแคระแกร็นในกระบะทรายแล้งไร่น้ำอยู่ตลอดเวลา กิ่งยอดก็โน้มต่ำเรียดิน เหล่าใบเปลี่ยนแปรเป็นสีน้ำตาลกรอบแห้งเหี่ยว ฉันเป็นเหมือนต้นไม้ที่ชวนให้ผู้ที่มองหรือเข้าใกล้รู้สึกหดหู่หมดหวังได้ไม่ยาก

ฉันขอสารภาพว่า แม้ฉันจะนั่งอยู่ตรงนั้น สองมือถือหนังสือ วิชาคณิตศาสตร์เพิ่มเติมไว้บนตัก ก้มหน้าลง และเขียนหน้าหนังสือ

ไปมา ทำทางเหมือนไม่สนใจสิ่งรอบข้าง แต่หูของฉันทกลับตั้งอกตั้งใจ
เงี่ยฟังบทสนทนาที่อยู่ใกล้ ๆ นั้นตลอด

ฉันไม่ค่อยรู้จักบุคคลหรือเรื่องราวที่เพื่อนพูดคุยกันหรอก แต่
ฉันชื่นชอบบรรยากาศความสดใสและรื่นเริงที่เกิดขึ้นในวงสนทนานั้น
ฉันอยากมีส่วนร่วมในคนกลุ่มนั้นด้วย อยากเป็นส่วนหนึ่ง อยากได้รับการ
ยอมรับ ฉันคิดไปต่าง ๆ นานา เห็นภาพตัวเองนั่งอยู่ท่ามกลางกลุ่ม
นั้นด้วย ฉันพูดคุย หัวเราะ และเป็นที่รักของเพื่อน

เป็นความคิดต้องการที่ทำให้ใจของฉันเกิดฟุ้งซ่าน แต่ฉันก็
ไม่ได้หันไปยิ้มแย้ม ทักทาย หรือพูดคุยกับเพื่อนใหม่เหล่านั้น ฉันไม่
สบายใจเพราะเพิ่งจะทะเลาะกับน้อง โกรธพ่อที่ไม่มีเหตุผล และเข้านี้
ยังมีการสอบที่ฉันไม่ได้เตรียมตัวมาอีก สิ่งเหล่านี้ทำให้ฉันเหนื่อย
เหลือเกิน ฉันว่าวุ่นใจและกังวลเกินกว่าจะทำตัวเป็นมิตร ฝันยิ้ม ฝัน
หัวเราะ สานสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่ ซึ่งล้วนแต่เป็นกิจกรรมที่ทำให้ฉัน
รู้สึกสูญเสียพลังงานมาก ฉันจะไม่ฝันแสดงออกในสิ่งที่ใจของฉันไม่ได้
รู้สึก อย่างน้อยวันนี้ฉันก็ตัดสินใจซื้อสตัย์กับอารมณ์ของตัวเอง

กรีงโรงเรียนตั้งขึ้นเมื่อเวลาเจ็ดโมงสี่สิบห้านาที มันทำงาน
อย่างขยันขันแข็งเช่นทุกวัน คอยส่งเสียงเตือนทุกคนในโรงเรียนให้ไป
รวมตัวกันที่ลานสนามหญ้าใหญ่หน้าอาคารอำนวยการเพื่อเคารพ
ธงชาติและทำกิจกรรมร่วมกันยามเช้า เด็กนักเรียนชั้น ม. ๕ หลายคน
พกหนังสือกับสมุดของวิชาที่มีสอบในวันนี้ติดตัวไปด้วย ส่วนฉันกับ
แมวก๊อลลูกขึ้นยืนพร้อมกับฉวยหยิบเอกสารวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มเติม
เรื่องความน่าจะเป็น มาด้วยเช่นกัน

ตอนนี้เวลาสองนาทีกี่มีค่า

แต่สุดท้ายฉันก็อ่านไม่เข้าหัวสักนิดเดียว ฉันกังวลถึงเหตุการณ์เมื่อสักครู่ว่าบรรดาเหล่าเพื่อนใหม่ที่นั่งอยู่กับปิ้งจะมองฉันยังไง ฉันจะดูน่ากลัวไหม ฉันจะดูไม่เป็นมิตรที่ไม่เข้าไปนั่งพูดคุยด้วย หรือจะดูเอาจริงเอาจังเกินไปหรือเปล่าที่เอาแต่นั่งอ่านหนังสือสอบของเข้าวันนี้ แม้ฉันแทบจะไม่ได้อ่านและจดจำสูตรคณิตศาสตร์แทบไม่ได้เลยก็เถอะ ฉันกลัวการเป็นคนไม่เจ๋ง ไม่น่าสนใจ และไม่ยอมแปลกแยกจากกลุ่มเพื่อน

ฉันก็เหมือนมนุษย์คนหนึ่งที่มีความต้องการเป็นลิปอย่าง ถ้าให้เปรียบก็เป็นมนุษย์ที่มีสองมือแต่ต้องการจับปลาสิบตัว ฉันพยายามใช้สองมือจับปลาทั้งสิบตัวพร้อมกัน ความทะเยอทะยานทำให้ฉันหลงลืมขีดจำกัดของตัวเองไป ฉันคาดหวังว่าจะรวบจับปลาได้มากกว่าสองตัวในคราวเดียวแทนที่จะตั้งใจจับปลาครั้งละหนึ่งตัว เมื่อฉันโลภมากเกินไป ฉันอาจจับปลาได้เพียงตัวเดียว หรือแย่กว่านั้นคือจับไม่ได้เลยสักตัว

“อีกสามสัปดาห์จะถึงการสอบปลายภาคเรียนที่สองแล้ว ครูก็ขอให้ทุกคนตั้งใจอ่านหนังสือทบทวนบทเรียนกันให้มาก ผลการเรียนจะได้ออกมาดีตามที่ตั้งใจไว้ ขอให้ทุกคนสอบผ่าน ได้คะแนนดีกันทุกคนครับ เอาล่ะ วันนี้แยกย้ายกันไปเข้าเรียนได้ สวัสดีครับ”

“ขอบคุณครับ ขอบคุณค่ะ” นักเรียนทุกคนยกมือไหว้รับพร กล่าวขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนพร้อมกัน ก่อนจะลุกขึ้นยืน และตั้งแถวแยกย้ายกันเดินกลับอาคารประจำชั้นเรียนของตนเอง

ฉันรวบรวมเอกสารวิชาคณิตศาสตร์ทั้งหมดที่พกมาด้วย และหอบถือไว้ข้างลำตัว ตอนนี้ฉันรู้สึกว่ามีสองข้างเปียกชุ่มไปด้วยเม็ดเหงื่อที่ผุดพรายออกมาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จึงยกมันขึ้นมาดูกัน และเช็ด

กับกางเกงพละสองสามที ระหว่างเดินกลับห้องเรียนที่กำลังจะใช้เป็นห้องสอบเก็บคะแนนของเขานี้ ฉันพยายามบอกตัวเองว่าฉันอ่านเอกสารใบงานจนจบไปรอบหนึ่งแล้วเมื่อเช้า ฉันจะจำสูตรได้ ฉันจะจำได้สิ ฉันจะทำข้อสอบได้ ฉันจะทำออกมาได้ดีด้วย แม้ฉันไม่มั่นใจกับการสอบในครั้งนี้อะไร และเหมือนว่าคำพูดเหล่านี้จะไม่มีหลักฐานใดรองรับให้ฉันเชื่อมั่นได้ด้วย ฉันรู้สึกว่ามันเป็นเพียงการสะกดจิตตัวเองให้มีกำลังใจมากกว่า

“นักเรียนคะ ขอความร่วมมือวางกระเป๋าสัมภาระไว้ด้านนอกนะคะ อนุญาตให้พกเข้ามาในห้องสอบได้เพียงเครื่องเขียนเท่านั้นนะคะ”

ครูประจำห้องสอบในครั้งนี้ก็ คือ คุณครูที่สอนวิชาคณิตศาสตร์ของตัวเอง ครูยิ้มให้นักเรียนที่ทยอยเดินเข้าห้องสอบไปที่ละคน ฉันสังเกตเห็นหน้าอาการของเพื่อน หลายคนก็ยังทบทวนบทเรียนกับเพื่อนอย่างรีบร้อนหน้าห้อง บางคนก็กำลังหลับตาทำสมาธิ แมวเดินเข้าไปในห้องสอบแล้วด้วยท่าทางมั่นใจ ส่วนบิงก็ยังคงอยู่กับกลุ่มเดิมอ่านใบงานด้วยท่าที่ผ่อนคลาย ฉันเก็บเอกสารทั้งหมดลงกระเป๋า เตรียมเครื่องเขียนที่จำเป็นทั้งหมดลงกระเป๋าดีดสอด ตรวจดูให้แน่ใจว่าน้ำหมึกของปากกาจะไม่หมดระหว่างการสอบ เหลาดินสอดให้แหลมอีกนิดหน่อย ตีมน้ำเพื่อจะได้ไม่คอแห้งจนพาลทำให้คิดเลขไม่ออก สุดท้ายฉันก็หยิบหนังสือขึ้นมาอีกครั้ง เปิดสูตรคำนวณที่พื้นฐานที่สุด ซึ่งคาดว่าจะได้นำไปใช้กับโจทย์ปัญหาในครั้งนี้อ่านมากที่สุด ท่องทีละตัว ย้ำ ๆ ซ้ำ ๆ

“นักเรียนที่ยังอยู่หน้าห้องเข้าห้องสอบได้แล้วนะคะ” ครูเอ่ย

“พีอีเท่ากับเอ็นอีส่วนเอ็นเอส” ฉันย้ำกับตัวเองอีกครั้ง

“ใกล้จะถึงเวลาสอบแล้วลูก” ครูผู้คุมสอบกล่าวเตือน

ฉันสอดหนังสือเล่มหนาลงกระเป๋าสะพายของโรงเรียน

ขอให้ความน่าจะเป็นของการสอบครั้งนี้ออกมาดีนะ

ฉันเดินเข้าห้องสอบ เลือกนั่งลงตรงที่นั่งริมขวาสุดบริเวณ
กลางห้อง ฉันเหลือบมองแมวที่นั่งอยู่ที่โต๊ะไม้ใกล้กัน เธอยังคงสงบนิ่ง
เต็มไปด้วยความมั่นใจ ในขณะที่ฉันก็นั่งสงบเช่นกัน แต่พยายาม
ซุกซ่อนความกังวลไว้อย่างมิดชิดไม่ให้เล็ดรอดออกมา ใจของฉัน
เต้นแรงไม่เป็นจังหวะต่างจากท่าทางไม่ยี่หระที่แสดงออกภายนอก สติ
ของฉันกำลังจะเตลิดไปไกล แต่สมองก็ยังพิมพ์ท่องสูตรคำนวณ
พื้นฐานวนซ้ำไปมาหลายรอบอยู่อย่างนั้น ฉันคิดว่าคงจะท่องจนกว่า
กระดาษข้อสอบจะส่งมาตรงหน้าฉันนั่นแหละ

พีอีเท่ากับเอ็นอีส่วนเอ็นเอส

กระดาษข้อสอบถูกส่งต่อมาเรื่อย ๆ จากเพื่อนที่นั่งอยู่หัวแถว
ฉันรับกระดาษบางไว้แล้วส่งต่อให้คนที่นั่งข้างหลัง ฉันจ้องมองกระดาษ
ข้อสอบแผ่นนั้น ซึ่งมีเพียงแผ่นเดียว และไม่ลืมพลิกมองดูด้านหลัง
ข้อสอบมีทั้งหมดยี่สิบข้อ เป็นข้อสอบเติมคำทั้งหมด

สิ่งแรกที่ฉันทำคือหยิบดินสอขึ้นมาแล้วจดสูตรคำนวณ
ทั้งหมดที่ยังจำได้ลงในหน้าแรกของข้อสอบ ฉันเขียน เขียน เขียน แล้วก็
เขียน เขียนทั้งหมดนั้นเลยที่ฉันท่องอยู่ตลอดในหัว ฉันพยายามเค้น
ทุกส่วนที่หลงเหลืออยู่ในสมอง ซึ่งเป็นผลจากการจดจำในเช้าวันนี้
มันทำให้ฉันโล่งใจว่าจะไม่หลงลืมสูตรคำนวณระหว่างการสอบ
ฉันสบายใจว่าอย่างน้อยฉันก็มีสูตรที่จำเป็นต้องใช้คิดเลขในการสอบ
ครั้งนี้แล้ว

ฉันเริ่มอ่านโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ข้อที่หนึ่ง

มีเด็กผู้ชาย ๕ คน เด็กผู้หญิง ๓ คน สุ่มเด็กมา ๒ คน เพื่อหา
ผู้โชคดีได้รับของขวัญในงานวันเด็ก จงหาความน่าจะเป็นที่จะสุ่มจับได้
เด็กผู้ชาย ๑ คน เด็กผู้หญิง ๑ คน

ฉันนึกขี้มโนใจกับตัวเองเมื่อรู้ว่าข้อนี้ต้องใช้สูตรแบบไหนเพื่อ
หาคำตอบให้โจทย์ปัญหา พีอีเท่ากับเอ็นอีส่วนเอ็นเอส แต่ก็ดีใจได้
ไม่นานนัก ปัญหาเริ่มตลกโปกส่ห้วงความคิดของฉันอย่างไม่ทันตั้งตัว
พีอี คืออะไร เอ็นอี คืออะไร และเอ็นเอส คืออะไรกันนะ พีอี ก็ต้องเป็น
ผลลัพธ์หรือความน่าจะเป็นอยู่แล้ว แล้ว เอ็นอี กับ เอ็นเอส ละคืออะไร

ฉันตกใจมาก เริ่มสับสนถึงอาการชาวาบที่เล่นไปทั่วตัว แต่ก็
พยายามข่มใจเอาไว้ ฉันบอกตัวเองให้ตั้งสติดี ๆ ยังเหลือโจทย์เลขอีก
สิบเก้าข้อที่สามารถกลายเป็นคะแนนให้ฉันได้ แต่ช่วงขณะหนึ่งอีกด้าน
ของฉันก็ได้แย้งขึ้นมาทันควันว่า ใคร ๆ ก็รู้กันนะ โจทย์ข้อที่หนึ่ง
มักง่ายตายที่สุด ถ้าเธอทำข้อนี้ไม่ได้ ข้อต่อไปก็อย่าคิดหวังเลยดีกว่า

แม้ว่าฉันจะเป็นมิตรกับฝ่ายสว่างที่คอยให้กำลังใจฉัน
มากกว่า แต่ลึก ๆ แล้วในครั้งนี้นี้ฉันก็เห็นด้วยกับฝ่ายมืดอย่างแย้งไม่ขึ้น
ฉันเห็นภาพตัวเองยืนดูผลประกาศคะแนนแล้วเห็นว่าตัวเองต้องสอบ
ซ่อมอีกครั้ง เห็นว่าคะแนนเป็นเลขหลักเดียวที่ถูกเขียนไว้ด้วยปากกาสี
แดง แล้วความน่าอัศจรรย์ของฉันก็จะเปิดเผยสู่สาธารณชน แค่นี้ก็ทน
ไม่ไหวแล้ว

ฉันไล่อ่านโจทย์ข้อที่สอง พลางนึกว่าข้อนี้ฉันก็ทำไม่ได้ ฉัน
ปลอบตัวเองว่าไม่เป็นไร ข้อไหนทำไม่ได้ก็แค่ข้ามไปก่อน แต่โจทย์
ข้อถัดมาหรือกระทั่งข้อถัดไปอีก ฉันก็ยังไม่สามารถหาคำตอบได้อยู่ดี
และเมื่อพลิกอ่านถึงข้อที่ยี่สิบก็ไม่มีข้อไหนที่ฉันมั่นใจเลย

ทำไปก่อนแล้วกัน

ดีกว่าเว้นไว้ แล้วไม่มีคำตอบส่งครู

อย่างน้อยความน่าจะเป็นที่จะตอบถูกบ้างก็ไม่เป็นศูนย์

“เหลือเวลาทำข้อสอบอีก ๓๐ นาทีนะคะ”

ฉันพลิกหน้ากระดาษย้อนกลับไปข้อที่หนึ่ง เพื่อหาคำตอบ จากสูตรคำนวณที่เขียนค้างไว้ ฉันทดลองนำตัวเลขที่โจทย์ให้มาแทนค่าเป็นตัวแปรลงในสูตร จนในที่สุดก็ได้ตัวเลขมาตัวหนึ่ง ฉันลังเลนิดหน่อยแต่ก็เขียนลงไปกระดาษ ตอนนี้อยู่ไม่มีเวลาแล้ว

เวลาผ่านไปประมาณสิบนาที ฉันก็หาตัวเลขมาใส่ลงในกระดาษข้อสอบได้จนครบทั้งสี่สิบข้อ นักเรียนจำนวนหนึ่งลุกจากเก้าอี้เพื่อนำคำตอบไปส่งให้ครูคุมสอบที่หน้าห้องแล้ว ปกติฉันจะทำข้อสอบจนวินาทีสุดท้าย ทบทวนคำตอบซ้ำไปซ้ำมา ครั้งแล้วครั้งเล่า ฉันหวังแผนคะแนนมาก และคาดหวังกับการสอบคณิตศาสตร์ทุกครั้ง แต่ครั้งนี้ฉันทนนั่งอยู่ต่อไปไม่ไหวแล้ว ฉันอยากออกไปจากสถานการณ์ตรงนี้ ออกไปจากบรรยากาศของห้องสอบที่ทำให้ฉันอึดอัดจนหายใจแทบไม่ออก ฉันจำเป็นต้องออกไปสูดอากาศข้างนอก ณ ตอนนี้อยู่ดั่งนั้นฉันจึงตัดสินใจลุกขึ้นจากโต๊ะ เดินนำกระดาษข้อสอบไปส่งให้กับคุณครูที่โต๊ะไม้เงาวับที่หน้าห้อง ครูกำลังตรวจข้อสอบให้กับเพื่อนคนก่อนหน้าอยู่ ฉันรู้สึกวูบโหวงขึ้นมาเมื่อจินตนาการว่าในไม่ช้าใบข้อสอบของฉันจะได้อยู่ในสายตาของคุณ และถูกตัดสินถูกผิดออกมาเป็นตัวเลขนัยสำคัญหนึ่ง ซึ่งฉันภาวนาให้อยู่ในจำนวนที่ฉันยอมรับได้

เมื่อฉันยื่นส่งแผ่นกระดาษคำตอบนั้นให้ครูแล้ว ฉันก็สาวเท้าออกจากห้องสอบโดยเร็ว ฉันหยุดยืนอยู่ข้างหน้ากระเป๋ายางของตัวเอง หยิบสมุดขึ้นมาตรวจดูคำตอบกับวิธีทำของโจทย์ปัญหาที่เพิ่งผ่านพ้น

ไปเมื่อสักครู่

นี่ฉันทำอะไรลงไป ไม่ใกล้เคียงกับคำตอบสักนิดเดียว

ฉันเหม่อมองฟ้า หายใจเข้าเนิ่นนานพร้อมกับถอนหายใจ
ออกมาเสือกใหญ่ ดูท่าว่าฝนกำลังจะตกครั้งใหญ่ ท้องฟ้าของวัน
มีดครึ้มอึมครึมแน่นหนาด้วยเมฆดำทะมึนใหญ่หลายก้อน

ความรู้สึกอัดแน่นอยู่ในใจหลายอย่าง ความไม่สมหวังตั้งใจ
ความประหม่า รวมตัวเป็นความเสียใจที่จุกแน่นอยู่ในอกอย่างนั้น
ความเศร้าท่วมท้นแต่ก็ไม่มากพอที่จะกลั่นตัวเป็นหยดน้ำตา

ฉันหวังว่าสิ่งต่าง ๆ จะไม่เลวร้ายไปกว่านี้

ฉันคงไม่โชคร้ายมากเกินไปหรอก

๗. พายุฝนซัดสาด

เพื่อนคนหนึ่งเดินมาบอกฉันว่าคุณครูคุมสอบเรียกให้ฉันไปพบที่ห้องหมวดคณิตศาสตร์หลังรับประทานอาหารกลางวัน ฉันเดาไม่ออกแม้สักนิดเดียวว่าคุณครูจะเรียกฉันไปพบด้วยสาเหตุอะไร ซึ่งนั่นทำให้ฉันว่าวุ่นใจมาก ฉันไม่ได้แอบจดโพยสูตรคำนวณเข้าห้องสอบ ไม่ได้แอบลอกคำตอบของเพื่อนที่นั่งอยู่ด้านหน้า ฉันเข้าสอบและลงมือหาคำตอบด้วยตัวเองเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา ฉันจัดการกับสุกีน้าหนึ่งชามตรงหน้า เมื่ออิมแล้วจึงนำงานไปเก็บ และเร่งรีบไปยังห้องหมวดคณิตทันที

“ก๊อก ก๊อก ขออนุญาตนะคะ” ฉันใช้กำปั้นขวาเคาะประตูเบา ๆ พร้อมกับเปิดประตูเข้าไป คุณครูหลายท่านนั่งอยู่ในห้องนั้น บางคนกำลังรับประทานอาหารมื้อเที่ยง บางคนกำลังตรวจสอบการบ้านของนักเรียน และบางคนกำลังเตรียมการสอนสำหรับช่วงบ่าย

ฉันคือมิสรีซะให้คุณครูหมวดคณิตท่านอื่นขณะเดินผ่านไป
ยังโต๊ะของคุณครูที่เรียกฉันให้มาพบ

“คุณครูขา หนูมาแล้วค่ะ”

“อ้อ ปริมาใช่ไหมคะ” คุณครูเงยหน้าขึ้นจากเอกสารตรงหน้า

“ใช่ค่ะครู”

“ปริมาหนูทำข้อสอบเป็นยังไงบ้างลูก” คุณครูก้มหน้าลง
ตรวจข้อสอบต่อ เอกสารนั้นเป็นกองข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง
ความน่าจะเป็นที่ฉันเพิ่งสอบไปเมื่อเช้า ใจของฉันเต้นตึกตัก ในหัวขาว
โพลนว่างเปล่าเต็มไปด้วยความสงสัยต่าง ๆ นานา ความมั่นใจใน
ทักษะการคำนวณของตัวเองทำให้สมองของฉันผุดความคิดแวบหนึ่ง
ขึ้นมา

หรือว่าเราจะทำข้อสอบได้เต็มหรือเปล่านะ

“พอทำได้ค่ะคุณครู” ฉันตอบออกไปแบบนั้น

“คือว่า ครูตรวจข้อสอบของหนูแล้วไม่มีข้อที่ตอบถูกเลยคะ”
เธอพลิกหาใบกระดาษคำตอบของฉัน แล้วยื่นให้ตรงหน้า “หนูไม่เข้าใจ
บทเรียนตรงไหนหรือเปล่าลูก ถามครูได้นะคะ”

ฉันสบตาครูพร้อมรอยยิ้มแห้ง ๆ ไม่ลี มันไม่น่าจะเป็นแบบนี้
นี่นา แม้ว่าวันนี้ฉันจะลืมอ่านหนังสือมาล่วงหน้า และเข้าห้องสอบด้วยความ
ไม่มั่นใจเท่าเดิม แต่ก็ไม่น่าจะยำแย่ถึงขั้นศูนย์คะแนนหรอกนะ

ครูกำลังอำฉันอยู่หรือเปล่า

ฉันรับใบกระดาษคำตอบของตัวเองมาดู ทั้งด้านหน้าและ
ด้านหลัง ตลอดทั้งยี่สิบข้อมีเครื่องหมายกากบาททำสัญลักษณ์เอาไว้
ด้วยทั้งหมด ฉันเงยหน้าสบสายตาที่จริงจังของคุณครู ซึ่งช่วยยืนยันกับ

ฉันว่าสิ่งที่เธอพูดมานั้นเป็นความจริง

ฉันนี่ไม่มีพรสวรรค์เรื่องการเดาเลยจริง ๆ

ความรู้สึกของฉันตอนนี้เต็มไปด้วยความว่างเปล่าและความสับสน ฉันไม่รู้อะไรจะทำต่อไปดี ความมั่นใจที่มีก็ค่อย ๆ หดหายไป

“ปกติหนูจะทำคะแนนสอบได้ดีตลอดนี่นา เดี่ยวครูจะลองตรวจให้อีกรอบนะคะ”

“ขอบคุณค่ะคุณครู” ฉันยกมือไหว้ขอบคุณ และเดินออกมาจากห้องหมวดคณิตศาสตร์ด้วยความรู้สึกหมดหวัง

ฉันเข้าเรียนช่วงบ่ายอย่างคนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เรื่องคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ที่คุณครูเรียกไปพบเมื่อช่วงกลางวันก็ไม่ได้เล่าให้เพื่อนคนไหนฟัง แม้แต่เพื่อนที่ฉันรู้สึกสนิทที่สุดอย่างแมว

ฉันเศร้าตลอดบ่าย เมื่อกลับถึงบ้านก็ร้องไห้ออกมาคนเดียว ฉันร้องไห้อยู่อย่างนั้น ยาวนานจนไม่มีน้ำตาไหลออกมาอีก ฉันนอนหลับไปตื่นมาอีกวัน ไปโรงเรียนด้วยสภาพอดิโรยอ่อนแรง เรียนหนังสือก็ไม่เข้าใจ เพราะตั้งสติจดจ่อได้ยากเหลือเกิน เมื่อกลับถึงบ้านฉันก็ยังคงเศร้าอยู่ แล้วจู่ ๆ ฉันก็ร้องไห้อย่างไม่มีเหตุผล ฉันแค่รู้สึกว่าชีวิตในช่วงนี้มันไม่มีอะไรเป็นไปตั้งใจเลยสักเรื่องเดียว ฉันรู้สึกว่าตัวเองเศร้าและอยากร้องไห้มาก ซึ่งฉันก็ปล่อยให้ตัวเองเศร้าอยู่อย่างนั้นพร้อมกับอนุญาตให้น้ำตาไหลออกมา ฉันหวังว่าหยาดน้ำตาจะช่วยชะล้างความทุกข์ที่มีออกไปได้เหมือนทุกครั้งที่เราร้องไห้ แต่ไม่เลย ยิ่งร้องไห้มากเท่าไร ก็ยิ่งอยากร้องไห้มากขึ้นเท่านั้น เมื่อมองฟ้าก็ทำให้ฉันรู้ว่า ฉันร้องไห้ตั้งแต่เย็นจนกระทั่งมืด พระจันทร์ฉายแสงท่ามกลางหมู่ดาวแทนพระอาทิตย์ที่ลับขอบฟ้าไปนานแล้ว แต่ฉันยังไม่มีที่ท่าว่า

อยากจะหยุดร้องไห้เลย

วงจระเข้ ร้องไห้ หยุดร้องไห้ แล้วก็วนกลับมาเศร้าอีก เป็น
ลูปชีวิตในระยะเวลาสามสัปดาห์ที่ฉันรู้สึกว่ายาวนานเหมือนสามสิบปี

รู้ตัวอีกทีก็ใกล้ถึงการสอบปลายภาคเรียนแล้ว ฉันหยิบ
หนังสือวิชาเคมีขึ้นมาเปิดทางที่หน้าการบ้านของวันนี้ พຼงนี้เข้าก่อน
เข้าแถวจะต้องส่งการบ้านคำนวณวิชาเคมีสิบข้อ ถ้าเป็นฉันเมื่อก่อนคง
สบายหายห่วง แต่เพราะเป็นฉันตอนนี้ ตอนที่สภาพจิตใจไม่พร้อมเลย
นั่นทำให้ฉันเริ่มรู้สึกเป็นห่วงตัวเองขึ้นมา ฉันเปิดสมุดวิชาเคมี อ่าน
โจทย์ข้อที่หนึ่งจากในหนังสือ แม้ว่าจะเริ่มต้นด้วยข้อที่ง่ายที่สุดไล่เรียง
ไปข้อยาก ฉันกลับรู้สึกมืดแปดด้านกับโจทย์ปัญหานั้น แม้ฉันจะไม่
ถนัดวิชาเคมีเป็นทุนเดิม แต่การที่ฉันอ่านโจทย์พื้นฐานง่าย ๆ และย้อน
กลับไปทบทวนเนื้อหาบทเรียนก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ทำให้ฉันรู้สึกกังวล
และเครียดมาก

ยังไงซะพຼงนี้ก็ต้องมีส่งนะ

เมื่อพูดกับตัวเองแบบนั้น สมองของฉันจึงสั่งการให้มือขวา
หยิบปากกาน้ำเงินมาขีดเขียนอะไรสักอย่างลงไปในสมุด อะไรสักอย่าง
อะไรก็ได้

ฉันนำตัวเลขในโจทย์มาแทนในสูตรแบบขอไปที ฉันไม่มี
ตัวเลือกอื่น ฉันแค่ต้องเขียนลงไปให้ครบทั้งสิบข้อ แล้วน้ำตาของฉันก็
ไหลออกมา อึกแล้ว ฉันร้องไห้เหมือนทุกวัน แต่วันนี้ฉันจะหยุดทำ
การบ้านไม่ได้ พຼงนี้เข้าฉันจะต้องมีงานส่ง ฉันไม่อยากจะให้ครูเรียกไป
พบหรือโดนดูว่าอะไรเพิ่มเติม ซึ่งจะทำให้ใจของฉันรู้สึกแยกลงไปอีก ฉัน
ใช้มือปาดน้ำตา แต่ยิ่งเช็ดน้ำตาก็ยิ่งไหลออกมาเหมือนฝนตกหนัก
ทำให้ฉันต้องยกแขนเสื้อขึ้นมาซับน้ำตาเพิ่ม

พายุบางลูกอยู่ดี ๆ จะมากี่มา มันไม่เคยมีสัญญาณเตือนใดบอกแจ้งแก่เรา รู้ตัวอีกทีก็พัดพาสิ่งดีที่นำชื่นใจออกไปจนหมด และชัดเจนอะไรต่อมิอะไรแสนหนักหนามาให้พบเจอ

แต่ต้องทำการบ้านให้เสร็จ ขอให้การบ้านเสร็จเท่านั้น

ชีวิตก็แบบนี้

สุดท้ายฉันก็มีตัวเลขกับวิธีการมั่ว ๆ ชุดหนึ่งของฉัน แน่ใจว่าถ้าครูตรวจอย่างละเอียดก็จะรู้เองว่าฉันทำการบ้านไม่ได้เลยสักข้อ ฉันกังวลมากและคิดไปต่าง ๆ นานาว่าครูจะพูดว่าอะไรได้บ้าง

เรียนเข้าใจไหม ไม่เข้าใจตรงไหนบ้าง ให้ครูอธิบายเพิ่มได้นะ

ฉันอยากจะบอกคุณครูตามความจริงว่า ฉันไม่เข้าใจอะไรเลย ฉันเรียนไม่รู้เรื่องเลยสักอย่าง แต่ความคิดของฉันก็ย้ำเตือนว่าไม่ได้หรอก ครูจะดูว่าเราไม่ตั้งใจเรียนไหม และถึงคุณครูไม่บอกแบบนี้ ครูก็ไม่มีเวลามาสอนเราเพิ่มเติมคนเดียวทั้งหมดหรอกนะ ที่นี่คือโรงเรียน ไม่ใช่สถาบันสอนพิเศษ ครูยังมีงานอื่น ๆ ให้รับผิดชอบมากมาย ทั้งการสอน การสอบ การดูแลเด็กนักเรียนประจำชั้น ไม่ควรต้องมาดูแลเราเป็นพิเศษอย่างนั้น

ชีวิตของฉันในช่วงนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายเรื่อง น้ำหนักของฉันลดลงกว่าห้ากิโลกรัม ฉันกินข้าวน้อยลง ไม่รู้สึกอยากกินอะไรเลย แม้แต่อาหารที่เคยชอบมากที่สุดอย่างสุกี้ในโรงอาหารยังดูไม่น่ากิน เดิมที่น้ำหนักน้อยอยู่แล้วก็ลดน้อยลงอีก รูปร่างเปลี่ยนแปลง ขูบผอมลงมาก เมื่อสวมกระโปรงและรัดเข็มขัดเครื่องแบบนักเรียนก็หลวมโพรงจนรู้สึกไม่มั่นใจแม้แต่คนเดียว

สิ่งเดียวที่ทำได้ดีในช่วงนี้ คือ การนอน ฉันนอนเก่งมาก เพราะรู้สึกง่วงแทบตลอดทั้งวัน ฉันรู้สึกว่าการนอนทำให้ฉันมีความสุข

ในขณะที่การตื่นทำให้ฉันรู้สึกเหนื่อยและเศร้า ดังนั้นฉันจึงนอนทุกครั้ง
ที่รู้สึกที่ไม่สบายใจ ฉันตัดสินใจพับเรื่องราวที่ทำให้ทุกข์เก็บไว้ และ
หลีกเลี่ยงชีวิตในโลกแห่งความจริงด้วยการเข้านอน ฉันหลับเพื่อให้ลืม
หรือเพื่อต่อเวลาให้กับตัวเอง แม้เพียงนิดเดียว ให้ตัวเองได้หายใจอย่าง
เต็มปอดในความฝัน แล้วค่อยตื่นมาพบเจอกับความเป็นจริงที่แสนโหด
ร้ายในสายตาของฉัน

พอซื้อคอมพิวเตอร์เครื่องใหม่มาที่บ้านแล้ว เป็นคอมพิวเตอร์
ตั้งโต๊ะจอแบนเรียบหรูกว่าเดิม แม้ฉันจะยังรักและคิดถึงเจ้า
คอมพิวเตอร์เพื่อนรักตัวเก่ามาก แต่ก็ต้องยอมรับว่าคอมพิวเตอร์
เครื่องใหม่ตัวนี้ดูดีมากจริง ๆ กระจกนั้นฉันก็ยังไม่มียารมณ์อยากเล่นเกม
มาช่วงหนึ่งแล้ว ฉันรู้สึกแปลกใจมากกับความรู้สึกเฉยชาเช่นนี้ เพราะ
เดิมทีฉันเป็นเด็กติดเกมมาก ถึงขั้นที่ว่าวันไหนไม่ได้เล่นจะรู้สึกเหมือน
ขาดอะไรไป แต่ตอนนี้ฉันกลับรู้สึกเบื่อกับกิจกรรมที่เคยรักมากที่สุด

ที่แรกฉันคิดว่า ฉันคงเสียใจเรื่องคะแนนสอบวิชาคณิตศาสตร์
เพิ่มเติมที่สอบได้ศูนย์คะแนนอย่างไม่คาดคิด ฉันอาจจะผิดหวังใน
ตัวเองอยู่ก็ได้ แต่มันยังมีปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัว ทำให้
จิตใจเกิดความรู้สึกไม่มั่นคงขึ้นมาอีก แต่คำถามหนึ่งที่ผุดขึ้นมาคือ
ทำไมเวลาไม่สามารถช่วยเยียวยาความรู้สึกกลบ ๆ เหล่านี้ในใจของฉัน
ให้ดีขึ้นได้เสียที ทำไมฉันยังคงร้องไห้อยู่ทั้ง ๆ ที่ฉันไม่ได้เสียใจกับเรื่อง
ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมากเท่าเดิมแล้ว ทำไมความเศร้ายังคงอยู่ และยัง
ติดตามฉันไปโดยไม่มีที่ท่าว่าจะลดปริมาณลง และในขณะที่เดียวกัน
มวลความทุกข์นั้นคล้ายจะทวีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทุกเมื่อเช้าวาน ถึงแม้จะ
นอนมากและง่วงตลอดทั้งวัน แต่ในช่วงกลางคืนกลับนอนไม่หลับ
เรื่องราวสารพัดพร้อมใจกันประเดประดังเข้ามารุมถล่มในสมองของ
ฉันอย่างไม่หยุดหย่อน

พรุ่งนี้เป็นวันสอบปลายภาควันสุดท้าย ฉันตัดใจจากอารมณ์เศร้าหมอง หยิบหนังสือของทุกวิชาที่มีสอบมาอ่าน พยายามจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษในบทเรียน ซึ่งปกติจะจำได้ไม่ยาก แต่วันนี้ท่องซ้ำกี่ครั้งก็ยังไม่ขึ้นใจเสียที สมมงของฉันว่างเปล่า ในขณะที่เดียวกันก็เต็มไปด้วยขยะความคิดและพายุความรู้สึกที่หมุนวนอย่างรุนแรงไม่จบสิ้น

ไหนดจะเหตุการณ์แปลก ๆ ที่อยู่ดี ๆ ก็เกิดขึ้นโดยไม่รู้สาเหตุ ฉันได้ยินเสียงคนรู้จักที่โรงเรียนพูดกับฉันทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นฉันนอนอยู่บนเก้าอี้นวมยวาทที่บ้าน หรือเมื่อออกไปเดินเล่นที่สวนสาธารณะ ฉันมักจะได้ยินเสียงคนแปลกหน้ากล่าวต่อว่าหรือินทาฉันซ้ำ ๆ นั่นทำให้ฉันกลัวการออกไปข้างนอกขึ้นมาและไม่อยากพบหน้าใครทั้งสิ้น เมื่อเล่าให้แม่ฟัง ทั้งที่นั่งอยู่ด้วยกันเธอก็กลับไม่ได้ยินเสียงเหล่านั้นที่ฉันบอก แม่มองฉันเหมือนไม่อยากจะเชื่อสายตา เธอคิดว่าฉันคงหูเพี้ยนหรือกลายเป็นประสาทไปแล้ว แต่ฉันได้ยินจริง ๆ นะ ไม่ใช่เพียงครั้งเดียวหรือสองครั้ง ฉันได้ยินวันละมากกว่าสามครั้ง มันทำให้ฉันกลัวและเครียดอยู่ตลอดเวลา ฉันไม่กล้าจะขยับตัวหรือแม้แต่จะสบตาใครด้วยซ้ำในช่วงนี้ ฉันกลัวว่าตัวเองจะเผลอไปทำอะไรไม่ดีแล้วคนเหล่านั้นจะต่อว่าฉันเหมือนที่ได้ยินเสียงปริศนาพูดให้ฉันได้ยินบ่อย ๆ

เมื่ออ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้สักพักหนึ่ง ฉันก็ท้อแท้ที่จำอะไรไม่ได้เลย ฉันมองนาฬิกาบนผนังห้องจึงรู้ว่าเป็นเวลาห้าทุ่มกว่า โกลจะเที่ยงคืนแล้ว ฉันคิดว่าถึงเวลาที่ต้องไปเข้านอนเสียที ดันทุรังอ่านหนังสือต่อไปก็จำอะไรมากไปกว่านี้ไม่ได้หรอก ฉันปิดหนังสือลง เก็บใส่กระเป๋านักเรียนใบโต และเมื่อฉันว่างฉันก็ว่าวนมากอีกครั้งจนต้องร้องไห้

ฉันตัดสินใจเดินไปหาใครสักคน เพื่อเล่าระบายเรื่องราวเหล่านี้ให้ฟัง นั่งกำลังทำการบ้านอยู่ที่โต๊ะในห้องนั่งเล่น แม่กับพ่อเข้านอนแล้ว ฉันเดินไปยังห้องนอน เปิดประตูแง้มดูคนด้านใน พ่อหลับสนิทและกรนเสียงดัง เพราะทำงานหนักในช่วงนี้ ส่วนแม่นั่งพับเพียบอยู่บนเตียงนอนข้าง ๆ พ่อกำลังสวดมนต์เตรียมจะเข้านอน ฉันตัดสินใจเดินเข้าไปเบา ๆ นั่งลงบนพูกนอนด้านหลังแม่ เสียงเดินของฉันทับน้ำหนักตัวที่หย่อนน้มนบนที่นอนใกล้กับแม่ทำให้เธอลืมตาขึ้นมามองฉัน

“มีอะไรหรือเปล่าพริม”

“แม่จ๋า” ฉันเอ่ยเรียกแม่เสียงเบาเหมือนคนไม่มีแรง

ฉันไม่รู้จะพูดอะไรดี ทั้ง ๆ ที่มีเรื่องมากมายที่รู้สึกว่าจะต้องพูด แต่ฉันไม่สามารถพูดออกมาได้เลย ฉันไม่รู้ว่าจะควรเริ่มต้นพูดจากตรงไหน ไม่รู้ว่าควรเรียบเรียงเรื่องราวอย่างไร ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าตอนนี้ฉันไม่ได้สบายดี แต่ก็รู้ว่าเรื่องเหล่านี้มันเริ่มต้นผุดผื่นไปตั้งแต่ตอนไหน รู้ตัวอีกทีฉันก็รู้สึกดำดิ่งถลาลึกลงไปกับความรู้สึกแย่อย่างพาตัวเองขึ้นมาไม่ได้อีกแล้ว

ฉันโผตัวกอดแม่แน่น แล้วแม่ก็กอดตอบฉันแน่นกว่า เธอลูบหลังปลอบโยนฉัน นั่นทำให้ฉันรู้สึกถึงความรักของแม่ แต่ทำไมฉันยังไม่รู้สึกดีขึ้นมาเลย

“มีเรื่องไม่สบายใจอะไรหรือเปล่าลูก”

“แม่ หนู...” อย่างที่บอกไป ฉันเล่าอะไรไม่ออกเลย ไม่ใช่ว่าไม่มีเรื่องทุกซอกใจ ไม่ใช่ว่าชีวิตในช่วงนี้สบายหายห่วง หรือจิตใจแข็งแรง แต่ความรู้สึกอึดอัดมันเอ่อล้นจนจุกแน่นอยู่ในอก ฉันพยายามจะเล่าอะไรออกมาบ้างแต่ก็ไม่มีคำพูดใด ๆ เล็ดรอดออกมาเลย นอกจาก

หยดน้ำที่รินออกมาจากสองตา ตอนนี้ก็มีเพียงน้ำตาเท่านั้นที่สามารถเป็นตัวแทนบ่งบอกความรู้สึกของฉันได้

แม้ตกใจมากที่อยู่ดี ๆ ก็เห็นฉันร้องไห้ขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ เธอถามฉันซ้ำแล้วซ้ำเล่า พยายามให้ฉันเล่าระบายความรู้สึกออกมา แต่ทุกสิ่งทีฉันรู้สึกในตอนนี้เป็นเหมือนมวลความทุกข์ขนาดมหึมาที่คลุมครอบล้อมรอบตัวฉันไว้ มันมัวมืดและทำให้ฉันเศร้าหมอง มันเหมือนบรรยากาศที่ลอยไปมา ไร้ตัวตน แต่ช่างมีอิทธิพลรุนแรง เป็นความเศร้าที่ไม่สามารถถล่นกรองออกมาเป็นคำพูดใดได้เลย นอกจากกลั่นตัวระเหยเป็นไอน้ำในอากาศแล้วตกลงมาเป็นฝนหยดน้ำตาไม่ขาดสายแล้ว ก็ดูแต่จะวนเวียนอยู่แค่นั้นไม่ผันแปรเป็นอย่างอื่นได้อีก

เสียงร้องไห้ของฉันปลุกพ่อที่กำลังหลับลึกให้สะดุ้งตื่นขึ้นมา ในครั้งแรกเขาทั้งตกใจทั้งโมโห แต่เมื่อรู้ว่าฉันนั่งร้องไห้อยู่ตรงหน้าแม่ ก็เข้ามาปลอบให้ฉันหยุดร้องด้วยอีกคน

“ใครทำอะไรลูกหรือเปล่า ทำไมมาร้องไห้ร้องไห้ตอนนี้” พ่อหันไปถามแม่พร้อมกับลุกขึ้นนั่งหาวหวิดในท่าขัดสมาธิ

“แม่ก็ไม่ว่าเหมือนกัน ลูกไม่พูดอะไรเลย ตั้งแต่เข้ามาก็ร้องไห้อย่างเดียว” แม่ตอบทั้งที่มีมือกำลังลูบหลังปลอบฉันไปด้วย

“พรีม เป็นอะไรลูก” เมื่อไม่ได้คำตอบพ่อจึงเอ่ยถามฉันด้วยตัวเอง

ฉันก้มหน้า ไม่ได้ตอบพ่อ แต่ร้องไห้ออกมาหนักกว่าเดิม

“ไปเถอะ พาลูกไปโรงพยาบาลกัน” พ่อตัดสินใจ “แต่ตอนนี้หมอเฉพาะทางน่าจะเลิกงานกันหมดแล้ว ถ้าอย่างนั้นพุงนี้เย็นเราพาลูกไปโรงพยาบาลกัน”

เย็นวันรุ่งขึ้นหลังสอบเสร็จ พ่อขับรถพาฉันไปโรงพยาบาล
เอกชนแห่งหนึ่งที่อยู่ใกล้บ้านมากที่สุด แม่กับน้องนั่งรถมาด้วย ฉันรู้สึก
เศร้าและสับสน แต่ก็เห็นความหวังว่าการไปโรงพยาบาลจะช่วยให้ฉัน
รู้สึกดีขึ้นได้ หรืออย่างน้อยก็ไม่รู้สึกแย่มากไปกว่านี้ก็ยังดี

ฉันนั่งรอคิวอยู่บนเก้าอี้พลาสติกสีฟ้าหน้าห้องพบหมอ จน
กระทั่งพยาบาลสาวคนหนึ่งขานเรียกหมายเลขสามสิบสองในใบ
กระดาษสีเหลืองสีเหลืองที่ฉันกุมไว้ในมือ โชคดีที่มันเคลือบด้วย
พลาสติกทำให้ไม่เปียกยุ่ยขณะที่เหงื่อของฉันออกจนชุ่มมือ

“ก๊อก ๆ ๆ” ฉันเคาะที่ประตูหน้าห้องเบา ๆ เป็นเชิงขออนุญาต

“เชิญเข้ามาได้ครับ”

“สวัสดีค่ะคุณหมอ”

“นั่งลงก่อนครับ” คุณหมอมายมือไปยังเก้าอี้สีดำที่ตั้งอยู่
ตรงข้ามกัน พร้อมกับยิ้มให้ด้วยท่าที่ผ่อนคลาย

“คนไข้ชื่อเล่นว่าอะไรครับ”

“พริ้มค่ะ”

“อาการของพริ้มเป็นยังไงบ้างครับ เล่าให้หมอฟังหน่อย”

ฉันอีกอึก ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี แต่ก็พยายามเล่าเรื่องที่คิดและ
รู้สึกให้หมอฟังทั้งหมด ฉันร้องไห้ออกมาโดยไม่รู้ตัว พูดไปก็ร้องไห้ไป
ฉันจำไม่ได้แล้วว่าพูดอะไรไปบ้าง แต่คำที่พูดบ่อยที่สุดคือคำว่า ขอโทษ

“ขอโทษที่หนูเล่าวนไปวนมานะคะ ขอโทษที่ทำให้หมอ
เสียเวลา ขอโทษที่หนูอธิบายได้ไม่ดีเลยคะ” ฉันสะอื้น แล้วจู้ ๆ ก็พูด
สิ่งที่คิดในใจมาตลอด “หนูคิดว่าหนูเป็นซึมเศร้าค่ะ”

ฉันเพียงหวังว่าหมอจะบอกกับฉันว่า ไม่หรรอกครับคนไข้ อย่า
เพิ่งกังวลมากไป นี่เป็นเพียงอาการไม่สบายใจและอึดอัดคับข้องใจ
เล็ก ๆ น้อย ๆ ในช่วงวัยรุ่นเท่านั้น เดี่ยวพักผ่อนและปรับวิธีการคิด
รวมถึงเปลี่ยนวิถีชีวิตเล็กน้อยก็จะดีขึ้นแล้วครับ

แต่หมอลงกลับมามองหน้าฉันนิ่ง ๆ และพูดว่า

“หมอก็คิดว่าแบบนั้นนะครับ” เหมือนกับคิดว่าฉันเตรียมใจ
รับเรื่องนี้ไว้อย่างดีแล้ว

ไม่หรรอก ฉันไม่ได้เตรียมใจว่าตัวเองจะป่วยเป็นโรคซึมเศร้า
ขึ้นมาจริง ๆ เพียงแต่นั้นเป็นเหตุการณ์เลวร้ายที่สุด อาการที่ฉันกำลัง
เป็นทั้งหมดนี้ ไม่มีอะไรแย่ไปกว่าการเป็นโรคซึมเศร้าอีกแล้ว

“พริ้มลองประเมินอาการตามใบเอกสารแผ่นนี้ให้หมอหน่อย
นะครับ” คุณหมอยื่นเอกสารแผ่นหนึ่งให้ฉัน ด้านบนระบุหัวข้อการ
ประเมินอาการของผู้ป่วยโรคซึมเศร้า

เบื่อ ไม่สนใจอยากทำอะไร

ไม่สบายใจ ซึมเศร้า ท้อแท้

หลับยาก หรือหลับ ๆ ตื่น ๆ หรือหลับมากไป

เหนื่อยง่าย หรือไม่ค่อยมีแรง

เบื่ออาหารหรือกินมากเกินไป

รู้สึกไม่ดีกับตัวเอง คิดว่าตัวเองล้มเหลว หรือทำให้ตนเอง
หรือครอบครัวผิดหวัง

สมาธิไม่ดีเวลาทำอะไร เช่น ดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ หรือทำงานที่
ต้องใช้ความตั้งใจ

พูดซ้ำ ทำอะไรซ้ำลงจนคนอื่นสังเกตเห็นได้ หรือ
กระสับกระส่ายไม่สามารถอยู่นิ่งได้เหมือนที่เคยเป็น
คิดทำร้ายตนเอง หรือคิดว่าถ้าตายไปคงจะดี

“ประเมินอาการในช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมาครับ”

คุณหมออธิบาย “ถ้าไม่มีอาการเลยให้ใส่เครื่องหมายในช่อง
ศูนย์คะแนน ถ้ามีบ้างบางวันให้ใส่ในช่องหนึ่งคะแนน ถ้ามีมากกว่าเจ็ด
วันใส่ในช่องสองคะแนน แต่ถ้ามีมากแทบทุกวันให้ใส่ในช่องสาม
คะแนนนะครับ”

“คะ” ฉันพยักหน้าตอบรับเป็นเชิงว่าเข้าใจ จากนั้นจึงลงมือ
ทำแบบประเมินอาการ

“ช่วงนี้มีอาการหูแว่วได้ยินเสียงแปลก ๆ หรือมองเห็นภาพ
หลอนบ้างไหมครับ”

“เอ่อ หนูมิได้ยินเสียงแปลก ๆ คะ ได้ยินเหมือนมีคนมาพูด
อยู่ใกล้ ๆ ทั้งที่ตรงนั้นไม่มีใครก็มีคะ”

“โอเคครับ แต่ไม่มีเห็นภาพหลอนใช่ไหมครับ”

“ไม่มีคะ”

“แล้วมีความคิดอยากทำร้ายตัวเองบ้างไหมครับ”

“...” ฉันนั่งคิดไปพักหนึ่ง แต่ก็ตัดสินใจตอบไปว่า “ไม่มี
นะคะ”

ฉันไม่เคยคิดที่จะทำร้ายตัวเองหรือคิดฆ่าตัวตายเลย ฉันกลัวความเจ็บปวด ฉันกลัวความทรมานเมื่อนึกถึงวิธีการที่เหล่านักแสดงในภาพยนตร์หรือตัวละคร ในนิยายใช้เป็นประจำ อย่างเช่น การนำคัตเตอร์มากรีดข้อมือหรือแขวนคอตัวเองด้วยเชือกเส้นใหญ่ แม้ฉันจะอยากหนีจะสถานการณ์ตอนนี้มากแค่ไหน แต่ก็ไม่กล้าหาญพอที่จะลงมือทำเช่นนั้น แม้ฉันจะเคยหวังให้นาฬิกาหยุดหมุนเพื่อให้ฉันได้มีเวลาพักอีกหน่อย โดยไม่ต้องสนใจงานหรือคนรอบข้าง หวังให้พຽ່งนี้โลกแตก จะได้สูญสลายไปพร้อมกับโลก หวังให้พຽ່งนี้ฉันไม่ต้องลืมตาตื่นมาอีก หรือที่หนักที่สุดคือ ครั้งที่ฉันคิดหาคำตอบให้กรบ้านวิชาคณิตศาสตร์ที่เคยถนัดไม่ได้เลย จนฉันเกิดรู้สึกสิ้นหวังขึ้นมากกลางดึก และอยากจะเดินลงไปยังบึงน้ำบ่อใหญ่ในสวนสาธารณะใกล้บ้านไปเลย ให้น้ำในบ่อท่วมมิดความทุกข์ในใจของฉันให้หมดไป ฉันไม่ได้รู้สึกอยากตายจริง ๆ หรือแม้จะมีความคิดเช่นนั้นก็เป็นเพียงเศษเสี้ยวความคิดที่น้อยมาก หลักใหญ่ใจความคือฉันทนดูตัวเองเป็นแบบนี้ต่อไปไม่ไหว ฉันรู้สึกสะอิดสะเอียนในความสามารถของตนเองจนอยากจะฉีกทิ้งร่างออกเป็นชิ้น ๆ หรือภาวนาขอพรให้ได้ลับเปลี่ยนตัวตนกับใครสักคนหนึ่ง ใครก็ได้ เพราะในตอนนั้นฉันรู้สึกว่าฉันคือคนที่แย่และเลวร้ายที่สุดบนโลกนี้ ดังนั้นการได้กลายเป็นใครคนอื่นนอกจากตัวเองก็เป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น ฉันยอมรับไม่ได้ว่าตัวเองกลายเป็นคนที่สูญเสียความสามารถในการเรียนไปจนหมด มันทำให้ความภาคภูมิใจของฉันที่ค่อย ๆ สั่งสมไว้ตั้งแต่เกิดหายไปจนเกลี้ยง

ก็แค่ความคิด ฉันยังไม่ได้วางแผนฆ่าตัวตายแบบจริง ๆ จัง ๆ เสียหน่อย อย่างน้อยนี่ก็เป็นเรื่องที่น่ายินดีนะ

“โอเคครับ พรึมออกไปนั่งรอข้างนอกก่อน หมอขอคุยกับ คุณพ่อคุณแม่หน่อยนะครับ” คุณหมอก้มหน้าลงเขียนรายละเอียด อาการของฉันและจดรายชื่อยาที่จำเป็นส่งให้กับพยาบาลสาวที่ยืนอยู่ ใกล้

“ขอบคุณค่ะคุณหมอ” ฉันยกมือไหว้ ซึ่งหมอก็ก้มมือรับไหว้ จากนั้นฉันจึงลุกจากเก้าอี้ตัวนุ่มและก้าวออกจากห้องตรวจ

“คุณพ่อ คุณแม่ของน้องคะ คุณหมอขอเชิญในห้องตรวจ หน่อยนะค่ะ” พยาบาลคนหนึ่งเดินมาแจ้งข่าวยังเก้าอี้หน้าห้อง พบหมอ “น้องสาวจะเข้าไปฟังด้วยก็ได้ค่ะ”

ทุกคนเดินเข้าไปในห้องตรวจที่สักครู่ฉันเพิ่งจะเข้าไป ส่วนฉัน ก็กลับมานั่งรอที่เก้าอี้ตัวเดิม ก้มหน้ามองนิ้วมือตัวเองที่ประสานกัน แน่นกับสองขาที่เหยียดกันไปมา

“คุณพรึมา หมายเลขสามสิบสองค่ะ” หญิงวัยกลางคน คนหนึ่งร้องเรียกจากช่องทางจ่ายยาริมซ้ายสุด

ฉันลุกขึ้นจากที่นั่งและเดินเข้าไปใกล้เธอ

“คนไข้ทานยาเม็ดขาวตัวนี้หลังอาหารวันละสองครั้งครึ่งละ สองเม็ดนะค่ะ จะช่วยปรับอารมณ์ และทำให้ออนหลับได้ดีขึ้นค่ะ กับ อีกตัวหนึ่งเม็ดสีเหลืองทานวันละหนึ่งเม็ดก่อนเข้านอน จะช่วยเสริม สร้างระบบประสาทค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ” ฉันยิ้มและก้มหัวให้เธอเล็กน้อย

“รวมค่ารักษากับค่ายา ทั้งหมดหนึ่งพันห้าร้อยบาทค่ะ”

ฉันล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง หยิบธนบัตรสีเทาสองใบ ที่พ่อให้ไว้ออกมายื่นให้พี่เกสซ์ และรับเงินทอน

ฉันคิดถึงตัวเองคนเดียวมากเกินไป หวังว่ายาจะช่วยให้อาการ
ของฉันดีขึ้น และพาดันคนเก่าที่ดีกว่าตอนนี้กลับมาไว ๆ นะ

๘. บนรางรถไฟเหาะ

ฉันเคยกินยาพาราเซตามอลบ่อย ๆ ไม่ว่าจะปวดหัว
ปวดท้อง ปวดแขน ปวดขา หรือแม้กระทั่งปวดเท้า ยานี้ช่วยบรรเทา
อาการปวดได้ทั้งสิ้น เป็นยาที่มีสรรพคุณครอบคลุมจักรวาลอย่าง
น่าอัศจรรย์ใจ แต่ยารักษาโรคซึ่มเศร้ำไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ยาสำหรับผู้ป่วยโรคซึ่มเศร้ำมีมากมายหลายชนิด ซึ่งใน
ปัจจุบันแพทย์ยังไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจนว่าคนไข้คนไหนควรใช้
ยาขนานไหนเป็นหลัก ดังนั้นในขั้นตอนการรักษาจึงมีการทดลองและ
ปรับยาอยู่เสมอ

กรณีของฉันก็เช่นเดียวกัน

คุณหมอจ่ายยาให้ฉันชนิดหนึ่ง ซึ่งเมื่อกินไปเรื่อย ๆ ก็รู้สึกได้ว่าอารมณ์เศร้าซึม อยากร้องไห้อยู่ตลอดเวลาอย่างไรเหตุผลค่อย ๆ หายไปเป็นปलิตั้ง แต่ฉันยังคงนอนไม่หลับ แม้ว่า จะแตกต่างไปจากเดิมที่อดโรยแต่ชุ่มตาหลับไม่ลงเป็นอาการสดชื่นกระปรี้กระเปร่า แม้ไม่ได้นอนหลายคืน

จากช่วงก่อนหน้าที่ฉันรู้สึกอ่อนล้าและหมดไฟในการทำสิ่งที่รัก เปื่อแม้กระทั่งการเล่นเกม กลายเป็นว่าในตอนนั้นความรู้สึกกระตือรือร้นนั้นคืนกลับมาแล้ว และคล้ายว่าจะกลับมาในปริมาณที่มากกว่าเดิมด้วย

ฉันรู้สึกอยากทำอะไรต่อมื่อะไรหลายอย่าง ยกเว้นการเรียน แม้สมาธิจะค่อย ๆ คืนกลับมาและจดจ่อได้ดีขึ้นกว่าเดิม แต่ฉันกลับคิดว่ามีสิ่งอื่นที่นำสนใจให้ทำตั้งเยอะแยะมากมายในช่วงที่ยังคงเป็นวัยรุ่นนี้

จู่ ๆ ฉันก็คิดว่า จะลงมือทำบางอย่างที่น่าหลงใหลกว่าการเรียน

ฉันใช้เงินจำนวนมากที่เก็บออมในบัญชีธนาคารหมดไปอย่างรวดเร็ว ฉันซื้ออคูเลเลสีฟ้าอ่อน กับกล่องฟิล์มมือสองในอินเทอร์เน็ต แม้ว่าจะไม่รู้วิธีใช้กล้องตัวนั้นเพราะกลไกซับซ้อนมากเกินไปที่จะทำความเข้าใจได้ในช่วงนั้น และสำหรับการฝึกเล่นเครื่องสายขนาดเล็กก็จดจ่อได้ไม่นาน ฉันลองดีดจริงจังได้แค่ท่อนเริ่มของเพลงพื้นฐานที่ง่ายที่สุดสำหรับนักฝึกเล่นมือใหม่เท่านั้นแหละ

สำหรับกิจกรรมใหม่อื่น ๆ ฉันขอเงินสนับสนุนจากแม่เพื่อซื้อเมาส์ปากกาคุณภาพดีมาตัวหนึ่ง เพราะฉันเกิดอยากวาดรูปขึ้นมา ฉัน

ฝึกฝนวาดรูปมาเรื่อย ๆ ฉันลืมบอกไปเลยว่าช่วงนี้ฉันมีศิลปินไทยที่
ชื่นชมกับมีศิลปินเกาหลีวงโปรดแล้วนะ นอกจากนี้ยังเริ่มดูซีรีส์แล้ว
ด้วย เพราะฉันต้องการให้ชีวิตวัยรุ่นของฉันมีสีสันมากกว่านี้ ฉันเริ่มฝึก
วาดรูปในสิ่งที่รัก ฉันวาดฉากที่ชอบของซีรีส์ที่ดู วาดนักร้องกับเสื้อผ้า
ในเอ็มวีเพลงของเขา ฉันยังสมัครเป็นตัวแทนของร้านขายเครื่องเขียน
ตุ๊กตา และของกระจุกกระจิกออนไลน์ด้วย แม้จะไม่มีลูกค้าเลยสักคน
แต่ฉันก็ขยันลงรูปสินค้าอยู่ตลอด ฉันไม่ได้ทำเพราะหวังจะร่ำรวยหรอก
นะ แต่ลงมือทำเพราะสนุกต่างหาก

เวลาว่างฉันเริ่มเขียนนิยาย ฉันหลงใหลและตั้งใจกับการ
เขียนนิยายมาก เพราะฉันมีความสุขกับการจินตนาการและบรรยาย
ความคิด ความรู้สึกของตัวเอง มีความสุขมากกว่าการนั่งเรียนวิชา
ฟิสิกส์หรือเคมีที่โรงเรียนอีก

ชีวิตที่ดูลงตัวดีในสายตาของฉัน

จนกระทั่งวันที่ต้องไปโรงเรียนอีกครั้งหลังสอบปลายภาค
เป็นวันพึงผลคะแนนและรับใบรายงานผลการเรียน

เพื่อน ๆ ทุกคนดูสดใสหลังจากได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ในช่วง
ปิดเทอมสองสัปดาห์ที่ผ่านมา แม้จะเป็นเวลาเพียงไม่กี่วันแต่ก็ช่วย
ฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจของเด็กชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้าที่โหมอ่าน
หนังสือและนั่งปั่นการบ้านจนตึกตื่นได้เป็นอย่างดี

ฉันยิ้มร่าเริงเดินเข้าไปทักทายเพื่อน วันนี้ฉันอยากคุยกับ
เพื่อนทุกคนเลย ฉันยิ้มให้แม้กระทั่งเพื่อนที่ไม่เคยคุยกันมาก่อน ฉัน
รู้สึกมีความสุขและมั่นใจขึ้นมาก นั่นทำให้ฉันรู้สึกดีที่สุดในชั่วเวลา
ของตัวเองเป็นแบบนี้

ในวงสนทนาที่มีฉัน แมว ปิ้ง และเพื่อนอีกสองคน ฉันร่วมคุยอย่างออกรส ฉันรู้สึกว่ามีเรื่องมากมายที่พร้อมจะหยิบยกมาพูดคุยด้วยอย่างไม่เก้อเขิน ฉันรู้สึกได้เลยว่าตัวฉันเปลี่ยนแปลงไปแล้วจากเดิม ในทิศทางที่ดีขึ้นมากและทำให้ตัวฉันรู้สึกรักและภูมิใจในตัวเอง

ทว่าเมื่อมองย้อนกลับไปจากตอนนี้ จากตอนที่ฉันอายุมากขึ้นแล้ว จากมุมมองของฉันผู้อายุสี่สิบสองปี ฉันในวัยสิบเจ็ดปีวันนั้นอยู่ในสภาพร่วมด้วยแต่ก็แปลกแยกจากกลุ่มเพื่อน เป็นความรู้สึกที่ฉันคิดว่าตนเองปกติดีแต่เพื่อนล้วนแปลกใจว่าทำไมฉันถึงไม่เหมือนเดิม ฉันลึกลับลึกลอน อยู่ไม่นิ่ง จากเดิมที่เป็นคนพูดน้อยก็กลายเป็นคนพูดเยอะ แต่พูดเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกัน คิดอยากจะหยิบยกเรื่องอะไรขึ้นมาพูดก็พูด เป็นเรื่องราวที่ไม่มีความเชื่อมโยงกันแม้แต่นิดเดียว เพื่อนมองว่าฉันเปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนเดิมอย่างเห็นได้ชัด

ก่อนหน้าที่ฉันเข้าพบจิตแพทย์ ช่วงก่อนสอบปลายภาค ฉันมีโอกาสได้ช่วยติวหนังสือวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานให้เพื่อนคนหนึ่งที่ไม่ค่อยได้คุยกันมากนัก เราสองคนใช้เวลาด้วยกันค่อนข้างนาน ฉันพยายามอธิบายบทเรียนให้เพื่อนฟังอย่างใจเย็นและค่อยเป็นค่อยไปจนกระทั่งมั่นใจว่าเพื่อนเข้าใจบทเรียนนั้นดีแล้ว เราสองคนสนิทกันมากขึ้นนิดหน่อย มากพอที่เพื่อนจะบอกความในใจของเธอให้ฉันฟัง

“ช่วงนี้พรึมเป็นอะไรหรือเปล่า เราเห็นว่าเวลาแกยิ้มแล้วตาไม่ได้ยิ้มตามไปด้วย” เพื่อนพูดส่งท้ายก่อนจากกัน

“มองเห็นชัดเจนขนาดนั้นเลยหรือแก” แม้จะตกใจแต่ฉันก็เลียบ ๆ เคียง ๆ ถามต่อว่าเธอสังเกตเห็นได้อย่างไร

เธอเพียงพยักหน้าเท่านั้น แต่ทำให้ฉันที่เชื่อมั่นมาตลอดว่าตัวเองฝืนยิ้มได้แนบเนียนหมดความมั่นใจลงไปเป็นกอง แม้ใจหนึ่งจะ

ดีใจที่มีคนรอบข้างสักคนหนึ่งสังเกตเห็นความผิดปกติในดวงตาของ
ฉัน แต่อีกใจก็ไม่อยากยอมรับเลยว่าในตอนนั้นฉันกำลังไม่สบายดี

แค่เพียงประโยคเดียว บทสนทนาที่เกิดขึ้นอย่างไม่มีปีมีขลุ่ย
ช่วยจุดประกายให้ฉันเริ่มต้นสังเกตตัวเอง

ฉันปลีกตัวไปที่ห้องน้ำหญิงทันทีเมื่อสบโอกาส อาศัยจังหวะ
ที่ยังไม่มีใครก้าวไปยืนอยู่หน้ากระจกใสที่ผ่านการใช้งานนานหลายปี
จนกลายเป็นสีเหลืองชุ่น ตอนนี้อย่างไม่มีคนเข้ามาใช้งาน ฉันยืนจ้องดู
ตัวเองในกระจกบานใหญ่ ซึ่งเธอก็จ้องตอบกลับมา ฉันลองยิ้ม ยิ้มแบบ
ที่ฉันยิ้มให้คนอื่นบ่อย ๆ ยิ้มเหมือนครั้งที่ยิ้มให้เพื่อนที่ตีวงหนังสือวิชา
คณิตศาสตร์พื้นฐานด้วยกัน ฉันยิ้มกว้างน่าดูเลย ยิ้มจนเห็นฟันแบบที่
หลักจิตวิทยาทำนายว่าการยิ้มแบบนี้เป็นคนที่มีลักษณะเปิดเผยจริงใจ
ฉันจึงนิยมชมชอบการยิ้มแบบนี้มากและนำมาใช้อยู่เรื่อย ๆ ฉันสังเกต
ดวงตาของตัวเองว่าเวลายิ้มมันเป็นอย่างไรร ฉันคิดว่าสายตาของฉันก็
ไม่ได้ดูผืนขนาดนั้น หรือจะมองว่าเศร้าก็มองออกได้ยากจริง ๆ ฉันว่า
สายตาของฉันก็เหมือนเดิมไม่ได้เหมือนคนหมดหวังอะไร (แม้ว่าความ
รู้สึกของฉันจะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมนานแล้ว) มากที่สุดคงจะมองว่า
เป็นสายตาที่หมดหวังไร้ซึ่งประกายแบบที่วัยรุ่นมักจะมีกันมากกว่า

อย่างไรก็ตามคำที่เพื่อนทักเมื่อสักครู่ก็ดูเป็นจริงมากเกิน
กว่าจะพูดเล่น ฉันเห็นด้วยกับเธอ เพราะเป็นสิ่งที่ฉันก็รู้สึกอย่างมากล้น
ภายในใจ ฉันแปลกใจกับคำพูดของเพื่อน เธอเป็นเพื่อนที่ไม่ได้สนิท
กับฉันมากด้วยซ้ำ ทำไมเธอถึงมองเห็นอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ แบบนี้ ทำไม
ถึงสังเกตเห็นสิ่งที่แม้แต่ตัวฉันยังมองข้ามไป สิ่งนี้ทำให้ฉันรู้สึกซาบซึ้ง
มาก ความทุกข์กับความโดดเดี่ยวในใจของฉันเหมือนถูกแบ่งเบาออกไป
ไปส่วนหนึ่ง เพราะมีคนรับรู้เรื่องราวความอ่อนแอบางส่วนของฉันแล้ว

ย้อนกลับไปตอนนั้น ตอนที่ฉันอายุสิบเจ็ดปีในวันพักผล
คะแนนสอบ ฉันกับเพื่อนกว่าสี่สิบคนนั่งอยู่ในห้องเรียนตามที่นั่งต่าง ๆ
คุณครูประจำชั้นเดินเข้ามาในห้องเรียนนักเรียนทีละคนเรียงตามลำดับ
รายชื่อเพื่อไปรับสมุดพกกับใบคะแนนที่หน้าห้อง ฉันตื่นเต้นกับ
ผลคะแนนที่กำลังจะได้รับ แต่ก็เผื่อใจไว้แล้วว่าผลคะแนนน่าจะออกมา
ไม่ดีนัก เพราะในช่วงที่ผ่านมามีฉันไม่พร้อมกับการเรียนเลย ทั้งสมองที่
ขาดสมาธิจดจ่อและจิตใจที่ว้าวุ่น แม้กระทั่งจิตแพทย์ของฉันยังแนะนำ
พ่อแม่ว่าให้ฉันหยุดพักการเรียนไปก่อนจนกว่าจะพร้อมมากกว่านี้ แต่
เป็นตัวฉันเองที่ยืนยันกับหมอว่าต้องการจะเรียนต่อ แม้ว่าผลการเรียน
จะไม่ดีเท่าเดิมแต่ฉันจะพยายามทำใจยอมรับให้ได้ เพราะฉันไม่
อยากเรียนจบช้ากว่าเพื่อนคนอื่นที่เรียนมาด้วยกัน ฉันอยากเรียนจบไป
พร้อมเพื่อน แม้หนทางอีกหนึ่งปีจะยาวนานและยากลำบากกว่าที่ผ่าน
มา ฉันคิดว่าตัวเองคงไม่สามารถนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลและกลับ
มาเรียนพร้อมกับรุ่นน้องคนอื่นได้ ฉันกลัวและไม่กล้าหาญพอที่จะทำ
แบบนั้น

“พริมา เลขที่ยี่สิบค่ะ” ครูเรียก

“สวัสดีค่ะ” ฉันเดินไปยังโต๊ะของคุณครูที่อยู่หน้าห้อง รับ
สมุดพกมาถือไว้ “ขอบคุณค่ะคุณครู” จากนั้นจึงเดินกลับไปนั่งเก้าอี้
ตัวเดิม ฉันไม่กล้าเปิดดูด้านใน เพราะกลัวความผิดหวังจับใจ และไม่รู้อีก
ว่าจะทำตัวอย่างไรถ้าเจอความผิดหวังตอนนี้ ท่ามกลางสายตาของ
เพื่อนคนอื่นในห้อง

“พริมา เป็นยังไงบ้างเทอมนี้ โอเคมั๊ย” แมวหันหน้ามาจาก
เก้าอี้ตัวหน้ากระซิบถามเสียงเบา

ฉันส่งสายตาวายังไม่ได้เปิดดูเลย แต่ดูเหมือนแมวจะไม่
เข้าใจ เธอขึ้นมาที่สมุดพกของฉันพร้อมกับสายตายิ้ม ๆ

เออละ เปิดก็เปิด

ฉันกางสมุดพกออกพร้อมกับหรีตาลง แต่ก็ยังคงมองเห็น
อยู่ดี ฉันไล่สายตาดูเกรดคร่าว ๆ มีหลายวิชาเลยที่ไม่ได้เกรด ๔.๐๐

ภาษาอังกฤษ ๓.๕ คณิตศาสตร์เพิ่มเติม ๒ ฟิสิกส์ ๓ เคมี
๓.๕ ชีววิทยา ๓ อันดับที่อยู่ในชั้นเรียน ๓๗/๕๐

เป็นเกรดที่ตกต่ำมากที่สุดเท่าที่เคยเรียนมา และผล
การเรียนก็อยู่ในอันดับท้ายของห้อง ฉันไม่เคยได้ผลการเรียนน้อยมาก
เท่าเทอมนี้มาก่อนเลย แต่ไม่ใช่เพราะฉันไม่พยายาม ฉันรู้ว่าฉัน
พยายามแล้ว ฉันตั้งใจมาก ฉันใส่ใจกับการเรียนและร้องไห้ทุกครั้งเมื่อ
ความพยายามในการทำความเข้าใจบทเรียนไม่เป็นผล ไม่ใช่ว่าฉัน
ขี้เกียจหรือทำตัวเกเรออกนอกกลุ่มนอกทางจนทำให้เสียการเรียนไปแบบ
นี้ ฉันรู้และเข้าใจตัวเองเป็นอย่างดี

หมอบอกว่าถ้ากินยาไปเรื่อย ๆ เดี่ยวก็จะกลับมาเรียนได้ดี
เหมือนเดิม แต่ฉันไม่แน่ใจเลย และรู้สึกใจร้อนมากเหลือเกิน อยากจะ
ให้ยาของหมอเป็นยาทันทีที่กินปุ๊บโรคก็หายปั๊บทันที แต่ชีวิตจริงไม่ได้
เป็นแบบนั้น และการอดทนรอก็ช่างเป็นอะไรที่ยาวนานเหลือเกิน

แม้ฉันจะรู้สึกผิดหวังอยู่บ้างแต่ก็ไม่มาก เพราะฉันมีอะไรต่อ
มีอะไรที่อยากทำเยอะแยะไปหมดนอกเหนือจากเรื่องเรียน ตอนนี้
จุดมุ่งหมายของฉันคือการเป็นวัยรุ่นที่มีชีวิตสนุกสนานและมีสีสัน

วันนี้ฉันพกอุปกรณ์เล่นมาโรงเรียนด้วย เอาไว้พักผ่อนเมื่อมีเวลาว่างรวมทั้งแบ่งให้เพื่อนคนอื่นเล่นด้วย ฉันพิมพ์เนื้อเพลงของกลุ่มศิลปินหญิงชาวเกาหลีใต้ใส่กระเป๋าามา เพื่อรู้สึกเบื่อจากการเล่นเครื่องดนตรีฉันจะหยิบเอกสารพวกนั้นออกมาร้องแทน หรือไม่ก็หยิบสมุดกับดินสอออกมาเขียนนิยายรักวัยรุ่นที่ค้างไว้ต่อ ฉันไม่เคยปล่อยให้ตัวเองว่างเลยแม้แต่นาทีเดียว ซึ่งจริง ๆ แล้วอาจเป็นช่วงเวลาเพียงสิบวินาทีด้วยซ้ำ ฉันมีพลังล้นเหลือมากพอที่จะทำทุกอย่างที่ต้องการทั้ง ๆ ที่เมื่อคืนฉันร้องเพลงตลอดทั้งคืน ฉันตาลงตลอดทั้งเวลากลางวันและกลางคืน แม้ว่าตอนนี้นั้นจะอดนอนสะสมเป็นคืนที่ห้าแล้ว

นอกจากนั้นฉันกลับมาหิวเหมือนเดิม และมากกว่าเดิมด้วย ฉันหิวอยู่ตลอดเวลา แม้เป็นคนที่เคยซื้ออาหารกับขนมหวานจากร้านสะดวกซื้อมาให้ ซึ่งเป็นที่พึงปรารถนาในช่วงนี้เพราะสามารถซื้ออาหารมาตุ๋นไว้นึ่งอุ่น เมื่อหิวก็นำออกมาอุ่นด้วยไมโครเวฟกินได้ทันทีไม่ว่าจะหิวตอนไหนหรือดึกเท่าไรก็ตาม จากเดิมที่ฉันกินข้าวม้อละหนึ่งกล่องกลายเป็นต้องกินข้าวสองกล่องถึงจะเพียงพอ นอกจากนั้นยังต้องมีขนมเค้กอีกหนึ่งชิ้น มีน้ำหวานอีกหนึ่งแก้วจึงจะรู้สึกไม่อิ่ม เดิมทีกินข้าววันละสามม้อกลายเป็นกินวันละสี่ถึงห้าม้อ และกินขนมจุบจิบตลอดเวลา น้ำหนักจากเดิมที่ลดลงเหลือสามสิบแปดกิโลกรัมเพิ่มขึ้นเป็นห้าสิบสี่กิโลกรัมในเวลารวดเร็ว แขนขยายใหญ่ขึ้นจนแน่นเสื้อพละเข็มขัดชุดนักเรียนขยายออกอย่างชัดเจน เป็นช่วงเวลาที่ย่างก้าวที่สุดตลอดสิบเจ็ดปีที่ผ่านมา

แม้จะดีใจที่ไม่พอมกระห่องเหมือนเดิม และมีความสุขเวลาที่โดนแซวว่ากินเก่ง แต่ฉันกลับกังวลน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นทุกวันแทน รวมถึงโรคเบาหวานที่เป็นพันธุกรรมของครอบครัวด้วย

อย่างไรก็ตามรวม ๆ แล้วฉันรู้สึกดีใจที่อาการของฉันกลับมาเป็นปกติ และเหมือนยาจะทำงานได้ดีมากกว่าที่คาดไว้ ฉันที่ไม่เคยมั่นใจในตัวเองแม้แต่นิดเดียวกลายเป็นคนที่กล้าและมั่นใจกับการทำทุกสิ่งอย่าง

ในสายตาของพ่อแม่กลับไม่เป็นอย่างนั้น ทั้งความหงุดหงิดก้าวร้าวของฉันเมื่อไม่ได้ตั้งใจที่เข้ามาแทนที่ความเศร้าซึม พฤติกรรมการอดนอนช่วงกลางคืนแทนการนอนไม่หลับ การกินมากผิดปกติจากเดิมที่เคยเบื่ออาหารและกินน้อย อาการลูกลี้ลุกนอนอยู่ไม่นิ่งจากเดิมที่เอาแต่นอนตลอดทั้งวัน รวมทั้งการพูดไปเรื่อยอย่างไม่ปะติดปะต่อแทนอาการอึดอัดใจพูดไม่ออก และการใช้เงินซื้อของอย่างสุรุ่ยสุร่าย

แม้ภายนอกจะแสดงออกว่ามั่นใจ ยิ้มแย้ม ร่าเริง แต่ความคิดของฉันกลับฟุ้งซ่าน ยุ่งเหยิง และไม่ปะติดปะต่อกัน ฉันสับสน ล่องลอย อีกทั้งยังกลายเป็นคนใจกล้า แสดงออกก้าวร้าวกับคนแปลกหน้า ฉันควบคุมตัวเองไม่ได้ สมองของฉันสั่งการผิดเพี้ยนไม่เป็นไปตามเดิม

พ่อตัดสินใจพาฉันไปพบจิตแพทย์อีกครั้งที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งใหม่ ทันทีที่หมอสังเกตอาการพร้อมกับดูตัวยาที่ฉันได้รับ เขาวินิจฉัยทันทีว่าฉันควรต้องปรับยาใหม่ เพราะยาชนิดแรกที่ใช้ไม่ตรงกับอาการเท่าไรนัก

“น้องพริมน่าจะป่วยเป็นโรคซึมเศร้าแบบอารมณ์สองขั้วนะคะ โดยมีทั้งอาการซึมเศร้าและพลุ่งพล่านสลับกันไปค่ะ ยาตัวเดิมนั้นมากกระตุ้นให้อาการในระยะพลุ่งพล่านของโรคเกิดหนักขึ้นแทนที่จะทำให้อารมณ์สงบลง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องปรับยาเป็นชนิดใหม่ค่ะ”

คุณหมอบเป็นผู้หญิงสวมแว่น รูปร่างเจ้าเนื้อ และทำทางใจดี “หมอมจะให้น้องแอดมิทนอนสังเกตอาการที่โรงพยาบาลหนึ่งสัปดาห์ นะคะ ระหว่างนี้ครอบครัวสามารถอยู่เฝ้าได้ค่ะ”

ตลอดระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์นั้นฉันได้รับการดูแลอย่างดี เนื่องด้วยเป็นโรงพยาบาลเอกชนที่มีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง ทุกเช้า กลางวัน และเย็นจะมีพี่พยาบาลนำอาหารกับยามาให้ พร้อมกับตรวจ วัดความดัน หรือบางวันก็เจาะเลือด หรือให้เก็บตัวอย่างปัสสาวะ อาหารของโรงพยาบาลเป็นอาหารรสชาติไม่จัด แต่ล้วนเป็นอาหารที่ดี ต่อสุขภาพ ทั้งผักผลไม้ นมสด ครบถ้วนตามหลักโภชนาการ

แม้เป็นคนทำงานมานานอนเป็นเพื่อนฉันตลอดหนึ่งสัปดาห์ เพราะพ่อยังต้องไปทำงาน ส่วนน้องต้องไปโรงเรียน อีกทั้งฉันยังไม่ได้ คินดีและปรับความเข้าใจกับทั้งสองคนนั้น ทำให้ฉันสบายใจที่จะอยู่กับ แม่มากกว่า

อาการของฉันเริ่มดีขึ้นเรื่อย ๆ จากวันแรกมาก ฉันรู้เนื้อรู้ตัว มากขึ้น และประมวลผลก่อนจะตัดสินใจทำอะไรสักอย่าง มีความ ยังกังขังใจ นอนหลับได้ดีขึ้น และไม่หิวบ่อยเท่าเดิม

“ถ้าออกจากโรงพยาบาลแล้วเราไปหาคุณยายกันดีไหมลูก” แม่เดินมาใกล้พร้อมกับหมูนปรับเบาะเตียงนอนของฉันให้ตั้งขึ้นเพื่อ กินข้าวเที่ยง “ไม่ได้เจอคุณยายนานแล้ว หนูจะเข้าไปพักผ่อนด้วย”

“ไปได้เหอะคะแม่” ฉันตื่นเต้นตาเป็นประกาย “แม่จะไปด้วย ไข่ไหมคะ หนูคิดถึงคุณยายที่สุดเลยคะ”

“แม่จะไปด้วยจะ เดี่ยวโทรไปกลางนเย็นนี้เลย” เธอยิ้ม

ฉันรักคุณยาย รักบ้านที่ต่างจังหวัด ฉันมั่นใจว่าปิดเทอมนี้ จะ ต้องดีอย่างแน่นอน

๙. กลับไต่บ้านเรา

อาการในภาวะแม่เนียของฉันทึขึ้นมากแล้ว แม่ตอนนี้จะมีอาการเศร้าเหมือนช่วงแรกๆ บ้าง แต่ไม่มากเท่าเดิม คล้ายว่าใกล้จะหายเป็นปกติ เพราะฉันทึเนื้อตัวมากขึ้น ไม่หุดหงิดพลุ่งพล่านดังเดิม มีเพียงความหุดหู่ ความเศร้าที่ยังหลงเหลืออยู่ กับผลข้างเคียงจากยาได้แก่ อาการมือสั่นอย่างเห็นได้ชัด ความง่วงที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ฉันทึมักจะนอนอยู่บนเตียงตลอดทั้งวัน เพราะรู้สึกว้าไม่มีแรงมากพอที่จะลงมือทำอะไร รวมทั้งไม่มีความคิดอยากทำอะไรด้วย แม้จะเป็นสิ่งที่เคยชอบมากก็ตาม ฉันทึเริ่มปล่อยปละละเลยตัวเอง ไม่หิวผม ไม่อาบน้ำ ไม่ออกกำลังกาย ซึ่งน่าจะเกิดจากความรักตัวเองที่หายไปจนหมดตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ผสมกับความรู้สึกหมดแรงจนทำอะไรเหล่านี้ไม่ไหว

แผนการเดินทางไปหาคุณยายที่จังหวัดสงขลาทำให้ฉันใจชื้นขึ้นมา คั่นก่อนเดินทางฉันข่มตานอนแทบไม่หลับด้วยความตื่นเต้น ฉันนอนหลับไปเพียงสามหรือสี่ชั่วโมงเท่านั้น แต่เมื่อนาฬิกาปลุกดังขึ้น บอกว่าถึงเวลาตื่นมาเตรียมตัวแล้ว แม้จะเป็นคืนที่นอนน้อยแต่ฉันกลับรู้สึกกระปรี้กระเปร่า ตื่นเต็มตาอย่างง่ายดาย

เราสองแม่ลูกเตรียมกระเป๋าเป้ใบใหญ่ของตัวเองกับกระเป๋าสะพายข้างอีกคนละหนึ่งใบ ใส่เสื้อผ้า แปรงสีพื้น ยาสีฟัน สบู่ ยาประจำตัว และของอื่น ๆ อีกเล็กน้อย

ฉันกับแม่เลือกเดินทางด้วยรถโดยสาร เพราะเป็นการเดินทางที่ไม่ได้เร่งรีบมากนักและต้องการประหยัดงบ พ่อกับน้องไม่ได้ไปด้วย ดังนั้นจึงไม่ได้ใช้รถยนต์ส่วนตัวเหมือนทุกครั้ง

รถโดยสารเดินทางอย่างยาวนานกับระยะทางหนึ่งพันกว่ากิโลเมตร ล้อเริ่มเคลื่อนออกจากสถานีเมื่อเวลาประมาณห้าโมงเย็นหยุดพักที่ปั้มน้ำมันแห่งหนึ่งในภาคใต้เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน ผู้โดยสารบนรถทุกคนได้รับการบริการเป็นอาหารขันติคล้ายกับโต๊ะจีน แม่ที่นั่งที่โต๊ะตักอาหารกินจนถึงเวลารถออกเดินทางอีกครั้ง ส่วนฉันที่เพิ่งตื่นขึ้นมากลางดึกกลับสะลึมสะลือและรู้สึกมีเหงื่อเกินกว่าจะตักอาหารเข้าปาก อีกทั้งอาหารที่กินมาเมื่อเย็นยังย่อยไม่หมดจึงไม่รู้สึกริว แต่จนถึงเช้าเรื่อยไปถึงเที่ยงรถโดยสารก็ไม่ได้จอดให้เราลงกินข้าวที่ไหนอีก ทำให้ฉันหิวมากจนแทบทนไม่ไหว ภาวนาให้ถึงปลายทางของเราไว ๆ จะได้เติมอาหารใหม่ลงท้อง

รถโดยสารใช้เวลาหนึ่งคืนกับอีกก่อนวันในที่สุดก็มาส่งเราที่ขนส่งหาดใหญ่ ฉันรีบลงจากรถและเดินไปหาบ้านที่รออยู่ที่จุดนัดพบ

“หรือมั่ง นั่งรถเนือยหม้าย” ป้าทักเสียงดัง

“หลับ ๆ ตื่น ๆ มาลอดทางเลย คนขับรถคันนี้เขาขับนี่มดีเลย
นั่งบายฮิด เอ้อ ถึงบ้านก็บายใจแล้ว” แม่ตอบพร้อมกับยัดเส้นยัดสาย
คลายความปวดเมื่อย

ระหว่างขับรถกลับบ้านป่ากับแม่ก็คุยกันตลอดทาง ส่วนฉัน
นั่งฟังอยู่เงียบ ๆ มองดูวิวสองข้างทางอย่างตื่นตาตื่นใจ

“หมู่บ้านเราหว่งนี้มันเจริญขึ้นมากเนอะ เห็นมีบ้านผุดขึ้น
หลายหลัง ร้านค้าก็มีขึ้นมาก แสดงว่าตอนนี้เศรษฐกิจมันดี ยางราคา
แพงเนอะ” แม่ถาม เพราะเห็นว่าตลอดทางเปลี่ยนแปลงไปมาก

“ราคายางก็เดี๋ยวจนเดี๋ยวลง ไม่นั่นอน”

รถขับเข้ามาจนถึงวัดประจำ ผ่านโรงเรียน ชุมชน และขับ
เข้าไปเรื่อย ๆ จนถึงบ้านของคุณยายซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกลผู้คน บ้าน
หลังนี้เป็นบ้านไม้สองชั้น ตั้งอยู่หลังเดียวห่างไกลจากเพื่อนบ้าน มีเพียง
บ้านของลูกสาวอีกคนหนึ่งซึ่งก็คือป้าคนโตตั้งอยู่ใกล้กันที่สุด รอบบ้าน
ล้อมรั้วด้วยไม้อย่างง่ายที่น้ำซึ่งเป็นลูกคนเล็กทำไว้กันสัตว์เลื้อย พื้นที่
ข้างบ้านเป็นสวนยางพาราซึ่งเป็นที่ดินของครอบครัว และหลังบ้านมี
บ่อน้ำจืดขนาดใหญ่เป็นที่อยู่ของเหล่าปลาแปลกหน้าฝูงหนึ่งซึ่งอพยพ
มาอยู่เมื่อคราวฝนตกหนักจนน้ำท่วม

ฉันมองผ่านกระจกหน้ารถเห็นคุณยายกำลังนั่งอยู่บนแคร่
ไม้ไผ่ เธอเป็นหญิงชรารูปร่างท้วม อ่อนหวาน และใจดี ผมยังเป็น
สีดอกเลาแม้ไม่เคยผ่านการย้อมสีดำแม้แต่ครั้งเดียว คุณยายยิ้มกว้าง
แล้วลุกขึ้นต้อนรับเมื่อเห็นว่ามียานของลูกสาวคนที่สองขับเข้ามาจอด
ใต้ถุนบ้าน

“แม่เต๋ายบายดีหม้าย พาหลานมาเยี่ยม” แม่เดินเข้าไปหา ยาย ยกมือไหว้ และสวมกอด

“บายดี ๆ โลก”

“สวัสดิ์คะแม่เต๋าย” ฉันทยกมือไหว้และเข้าไปกอดยายเช่นกัน หญิงชราวัยเจ็ดสิบห้าหัวเราะว่าเมื่อเห็นลูกสาวกับหลาน มาหา

“มา ๆ เดินทางกันมาเหนื่อย ๆ พักกินข้าวกินปลาด้วยกันก่อน น้ำ ซื้อข้าวเตรียมไว้ให้แล้ว” น้ำเดินออกมาจากครัว ยกถุงกับข้าวที่เพิ่งไป ซื้อมาจากตลาดกับงานชามออกมาวางบนแคร่ไม้ไผ่ “มีข้าวย่าสองห่อ กับข้าวเหนียวไก่ทอดสามห่อ”

“เฮ้ ขอบคุณคะ” ฉันทใจ เพราะไม่ได้กินข้าวเหนียวไก่ทอด ของหาดใหญ่มานานหลายปี และแม่จะมีร้านที่นำสูตรไปทำขายคล้าย กัน แต่ข้าวเหนียวไก่ทอดของที่นี่ก็คือสูตรต้นตำรับที่อร่อยที่สุดแล้ว

ฉันทเดินมาล้างมือที่หลังบ้านแล้วกลับไปยังแคร่ไม้ไผ่ ใต้ถุนบ้าน ทุกคนกำลังกินข้าวเย็นและพูดคุยกันอย่างออกรส ผู้ใหญ่ สองคนคือ แม่กับป้ากินข้าวย่าบักซี่ได้ ส่วนยาย น้ำ และฉันทเลือกข้าว เหนียวไก่ทอด

ฉันทแกะหนังยางออกเปิดดูห่อข้าวเหนียว ข้างในมีข้าวเหนียว นุ่มกับหอมเจียวทอดกรอบสีเหลืองเข้ม ห่อของฉันทเป็นปึกไก่ทอดสี น้ำตาลสองชั้น ห่อที่น้ำเลือกเป็นน่องไก่ชิ้นใหญ่ ส่วนคุณยายได้สะโพก ไก่ที่นุ่มและเนื้อเยอะ ฉันทบีบเนื้อไก่ส่วนปึกออกเป็นคำเล็ก ๆ หยิบกิน พร้อมข้าวเหนียวและหอมเจียว ในหนึ่งคำข้างเป็นส่วนผสมที่ลงตัว

ฉันทหันไปมองป้ากับแม่ที่เลือกกินข้าวย่า ในห่อข้าวมีทั้ง ปลาป่น มะพร้าวคั่ว พริก ดอกดาหลา และผักมากมายหลายชนิด เช่น

ถั่วอก ถั่วฝักยาว ตะไคร้ ใบมะกรูด แดงกวา ข้าวสวยสีฟ้าที่ทำจาก ดอกอัญชันราดด้วยน้ำบุดูที่แม่มักจะพูดเสมอว่าหอมและรสชาติดี แต่ฉันกลับคิดว่าน้ำบุดูมีกลิ่นเหม็น และข้าวยากก็ไม่น่ากินเลย เพราะมีแต่ ผักสมุนไพรกับข้าว ฉันอยากกินอาหารที่มีเนื้อสัตว์เยอะ ๆ มากกว่า

หลังจากกินข้าวและเก็บจานสามเสร็จ ป้าก็ขอตัวกลับบ้าน ส่วนแม่กับฉันก็อาบน้ำเตรียมตัวเข้านอน ยากกับน้ำเข้านอนตั้งแต่สองทุ่ม ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันไม่แปลกใจว่าทำไมคนที่นี่เข้านอนเร็ว เพราะพวกเขาต้องตื่นตั้งแต่เช้ามีดไปกรีดยางต่อ บางคนมีสวนยางหลายสิบไร่แล้วไม่ได้จ้างคนงาน ดังนั้นจึงต้องไปทำเองคนเดียวหรือไปกับคู่สามีภรรยาของตน ทำให้ต้องตื่นเช้ามาก ๆ เพื่อจะกรีดยางให้ทันเวลาเก็บน้ำยางไปซึ่งกิโลขายให้พ่อค้าแม่ค้าที่จะมารับซื้อน้ำยางช่วงเช้า เมื่อกรีดยางเสร็จจึงกลับบ้าน และถ่างวงก็จะนอนพักเอาแรงช่วงกลางวันแทน

ผู้คนที่เข้านอนตั้งแต่หัวค่ำ ตามเวลาพระอาทิตย์ตกดิน และตื่นก่อนพระอาทิตย์จะขึ้นเสียอีก จะบอกว่าใช้ชีวิตตามนาฬิกาแสงอาทิตย์ก็ย่อมได้ บ้านของน้ำไม่เปิดไฟทิ้งไว้ตอนกลางคืน และมีเพียงห้องนอน ห้องน้ำ และห้องครัว ไม่มีห้องส่วนตัว ดังนั้นฉันจึงจำเป็นต้องเข้านอนเร็วด้วย ไม่สามารถแยกตัวเข้าห้องของตัวเองแล้วเปิดไฟทำอะไรจิปาถะต่าง ๆ จนตึกตื่นได้ตามใจเหมือนอยู่ที่บ้าน หรือถ้าจะเปิดไฟก็ไม่รู้อยู่ดีว่าจะทำอะไร บ้านของยายอยู่ห่างไกลจากบ้านหลังอื่น ยังไม่มีการติดตั้งสายสัญญาณอินเทอร์เน็ต แม้จะมีบริการอินเทอร์เน็ตผ่านโทรศัพท์มือถือ แต่สัญญาณก็ไม่ค่อยดี มา ๆ หาย ๆ ให้ต้องคอยลุ้นเสมอ นอกจากนี้ที่นี่ยังไม่มีเครื่องปรับอากาศ อาศัยการเปิดหน้าต่างรับลมระบายความร้อน ฉันกับแม่นอนในมุ้งสีขาวที่มีรูขนาดใหญ่อยู่สองสามแห่ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผ่านการใช้งานมาหลายครั้ง จึง

ต้องนำยางวงมามัดเป็นจุกไว้ไม่ให้ยุ่งเข้ามา

คืนแรกที่บ้านยายฉันข่มตานอนแทบไม่หลับ เพราะไม่ชินกับการเข้านอนช่วงหัวค่ำเลย แต่เพราะเดินทางมาตลอดทั้งวัน และหลับ ๆ ตื่น ๆ มาตลอดทั้งคืนบรรดโดยสาร ฉันจึงผล็อยหลับไปในที่สุด

เช้าวันรุ่งขึ้นฉันตื่นมาตอนแปดโมง ถ้าเทียบกับตอนที่อยู่บ้านคงถือว่าเช้าที่สุดแล้ว เพราะฉันมักจะตื่นช่วงบ่ายหรือเร็วที่สุดก็สิบโมงเช้า แต่เวลาแปดโมงสำหรับที่นี่ถือว่าสายมากแล้ว เพราะทั้งยาย แม่ และน้ำตื่นกันหมดแล้ว ป้าคนรองที่อยู่บ้านใกล้ ๆ กันก็เพิ่งกลับมาจากไปกรีดยางที่ควน

ฉันลุกขึ้นจากที่นอนโดยยังไม่ทันพับผ้าห่ม ลงบันไดไม้มาเจอยายนั่งอยู่ที่เตียง ยายกำลังจะไปอาบน้ำหลังจากลูกไปเดินออกกำลังกายที่ลานหน้าบ้านมา ฉันตามหาแม่แล้วก็พบว่าแม่อยู่ในครัวกำลังทำอาหารเข้าสองสามอย่าง ส่วนน้ำก็กำลังรดน้ำแปลงผักหลังบ้านและเตรียมเก็บขี้วัวมาทำปุ๋ยคอก

“แม่จำ เข้านี้ทำอะไรกินหอมจิงเลย” ฉันถามพร้อมกับชะเง้องหน้าเข้าไปดูอาหารที่เดือดปุดอยู่บนเตา

“แกงส้มจ๊ะ”

“ของโปรดแม่นี่นา”

“ใช่แล้ว” แม่อมยิ้ม “ของหนูมีหมูชะมวงจ๊ะลูก”

“เฮ้ หนูรอกินเลยยย”

“พริมว่างไหม ไปช่วยเก็บกวาดห้องหน้าที่วิหน้อยสิ”

“โอเคค่ะ” ฉันเดินไปหยิบไม้กวาดดอกหญ้าด้ามสีฟ้าที่ตั้งอยู่ใกล้กับถังขยะ และเข้าไปกวาดพื้นตรงห้องนั่งเล่น

มุมหนึ่งใต้บันไดเป็นมุมอับที่เต็มไปด้วยหยากไย่ ฉันก็ลงไปดูเห็นกองนิตยสารจึงนำออกมาปิดฝุ่นและเรียงตามความหนาบางจนกระทั่งเปิดมาเจอหนังสือเล่มเล็กหนาที่ไม่เหมือนนิตยสารเล่มอื่นฉันปิดฝุ่นเบา ๆ แต่ฝุ่นจับหนามากจนพุ่งออกไปทั่ว พลิกดูหน้าแรกด้านในจึงเห็นว่าเป็นสมุดบันทึกของเด็กคนหนึ่ง

บันทึกประจำวันของ ดญ. แก้ว

‘ชื่อเหมือนยายเลยแฮะ’

“เล่มนี้นานแล้วนะเนี่ย” ยายอาบน้ำเสร็จพอดี ทันเห็นฉันถือสมุดแปลกหน้านั้นไว้ในมือ “เห็นแล้วนึกถึงสมัยวัยรุ่นเลย”

“เล่มนี้เป็นสมุดของยายหรือคะ”

“ใช่ ๆ ใ้ยตั้งแต่สิบห้า สิบหกนั่นแหละ ตอนนั้นยายบันทึกแทบทุกวันเลย” หญิงชรายิ้ม “มันมีเรื่องให้ปวดหัวบ่อย ๆ นะ”

“แสดงว่าข้อมูลในนี้ก็มีความลับใช่ไหมคะ” ฉันสงสัยเพราะยายบอกว่าเป็นเรื่องปวดหัว

“ไม่หรอก มันผ่านมานานแล้วนะหลาน” เธอหัวเราะ

“ฉันหนูขออ่านได้ไหมคะ” ฉันตื่นเต้น กอดสมุดไว้แนบอก

“ได้สิลูก”

“เ๊ย่ขอบคุณนะคะ” ฉันยิ้มร่าเข้าไปกอดเธอด้วยความดีใจ

“ใ้ยพอแล้ว ๆ คนแก่จะหายใจไม่ออกเอา” ยายกอดตบ

แน่น

๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๖

วันนี้ฉันรู้สึกปวดท้องมาก จะเป็นเหมือนเพื่อนผู้หญิงคนอื่น ๆ ในห้องใหม่นะ ฉันยังไม่อยากกลายเป็นผู้ใหญ่เลย ยังอยากเป็นเด็กตลอดไป

๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๖

เมื่อคืนตอนที่อาบน้ำมีเลือดไหลออกมาเต็มเลย แต่ฉันไม่ได้ตกใจ เพราะเตรียมใจไว้แล้ว ฉันไปบอกแม่แล้วแม่ก็เตรียมผ้าถูไว้ให้ ตอนนี้รู้สึกอึดอัดนิดหน่อย แต่ก็ไม่ได้แย่อะไร

๕ กรกฎาคม ๒๕๖๖

วันนี้เป็นวันที่เหนื่อยมาก ๆ พ่อบอกฉันว่าอยากกินแกงซี่เหล็กใส่ปลาย่าง แล้วพี่ชายทุกคนออกไปเรียน พี่สาวสองคนก็ออกไปซื้อของที่ตลาด เหลือแค่ฉันกับน้องสองคน ฉันต้องออกไปหาไม้ฟืนแล้วเดินแบกกลับมาที่บ้าน ในป่ามียุงตัวใหญ่เยอะเต็มไปหมด กว่าที่จะถึงบ้านโดนมันกัดจนคันไปทั่วทั้งตัวเลย

ฉันให้น้องไปเก็บยอดซี่เหล็กจากต้นข้างบ้าน เอามา茹ดออกแต่ใบอ่อนแล้วนำไปต้มให้เดือดสามน้ำให้หายขม ส่วนฉันเป็นคนชูดมะพร้าวและนำไปคั้นเป็นกะทิ ซึ่งกว่าจะได้สักลูกหนึ่งก็ตั้งนาน มะพร้าวหลังบ้านลูกใหญ่กว่ามือของฉันมาก ทำให้จับไม่ถนัดเลย กลัวว่าจะลื่นหลุดจากมือและไปบาดโดนกับที่ชูดมะพร้าว

ขั้นตอนการทำเครื่องแกง มีข้าว ขมิ้น ตะไคร้ พริกแห้ง หอมแดง กระเทียม เกลือ และกะปิ ตำรวมกันจนละเอียด ซึ่งกว่าจะหาวัตถุดิบได้ครบก็เล่นเอาเหนื่อย ฉันต้องไปซูดข้าวกับขมิ้น ตัดตะไคร้ ปอกกระเทียม ปอกหอมแดงอีก หลังจากนั้นฉันกับน้องช่วยกันนำปลาช่อนไปย่างจนสุกเหลืองแล้วแกะเอาแต่ส่วนเนื้อแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งนำไปโขลกรวมกับพริกแกงให้ขึ้น อีกส่วนแยกไว้ผสมกับน้ำแกง

ฉันเป็นคนก่อไฟย่างปลา ซึ่งก็เป็นขั้นตอนที่ทำทายนมากสำหรับเด็กอย่างฉัน แม้จะไม่ใช้ครั้งแรกแต่ก็ตื่นเต้นอยู่ดี ฉันใช้ไม้ขีดจุดไฟที่ขี้ยาง แห่งพร้อมกับหาเศษกิ่งไม้ย่างเล็ก ๆ ที่แห้งกรอบมาวางเป็นเชื้อไฟจากนั้นจึงวางถ่านไว้รอบ ๆ นั้น รอจนถ่านติดไฟเป็นสีแดงแล้วนำตะแกรงเหล็กกับปลาวางไว้ด้านบนนั้น ปิ้งพลิกกลับด้านไปมาจนสุกเหลือง

วิธีการทำน้ำแกงเริ่มจากตั้งกะทิให้เดือด ใส่พริกแกงที่เตรียมไว้ เมื่อเดือดอีกครั้งก็ใส่ใบขี้เหล็กที่ต้มจนหายขมแล้ว จากนั้นจึงใส่เนื้อปลา และปรุงรสด้วยน้ำปลากับน้ำตาล แค่นี้ก็ได้แกงขี้เหล็กที่หอมไปสามบ้านแปดบ้าน แต่กว่าจะได้แกงหม้อนี้อาจยากลำบากมากเหมือนกัน

๗ ตุลาคม ๒๕๙๗

วันนี้ฉันไปเที่ยวงานวัดกับเพื่อน ที่งานวัดมีขนมขายเยอะมาก มีขนมดู ขนมลา กาละแม ถั่วคั่ว ลูกหยีกวน ขนมจาก ข้าวหลาม ข้าวแตนขายเต็มไปหมด ฉันเที่ยวเพลินจนลืมเวลา กลับถึงบ้านก็เห็นพ่อกอดอกถือไม้เรียวรออยู่ที่หน้าประตูบ้านแล้ว เวลาพ่อโมโหพ่อน่ากลัวมาก เขาตีฉันอย่างแรงจนเจ็บกันไปหมด ครั้งหน้าฉันจะไม่กลับบ้านซ้ำอีกเด็ดขาด

๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๖

อยู่ดี ๆ ฉันก็นึกนึกใจซาบซึ้ง เพื่อนข้างบ้านที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก มันได้ไปเรียนกับหลวงพ่ที่วัด ส่วนฉันต้องนั่งเหงาอยู่ที่บ้านไม่มีเพื่อนเล่น แม่บอกให้ฉันหัดทำอาหารและฝึกทำงานบ้านเพื่อเตรียมตัวเป็นแม่ที่ดีในอนาคต แต่ฉันอยากไปเรียนหนังสือมากกว่า ฉันอยากไปวิ่งเล่นที่ลานวัดกับเพื่อนแทนที่จะนั่งผัดพริกแกงอยู่บ้าน

๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๖

เข้านี้ฉันส่องกระจกแล้วก็ร้องไห้โย บบนหน้าฉันมีเม็ดสีแดงขึ้นเต็มไปหมดจนแทบไม่มีที่ว่างเลย แถมบนแขน หลัง ขาก็ยังมีเม็ดสีแดง ๆ นี้ขึ้นอีกเหมือนกัน ฉันไปถามแม่ แม่บอกว่ามันเป็นอีสุกอีใส ฉันเศร้ามากเพราะกลัวว่ามันจะกลายเป็นอย่างอื่นหรือกลายเป็นตุ่มเม็ดแบบนี้ไปตลอด ฉันไม่กล้ามองหน้าตัวเองในกระจกเลย

๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๖

น้องสาวของฉันติดโรคอีสุกอีใสจากฉันไปด้วย แต่เธอเป็นไม่มากเท่าฉัน มีเม็ดสีแดงขึ้นบนหน้าเพียงสามสี่เม็ดเท่านั้น

“ช่วงวัยรุ่นคุณยายก็มีเรื่องเศร้าด้วยเหอคะ” ฉันทปลกใจ เพราะคุณยายในสายตาของฉันทเป็นมนุษย์ที่ดูมีความสุขกับทุกเรื่อง และดูเหมือนว่าไม่มีเรื่องอะไรสามารถทำให้คุณยายเป็นทุกข์ได้เลย

“มนุษย์ทุกคนมีเรื่องเศร้าทั้งนั้นนะ ในความคิดของยาย” หญิงชรายิ้มอ่อน “ตอนเด็ก ๆ แม้ยายจะเป็นคนร่าเริง แต่ก็มีเรื่องเศร้า เรื่องเหนื่อยใจเหมือนเด็กและผู้ใหญ่คนอื่นเหมือนกัน”

“แล้วคุณยายผ่านมาได้ยังไงเหอคะ”

“บางครั้งยายก็เล่าให้น้องสาวของยายฟัง บางครั้งก็เล่าให้แม่ของยายฟังก่อนนอน เพราะช่วงกลางวันแม่ไม่ค่อยมีเวลาว่าง” ยายอธิบาย “แต่ถ้าไม่มีใครว่างฟังเลยยายก็จะเขียนเล่าให้สมุดบันทึกของยายฟัง”

“ถ้าเราเล่าเรื่องที่ไม่สบายใจออกมา เราจะรู้สึกดีขึ้นเหอคะ”

“ใช่แล้วจะ” ยายพยักหน้าช้า ๆ “สิ่งนี้เรียกว่าการแบ่งปัน หนูเคยได้ยินไหมว่าถ้าเราแบ่งปันความสบายใจ ความสุขจะเพิ่มขึ้น สองเท่า แต่ถ้าเราแบ่งปันความเศร้า ความทุกข์ของเราจะลดลงครึ่งหนึ่ง”

ฉันทาโต “ยายเหมือนนักปรัชญาเลยคะ”

หญิงชราหัวเราะ “ก็แค่คำของคนแก่เนะหลานรัก”

“ยายหลานมากินข้าวกันจ้ะ”

แม่ส่งเสียงเรียกมาจากครัวหลังบ้าน

“ค่าแม่” ฉันทะโกนตอบรับ “คุณยายหิวข้าวรึยังคะ วันนี้มี หมูชะมวงของโปรดยายด้วยน้ำ”

ยายลูบท้องกลมของตัวเอง

“หิวมาก ต้องยายร้องหลายรอบแล้วเนี่ย”

“ไปกินข้าวกันคะ หนูช่วยหยิบไม้เท้าให้”

ฉันช่วยยายมายานั่งที่โต๊ะกลมหลังบ้าน กับข้าวของเช้าวันนี้ มีแกงส้มชะอมกุ้ง ใบเหลียงผัดไข่ น้ำพริกผักสดที่เก็บจากแปลงผักหลังบ้าน และหมูชะมวง ซึ่งสูตรหมูชะมวงของภาคใต้จะเป็นสีใส ต่างจากหมูชะมวงสูตรจังหวัดจันทบุรีที่ใส่ซีอิ๊วดำ ทำให้มีสีเข้ม

ฉันตักหมูชะมวงใส่ปากคำใหญ่ “หืม อร่อยมากเลยแม่”
ฉันชมพร้อมกับซุนวีโป่งบอกว่ายอดเยี่ยม

“ตักผักกินด้วยสิลูก” แม่ยิ้มแล้วตักใบชะมวงใส่ชามของฉัน จากนั้นก็เด็ดใบผักหวานบ้านกับแตงกวาใส่ให้ด้วย “ใบเหลียงผัดไข่ก็อร่อยนะ ลองชิมดู เราต้องชิมอาหารบนโต๊ะทุกอย่างรู้ใหม่ มันจะได้ไม่น้อยใจ”

แม่ชอบมีลูกล่อลูกชนให้ลูก ๆ กินผัก

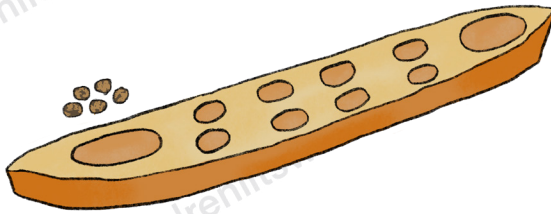
แล้วฉันก็เปลี่ยงปล้ำให้ทุกที เพราะคำของแม่น่ารักเสมอ

ฉันตักใบเหลียงผัดไข่ขึ้นมาชิม “อร่อยจริงด้วย หนูไม่เคยกินมาก่อนเลย”

“นี่ไง แม่เลยบอกว่าต้องลองชิมจะได้รู้ว่าชอบไม่ชอบ” แม่ยิ้ม
“ใบเหลียงเป็นผักพื้นบ้านของภาคใต้เลยนะลูก รสชาติจะออกมัน ๆ เด็กที่ไม่ชอบกินผักก็กินได้ เพราะไม่ขม”

นี่นี้เป็นมื้อที่ฉันได้ลองกินผักเหลียงเป็นครั้งแรก และฉันชอบมาก เพราะเป็นผักที่ไม่มีรสขมเลย ส่วนแกงส้มชะอมกุ้งฉันตักกินแค่กึ่งกับน้ำแกง เพราะชะอมมีกลิ่นแรงแบบที่ฉันไม่ชอบ หลังกินข้าวเช้าเสร็จฉันก็พกสมุดบันทึกของคุณยายติดตัวไปอ่านตลอดทั้งวันทั้งคืน

๑๐. ให้ธรรมชาติเยียวยา

วันนี้เป็นวันพระ แม่ตื่นนอนมาหุงข้าว ตำน้าพริกกะปิ ทอดปลาหู ลวกผัก และทอดไข่เจียวใส่ปิ่นโตตั้งแต่ตีสี่เพื่อไปตักบาตร ที่วัด นอกจากนี้ยังทำแกงไตปลาเพิ่มกินกับขนมจีนด้วย

“พริ้ม แม่ฝากเอาปิ่นโตไปให้ป้า ๆ หน่อยนะลูก”

กับข้าวหลังจากตักบาตรยังเหลือแม่จึงแบ่งปิ่นไปให้ญาติ พี่น้องที่อยู่บ้านใกล้เคียงด้วย

“ได้ค่ะแม่”

ฉันเดินไปที่บ้านของป้าคนโตที่อยู่ใกล้กัน แวะเอาน้ำพริก กะปิกับปลาหูทอดให้ จากนั้นจึงปั่นจักรยานนำขนมจีนแกงไตปลา ไปฝากป้าคนรองซึ่งบ้านอยู่ใกล้กับโรงเรียนวัดประจำ

ฉันจอดจักรยานที่หน้าบ้านของป้า ได้ยินเสียงสุนัขเห่าไล่
ดังมาแต่ไกล เมื่อมันวิ่งเข้ามาใกล้จึงมองเห็นชัดเจนว่าเป็นสุนัขพันธุ์
ไทยตัวโตนั่นเอง

“เจ้าแต้ม” ฉันนั่งลงยอง ๆ อ้าแขนออกกว้าง “มานี่เร็ว”

สุนัขตัวโตเมื่อวิ่งเข้ามาใกล้แล้วมองเห็นฉันก็หยุดเห่า เปลี่ยนมา
สายหางแทน

“คิดถึงจังเลย” ฉันกอดเจ้าหมาไว้แน่น “ป้าอยู่บ้านใหม่เนี่ย”

“อ้าวพริม ป้าก็สงสัยอยู่ว่าเจ้าแต้มเห่าใครเสียงดังลั่นเชียว”

“สวัสดิ์ค่ะคุณป้า แม่ให้หนูเอาปิ่นโตมาให้ค่ะ” ฉันยกปิ่นโต
สามชั้นออกจากตะกร้าจักรยานแล้วยื่นส่งให้คุณป้า

“ขอบใจจ้ะ วันนี้แม่ทำอะไรกินนะ หอมเชียว”

“มีน้ำพริกกะปิกับแกงไตปลาค่ะ”

“ของโปรดป้าเลย ผากขอบใจแม่ด้วยนะลูก”

“แม่ ป่านไปเล่นกับน้องที่ควนนะ”

“ป่านกินข้าวแล้วหม้ายลูก”

“หนูกินเหนียวไก่แล้วจ้ะ” เด็กหญิงตัวเล็กตอบ ป่านกับปุ่น
เป็นพี่น้องฝาแฝดลูกของป้าคนรอง อายุห่างจากฉันสามปี ปีนี้ฉันอายุ
สิบเจ็ด น้อง ๆ ก็อายุสิบสี่ปีกันแล้ว เวลาผ่านไปไว้มากจริง ๆ

“อ้าว พี่พริม กลับมานานรึยังเนี่ย หนูไม่รู้เลย”

“พี่กลับมาสักพักนึงแล้ว ตั้งแต่ต้นเดือนมีนาเลย”

“นานมาก จะครบเดือนนึงแล้วนะเนี่ย

“ไปเล่นด้วยกันไหมพี่ หนูกับปุ่นจะไปเล่นกันที่ควน”

ฉันทาเป็นประกาย รู้สึกดีใจที่มีคนชวนไปเล่นด้วยกัน น่าจะ
เพราะคิดถึงเพื่อนมาก ๆ เมื่อมาอยู่บ้านที่สงขลาก็ไม่ค่อยได้คุยกับแม
กับป๊งเลย สัญญาณอินเทอร์เน็ตที่บ้านประจำไม่ค่อยดีเท่าในตัวเมือง
หาดใหญ่ มา ๆ หาย ๆ อยู่ตลอดเวลา น้องปานแม้ว่าจะเด็กกว่าและ
ไม่ใช่เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน แต่การมีเพื่อนเล่นด้วยก็ดีกว่าเหงาอยู่
คนเดียว

“ก็ได้จะ พาแต่ัมไปวิ่งเล่นด้วย”

“พี่ปานไม่ถามผมบ้างเลย” เด็กชายฝาแฝดที่เพิ่งออกมาจาก
บ้านโผล่เข้ามาร่วมในบทสนทนาด้วยอีกคน

“เอาหน้าปาน ไปเล่นด้วยกันหลาย ๆ คนสนุกออก” ปาน
โหม่น้าวน้องชาย

ปานไม่ตอบอะไร เด็กชายเซ็นจักรยานสีแดงคันเก่งของตัวเอง
ออกมาจากโรงรถข้างบ้านแล้วปั่นออกไปคนเดียว

“ปานก็เป็นแบบนี้ตลอด เขาไม่ค่อยสนิทกับใครง่าย ๆ”

“ไม่เป็นไร พี่เข้าใจ” ฉันทายามยิ้ม กลบเกลื่อนความอึดอัด
ในใจของตัวเองที่เกิดขึ้นระหว่างลูกพี่ลูกน้อง เพื่อให้ปานสบายใจ
“เดี๋ยวพี่พาเจ้าแต่ัมไปเดินเฉย ๆ ก็ได้ น้องปานไปเล่นกับปานเถอะ”

“ไปเล่นด้วยกันนั่นแหละพี่พริ้ม เดี่ยวก็สนิทกัน ไม่นานหรอก
เจ้าปานนะ” ปานยิ้ม “งั้นหนูปั่นจักรยานนำไปก่อนแล้วพี่พริ้มตาม
มานะ” ปานหยิบจักรยานคันสีฟ้าของตัวเองแล้วปั่นออกไป

“ไปแต่ัม ไปเล่นที่ควนกัน” ฉันทเรียกชื่อเจ้าสี่ขาหลายจุด มันลุก
ขึ้นย่อขาหน้าลง เอนตัวไปด้านหลัง กระดิกหางไปมาอย่างแรง เตรียม
ตั้งท่ากระโจนใส่เล่นด้วย

ฉันคิดว่าจักรยานสองล้อคันสูงของน้ำขึ้นมานั่งแล้วปั่นออกไปตามทางที่น้องปานนำอยู่ลึบ ๆ พร้อมเรียกเจ้าแต้มวิ่งตามไปด้วยกัน ลักพักก็มาจอดหยุดลงตรงที่ดินสวนยางพาราแห่งหนึ่ง สวนนี้เป็นของป้าคนรองด้านหน้าเป็นยางใหม่ที่ป่ากับลุงเพิ่งลงกล้ายางไปลึบเดือนที่ผ่านมา ต้นยางเพิ่งจะสูงพ้นสวนสูงของฉันทันทีเดี๋ยวเท่านั้น ส่วนด้านในลึกเข้าไปเป็นต้นยางเก่าแก่อายุราวสามสิบปี พวกมันยืนต้นสูงใหญ่จนทุกคนต้องแหงนหน้าขึ้นมองยอด ส่วนรอบก็หนามากจนไม่มีใครโอบรอบลำต้นได้มิด แต่ละต้นแผ่กิ่งก้านปกคลุมพื้นที่โดยรอบทั่วทั้งหมด ให้ความร่มรื่นฉ่ำเย็นเป็นอย่างดี พื้นด้านล่างเต็มไปด้วยต้นหญ้าวัชพืชที่ถือวิสาสะขึ้นแซมจนหนา ยุงบินอยู่ชุกชุม และอาจจะมียุงนอนซุกตัวซ่อนอยู่ก็ได้

ปุ่นเข้าไปสวนด้านในเก็บลูกยางสีน้ำตาลเข้มผิวเรียบลื่นที่หล่นอยู่ตามพื้นออกมาตรงลานดินด้านหน้า จากนั้นก็ใช้เป็นลูกกระสุนหนังสติ๊กยิงเล่นไล่ต้นยางบ้าง ไล่ใบไม้บ้าง

เจ้าแต้มเมื่อมาถึงสวนยางก็ไปวิ่งเล่นทันที มันเดินดมดอกไม้ ดอกนี้ที่ ดอกนั้นที่ ตามผีเสื้อ ผีง กับตัวต่อไปรอบ ๆ และหายอดหญ้าอ่อนเคี้ยวกิน

“พี่พริ้มมาเล่นหมากขุมกันนะ” ปานชวน เธอแบมืออวดลูกยางพาราที่เดินไปเก็บมาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

“เล่นยังไงหรือน้องปาน” ฉันทสงสัย ไม่เคยได้ยินชื่อหมากขุมมาก่อน ใกล้เคียงกันก็มีแต่หมากเก็บที่เพื่อนผู้หญิงนิยมเล่นกันมาก

“นี่เลย เริ่มจากขุดหลุมก่อนนะ” เด็กหญิงนั่งลงตรงข้ามฉัน ไข้กิ่งไม้ที่หามาขุดดินที่พื้นเป็นหลุมเล็กหลุมใหญ่ “พี่พริ้มช่วยหนูขุดหลุมหน่อยนะ ทำไว้นานกันเลย”

น้องปานขุดหลุมขนาดเล็กเรียงกันสี่หลุม แล้วขุดหลุมใหญ่
เพิ่มสองหลุม หนึ่งหลุมตรงหัว และหนึ่งหลุมตรงท้าย ขนาดหลุมเล็ก ๆ
ทั้งหมดไว้ ฉันเห็นแบบนั้นก็ทำตาม ไปหากิ่งไม้ที่แข็งแรงมาหนึ่งอัน
แล้วลงมือขุดหลุมเล็กสี่หลุม ตรงข้ามหลุมที่น้องปานขุดทิ้งไว้

“ขุดหลุมเรียบร้อยก็ใส่เม็ดยางพาราลงไปเลย อย่างวันนี้เรา
ขุดสี่หลุมก็ใส่หลุมละสี่เม็ด ถ้าขุดเจ็ดหลุมก็ใส่หลุมละเจ็ดเม็ด” น้อง
ปานพูดเจื้อยแจ้วพร้อมหยอดเม็ดยางลงหลุมเล็กทีละเม็ด ฉันเห็นอย่าง
นั้นก็ทำตามด้วย

“หลุมใหญ่สองหลุมนี้ต้องใส่ก็เม็ดเหรอน้องปาน”

“หลุมใหญ่เว้นไว้ก่อนนะพี่พริม ตอนเล่นค่อยใส่”

เด็กหญิงอธิบายต่อ “โอเค หนูจะเล่าวิธีการเล่นให้ฟังนะ
หลุมใหญ่ตรงนี้เรียกว่า หลุมแม่เริน เป็นหลุมหัวเมือง ซึ่งหลุมที่อยู่ด้าน
ซ้ายมือจะเป็นหลุมของเรา เวลาเล่นให้เริ่มหยิบลูกยางทุกลูกในหลุม
จากฝั่งของเราหลุมไหนก็ได้ หยอดลงหลุมถัดไปเวียนตามเข็มนาฬิกา
เรื่อย ๆ ให้หยอดลงทุกหลุม รวมทั้งหลุมหัวเมืองของเราด้วย แต่ไม่ต้อง
หยอดลงหลุมหัวเมืองของอีกฝ่ายนะ ถ้าไปหยอดที่หลุมไหนก็หยิบลูก
ยางจากหลุมนั้นทั้งหมดมาหยอดลงไปเรื่อย ๆ อีก เว้นแต่ที่เราเดิน
หมากไปลงหลุมที่ว่าง เราต้องหยุดเดินหมากแล้วรอให้อีกฝ่ายตาย
ค่อยสลับกันเดินไปเรื่อย ๆ จนลูกยางในหลุมเล็กหมด จากนั้นเราจะมา
นับจำนวนลูกยางในหลุมใหญ่กัน ใครมีมากกว่าก็ชนะไป”

“หนูจะเริ่มเล่นก่อนแล้วกัน พี่พริมคอยดูปานนะ”

เด็กหญิงเห็นว่าฉันยังไม่ค่อยเข้าใจวิธีการจึงอาสาเป็นคนเริ่ม
เล่นก่อน เธอหยิบลูกยางในหลุมที่สอง จำนวนสี่ลูกแรกขึ้นมา ทอย
หยอดเรียงไปเรื่อย ๆ จนครบ เมื่อเจอหลุมที่ว่างก็สลับให้ฉันเล่นบ้าง

ฉันเข้าใจมากขึ้นเมื่อเห็นน้องปานหยอดลูกยางลงในหลุมเรียงกัน จึงทำตาม ฉันตัดสินใจเริ่มหยิบลูกยางจากหลุมที่สี่ริมสุดก่อน หยอดลูกยางลงหลุมไปเรื่อย ๆ มีลิมบ้างว่าต้องหยิบลูกยางในหลุมหยอดต่อ น้องปานก็จะคอยเตือนไม่ให้ลิม เราสองคนสลับกันเล่นอยู่อย่างนั้นจนลูกยางหมดจากหลุมเล็ก ถึงเวลานับคะแนนแพ้ชนะ

“พีได้สิบห้าลูก”

“เฮ้ ปานมีสิบเจ็ด”

“โหย สองแต้มเอง นิดเดียว” ฉันเสียดาย “มาเล่นกันอีกรอบนะ ขอแก้มือหน่อย”

“ฮ่าฮ่า ได้อยู่แล้วพีพรีม เล่นก็รอบหนูก็ชนะแน่นอน ปานเล่นเก่งมากนะ” เด็กหญิงหัวเราะร่วน ใช้ฝ่ามือขวาตบหน้าอกของตัวเอง สองครั้งแสดงที่ทอมนั้นใจ

ครั้งที่สองเราตกลงเปลี่ยนกติกากันใหม่ หมายความว่าสามารถเล่นได้สักวิธีหนึ่งคือ เริ่มต้นพร้อมกัน ดังนั้นเมื่อเข้าใจวิธีการเล่นมากขึ้นแล้ว ปานจึงเสนอให้รอบนี้ลองเปลี่ยนมาเล่นพร้อมกันบ้าง

เมื่อเกมหมากขุมสามัคคีพี่น้องเริ่มต้น ฉันก็เพิ่งจะได้เห็นทักษะความว่องไวของน้องสาวเป็นครั้งแรก ปานชำนาญในการเล่นเกมนี้นัก ไม่รู้ว่าครั้งนี้เป็นการเล่นหมากขุมครั้งที่เท่าไรของเธอ และเพราะฉันรู้ว่าเด็กหญิงเติบโตมากับเกมนี้ จึงไม่แปลกใจกับอัตราเร็วที่เธอส่งลูกยางลงหลุมเลย ในขณะที่ฉันกำลังแบ่งลูกยางลงหลุมทีละลูก คอยระวังไม่ให้หยอดลงผิดหลุมไปรวมกับหลุมข้าง ๆ หรือหยอดลงไปมากกว่าหนึ่งลูก ปานกลับเคลื่อนมือส่งลูกลงหลุมด้วยความคล่องแคล่ว

นี่สินะความแตกต่างระหว่างคนฝึกเล่นกับผู้เชี่ยวชาญ

เห็นเจ้าป่านแล้วก็นึกถึงน้องสาวขึ้นมาเหมือนกัน

“ป่านกับปุ่นนี่ทะเลาะกันบ้างมั๊ย” ฉันทถามขณะเราสองคน
เล่นหมากขุมรอบที่สาม

“ถามว่ามีวันไหนไม่ทะเลาะกันบ้างดีกว่า ทะเลาะกันตลอด
นั่นแหละพีพริ้ม” ป่านตอบคำถามทั้งที่มีมือก็ยังคงหยอดลูกยางลงหลุม
เรื่อย ๆ

“แล้วปกติทะเลาะกันเรื่องอะไรเธอ” ฉันทถามต่อไป

“ก็ทะเลาะกันเรื่องทั่วไปมั้ง” เด็กหญิงหยุดเล่นแล้วเริ่มใช้
ความคิด “เรื่องของกิน เรื่องของเล่น เรื่องช่วยงานบ้าน เรื่องแย่งกันดู
ทีวี เรื่องเกี่ยงกันอาบน้ำ เราสองคนไม่ค่อยจะลงรอยกันหรอก ทะเลาะ
กันตั้งแต่เด็กจนตอนนี้อายุสิบสี่แล้วก็ยังทะเลาะกันอยู่เลย” เธอยิ้ม
น้อย ๆ

“ถ้าแบบนี้ไม่มีน้องชายก็คงจะดีกว่าใช่ไหม” ฉันทลองถาม
ความเห็นของเธอ ด้วยสนใจว่าทำไมพี่สาวคนนี้ถึงอมยิ้มทั้งที่กำลังพูด
เรื่องทะเลาะกับน้องชายของตัวเอง

“ไม่เลยพีพริ้ม” ป่านส่ายหัว “หนูดีใจที่มีน้องชายนะ ถ้าไม่มี
ปุ่น ป่านก็คงจะเหงาแน่นอน” เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นสบตาฉันทพร้อมทั้ง
โบหน้าที่ยิ้มกว้างกว่าเดิม

“คุยอะไรกันพี ๆ” ปุ่นถามแทรกขึ้นมา เด็กชายเดินมาทาง
ด้านหลังของฉันททำให้ไม่ทันได้สังเกต ไม่รู้ว่ามาทันได้ยินอะไรบ้าง หวัง
ว่าน้องเขาจะไม่โกรธนะ “พีป่านหาเกมที่เล่นกันสามคนไม่ได้เธอ”

“ยังงั้นนะเรา ในที่สุดก็อยากเล่นด้วยกันแล้วใช่เปล่า” ป่าน
แซว

“ก็เล่นคนเดียวมันเหงาเนี่ยนา” ปูนตอบกลับเสียงเบา

“ได้เลย งั้นพวกเรามาหาอะไรที่เล่นด้วยกันสามคนได้ดีกว่า”

“วิ่งไล่จับไหม” ฉันทเสนอ

“ดีเลย หนูชอบวิ่งไล่จับ” ปานเห็นด้วย

ปูนไม่ตอบรับ เขานิ่งคิดอยู่พักหนึ่ง “พี่แน่ใจนะ ขอบอกว่า เรื่องวิ่งผมไม่เคยแพ้ใครเลย”

ฉันทหัวเราะ ปานหัวเราะ และในที่สุดปูนก็หัวเราะออกมา เจ้าแต่้มเห็นเด็กทั้งสามหัวเราะก็วิ่งเข้ามาใกล้ กระโดดไปมารอบ ๆ สายหางอย่างแรง แสดงออกว่าขอเล่นด้วยคน

ปายางถูกใช้ เป็นสนามวิ่งเล่นไล่จับสำหรับเด็กทั้งสาม ต้นยางเป็นอุปสรรคชั้นดีที่ช่วยกีดกันไม่ให้ผู้ไล่ตามจับได้ทัน พวกเขาสลับกันเป็นผู้ไล่กับผู้เล่นคนละตาสองตา วิ่งกันจนเหนื่อยหอบ เมื่อแหงนหน้าขึ้นมองฟ้าก็สับสนกับดวงอาทิตย์ตรง ๆ พร้อมกับเหงื่อที่ไหลโชยมาปร่างโดยไม่รู้ตัว

“หิวข้าวกันรึยังเด็ก ๆ กลับบ้านกันเถอะ” ฉันทเอ่ยชวนเมื่อเห็นว่าออกมาเล่นที่สวนยางกันนานมากแล้ว และน่าจะใกล้ถึงเวลาอาหารกลางวันแล้วด้วย

“เดี๋ยวก่อนลิฟท์พรีม” ปูนเอื้อมมือมาดึงชายเสื้อยืดของฉันทไว้ “ถ้าจะเล่นให้ครบยังเหลืออีกหนึ่งอย่าง”

“อะไรหรอปูน”

“เล่นน้ำคลองกัน” พุดจบเด็กชายก็ถอดเสื้อกล้ามของตน ออกวางไว้กับรองเท้าแตะ แล้ววิ่งไปทางคลองข้างควนทันที

ปานวิ่งตามไปด้วย “พี่พรีมาเล่นน้ำด้วยกันน้ำ” เด็กหญิง
ที่วิ่งนำหน้าไปหันมาโบกไม้โบกมือเรียกฉันให้ไปเล่นด้วย

ฉันเห็นน้องสาวน้องชายฝาแฝดก็อดที่จะรู้สึกเอ็นดูในความ
น่ารักสดใสสมวัยไม่ได้ฉันต้องยิ้มตามออกมา

‘อย่างน้อยก็เดินไปคุณ้อง ๆ เล่นน้ำแล้วกัน’

ฉันคิดอย่างนั้น แต่เมื่อนั่งมองไปสักพัก บรรยากาศดี ๆ
สายลมเย็นที่พัดผ่านมากกระทบตัว กอหญ้าริมคลองที่ไหวเอน เสียง
ฝูงนกที่บินผ่านไป เสียงธารน้ำไหล และลำคลองที่ใสสะอาดดึงดูดให้
ฉันจุ่มฝ่ามือสองข้างลงไปสัมผัสผิวน้ำที่ตรงหน้า สายน้ำเย็นช่วยคลาย
ความร้อนอบอ้าวในเดือนเมษายนได้เป็นอย่างดี ทำให้ฉันรู้สึกสดชื่น
และผ่อนคลาย ฉันตัดสินใจพับขากางเกงสามส่วนขึ้นเหนือเข่า ถอด
รองเท้าแตะออก แล้วก้าวขาลงตรงริมน้ำ เดินฝ่ากระแสคลื่นที่ไหล
มาทวนขึ้นไปหาปานกับปุ่นที่ดำผุดดำว่ายกันอยู่ที่ต้นน้ำ เจ้าแถมเห็น
เด็กทุกคนลงเล่นคลองก็เอาอย่างบ้าง กระโจนลงน้ำตามมาอย่าง
รวดเร็ว

พวกเราเล่นน้ำกันจนพอใจก็ตัดสินใจชวนกันกลับบ้าน แม้ว่า
ฉันจะไม่ได้ลงว่ายน้ำเหมือนเด็กสองคน แต่ก็รู้สึกเหนื่อยที่เคลื่อนไหว
ร่างกายไปมากจนหมดพลัง เมื่อปั่นจักรยานคันสูงกลับถึงบ้านฉันก็รีบ
อาบน้ำทำความสะอาดครบเหงื่อไคลและเปลี่ยนชุดทันที

“ไปไหนมาลูก ออกไปตั้งแต่เช้าเพิ่งจะกลับมาตอนเที่ยง”

“หนูไปเล่นกับน้องปานน้องปุ่นที่ควนมาจ๊ะ”

“อ้อ ไปเล่นกับลูกป่ามานี่เอง หิวข้าวหรือยัง กินข้าวก่อนนะ
แม่เก็บไว้ให้ในตู้กับข้าวแล้ว”

“หิวมากเลยคะ” ฉันทันเปิดตู้กับข้าวออก “วันนี้มีอะไรกินบ้างคะ”

“แม่ทำต้มจืดหมูสับไว้ให้หนู แล้วก็มีหมูหวานจ๊ะ ถ้าอยากลองกินขนมจีนแกงไตปลาก็ได้นะ ยังมีแบ่งไว้นิดหน่อย” แม่ตอบ “อ้อ ! มีน้ำพริกกะปืออยู่ในตู้เย็นนะลูก อย่าลืมเอาออกมากินนะ จิ้มกินกับแตงกวารอบอร่อยเชียว เพิ่งเก็บมาสด ๆ จากสวนหลังบ้านเลย”

“คะแม่ ขอบคุณคะ” ฉันทันหยิบกับข้าวออกมาวางเรียงบนโต๊ะ ตักข้าวสวยจากหม้อหุงข้าวใบเล็ก วันนี้ฉันทักข้าวเยอะเป็นพิเศษเลย เพราะรู้สึกว้ากกับข้าวของแม่หอมอร่อยน่ากินมาก และน่าจะเพราะไปวิ่งเล่นมาจนเหนื่อยจึงรู้สึกหิวมาก

แม่เฒ่าเดินมาที่ครัวพร้อมกับไม้เท้าสามขาประจำตัว นั่งลงตรงเก้าอี้ไม้ด้านหน้าของฉันทัน “ไปเล่นไหนมาไกล แก้มแดงเป็นลูกตำลึงเลยนิ” หญิงชราหัวเราะพร้อมรอยยิ้ม “ช่วยหยิบนมให้แม่เฒ่าหน่อยนะ” เธอชี้ไปที่บนตู้กับข้าว

ฉันทันพยักหน้าให้เธอพร้อมกับรอยยิ้ม นมถั่วเหลืองของโปรดของแม่เฒ่า น่าเป็นคนเก็บไว้บนหลังตู้กับข้าวซึ่งอยู่สูงกว่าที่จะหยิบเอาเองได้ ฉันทันเลื่อนเก้าอี้ไม้มาตั้งแล้วขึ้นไปยืนบนนั้น หยิบนมถั่วเหลืองน้ำตาลน้อยกล่องหนึ่งออกมาแล้วส่งให้หญิงชรา

“นี่คะแม่เฒ่า”

เธอยิ้ม แกะหลอดพลาสติกออกแล้วเจาะรูเปิดดื่ม พร้อมกับนั่งมองฉันทันกินข้าวกลางวันไปด้วย

“อ่านสมุดบันทึกของแม่เฒ่าจบแล้วหม้าย”

“อ่านจบแล้วคะ หนูชอบมากเลย ได้รู้เรื่องราวของคนสมัยก่อนผ่านสมุดของยายด้วย”

“อยากลองเขียนของตัวเองมั่งมั๊ย” หญิงชรายิ้มอ่อนโยน
“ยายมีสมุดให้ ลองเขียนของตัวเองแล้ละ” แม่เฒ่ายื่นสมุดบันทึกเล่ม
บางลายหมิ่นน้อยให้ฉัน แล้วในตอนนั้นฉันก็ตัดสินใจว่าจะเริ่มเขียน
บันทึกประจำวันของตัวเองบ้าง

๓ เมษายน ๒๕๖๐

วันนี้ได้ไปเล่นกับน้องป่านน้องปุ่นมาด้วย สนุกมากเลย ตั้งหลายปีแล้วที่ไม่ได้ออกไปวิ่งเล่นกลางแจ้ง ไปรับแสงแดด ไปอยู่ใต้ร่มเงาต้นไม้ใหญ่ ไปเล่นน้ำ มาอยู่บ้านที่สงขลาไม่ได้พักคอมพิวเตอร์มาด้วย สัญญาณอินเทอร์เน็ตก็ไม่ค่อยดี ไม่ได้เล่นเกมมาหลายวันแล้ว ไม่มีอะไรทำ ต้องนั่งจ้องอยู่คนเดียว เหงาหลาย ดีที่วันนี้ได้เอาปืนโตไปให้คุณบ้า ทำให้ได้เจอเด็ก ๆ แล้วเด็ก ๆ ก็น่ารัก ใจดีมากที่ชวนไปเล่นด้วยกัน

น้องป่านสอนเล่นหมากขุม รู้สึกเปิดประสบการณ์ใหม่มาก จริง ๆ เป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจการละเล่นไทยเลย แต่ได้ลองเล่นหมากขุมวันนี้แล้ว ตื่นตาตื่นใจมาก รู้สึกภูมิใจที่ภาคใต้มีการละเล่นพื้นบ้านที่น่าสนใจและสนุกสนานแบบนี้

เจ้าป่านกับเจ้าปุ่นโตขึ้นเป็นสาวเป็นหนุ่มกันหมด ไกลจะขึ้นชั้น ม. ๓ แล้ว แต่ในสายตาเราน้องก็ยังเป็นเด็กเสมอนะ เห็นป่านกับปุ่นแล้วก็นึกถึงตัวเองกับน้องสาวเหมือนกัน คุณพี่น้องนี้ทะเลาะกันบ่อยทุกคู่เลยมั๊ยนะ ป่านกับปุ่นทะเลาะกันบ่อยแต่ก็ดูท่าทางจะรักกันดี แต่เรากับน้องสาวนี่ดี ทะเลาะกันน้อยกว่าแต่โกรธกันนาน ไม่คุยกันนานมาก ๆ เลย ทำไมความสัมพันธ์ระหว่างเราพี่น้องถึงได้ยากและซับซ้อนจังนะ อยากให้กลับมาเป็นพี่น้องที่สนิทและเข้าใจกันจัง

มาอยู่ที่นี้หนึ่งเดือนแล้ว เหลือเวลาอีกหนึ่งเดือนนิด ๆ โรงเรียนก็จะเปิดเทอม ใจหนึ่งก็อยากกลับบ้านไปเล่นอินเทอร์เน็ต ไปเปิดแอร์เย็นฉ่ำนอนสบาย ๆ บนเตียงนุ่มแล้ว คิดถึงอาหารจานด่วนกับน้ำอัดลมด้วย แต่อีกใจหนึ่งก็รักที่นี่เหมือนกัน แม้ว่าจะไม่ได้กินอาหารกรอบ ๆ มัน ๆ ทุกวัน แต่ก็มีข้าวเหนียวไก่ทอดขึ้นชื่อกับได้กินผักผลไม้ที่ดีต่อสุขภาพ ระบบขับถ่ายก็ดีขึ้นเยอะ

๑๒๔ โปรดจงภูมิใจ

เลย และถึงจะไม่มีร้านน้ำอัดลมให้หาซื้อได้สะดวกเหมือนที่บ้านแต่ก็มีร้าน
น้ำแข็งไสอยู่ใกล้ ๆ อีกอย่างถึงจะไม่ได้เล่นคอม แต่ได้เปลี่ยนมาเล่นกับ
เจ้าแต่มีกับน้องป้าน้องปุ่นก็สนุกไปอีกแบบ และคงจะดีที่สุดถ้าได้ปรับความ
เข้าใจกับแพรแล้วไปเล่นอะไรแบบนี้ด้วยกัน

เขียน ๆ ไปน้ำตากก็ไหลหยดลงสมุด จนน้ำหมึกปากกาเปื้อน
ออกเป็นวงกว้าง

พ่อโทรมาหาแม่ทุกวันเลย ขอคุยกับฉันด้วย แต่ฉันก็ใจแข็งมาก
ปฏิเสธไปทุกครั้ง ฉันยังนึกถึงเรื่องวันนั้นอยู่เลย เมื่อไหร่พ่อจะมาคุยเรื่องนี้นัก
สักที เมื่อไหร่พ่อจะพูดว่าขอโทษ ฉันอยากให้มันคลี่คลายจบลงด้วยดีสักที ใจ
ของฉันมันขุ่นมัวอยู่ตลอดเลย

หรือครั้งนี้ฉันควรเป็นคนที่เริ่มต้นบทสนทนา กับพ่อบ้าง

๑๑. สมานใจ

เดือนพฤษภาคมมาถึงแล้ว ที่ภาคใต้ฝนเริ่มตกตั้งแต่ต้นเดือน สมชื่อพื้นที่สองฤดูคือ ฤดูร้อนกับฤดูฝน วันที่สิบพฤษภาคมฉันกับแม่เตรียมตัวเดินทางกลับบ้านตั้งแต่เช้า ตั้งใจจะไปให้ทันรถตู้เข้าเมืองเที่ยวสายหรือเที่ยง และนั่งรถโดยสารต่อกลับบ้านเหมือนเดิม

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันก็เจอน้องสาวนั่งอยู่ที่ห้องนั่งเล่นเป็นคนแรก ไม่ได้เจอหน้ากันนาน พอมองหน้ากัน ฉันทำหน้านิ่งซึ่งดูเจื่อน ส่วนน้องก็ทำหน้านิ่งแอบอมยิ้มไว้ แล้วเราสองคนก็หัวเราะออกมาที่หน้าตาของอีกฝ่ายดูประหลาดพิกล

“หนูซื้อเค้กมะพร้าวอ่อนมาให้พี่” น้องเริ่ม “แช่อยู่ในตู้เย็น”

ฉันทิ่มแล้วพยักหน้า

“เค้กช็อกโกแลตแต่งมาฝากเหมือนกัน” ฉันทบอก “แถวหุ่นขายสามห่อ หนึ่งร้อยบาท”

“พี่เป็นยังไงบ้าง” เธอสบตาฉัน “ที่พี่ป่วยรู้สึกยังไง”

น้องนั่งลงตรงเก้าอี้นวม ตบเบา ๆ แก้อีซ่างตัวชวนฉันนั่งลงใกล้กัน ฉันทิ้งลงตรงนั้น รู้สึกถึงพื้นที่แห่งความสบายใจที่คุ้นเคย

ฉันคิดถึงพื้นที่ตรงนี้มาตลอด

“เค้าเหนื่อยมากเลยตอนที่ป่วยแรก ๆ ทั้งอี๊ดอัดแล้วก็เศร้ามาก ๆ ช่วงแรกก็พอจะรู้ว่าตัวเองร้องไห้เพราะอะไร” ฉันทิ่มหน้ามองพี่ รู้สึกไม่สบายใจเมื่อย้อนนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตอีกครั้ง

“พี่ร้องไห้เพราะอะไรเธอ”

“เค้าโกรธที่พ่อทำคอมพิงแบบนั้น โกรธที่พ่อใช้แต่อารมณ์ทั้งที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว โมโหแถมด้วย” ฉันระบาย

“พ่อก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งนะพี่ มีอารมณ์โกรธเหมือนกัน ถึงพ่อจะเป็นผู้ใหญ่แค่ไหนก็เถอะ อย่าคาดหวังให้ใครสมบูรณ์แบบเลยนะเรามาทำความเข้าใจและคุยกันดีกว่า” น้องพูด “ค่อย ๆ ปรับกันไปนะ”

“แต่พ่อก็เป็นแบบนี้ทุกครั้ง”

“พ่อเข้าใจเย็นขึ้นมากแล้ว” น้องบอก “เพราะพี่ยังไม่ได้ลองคุยกับพ่อเลยหลังจากทะเลาะกันวันนั้น เชื้อหนูสิ”

“แล้วเค้าก็รู้สึกเข้ากับเพื่อนไม่ได้ด้วย” ฉันพูดต่อไป

“ยังไงล่ะ”

“เค้ารู้สึกเข้ากับใครไม่ได้เลย เค้าคุยไม่เก่ง สนทนากับคนก็ยาก ยิ้มก็ไม่ค่อยยิ้ม”

“รู้ตัวว่าไม่ค่อยยิ้มก็ยิ้มให้มากขึ้นสิ” เธอแนะนำ

ฉันทงหน้าขึ้นมองเธอ “แต่เค้าไม่ชอบยิ้มเลย”

“ไม่ชอบก็ไม่ต้องทำ” น้องหัวเราะ “แค่นั้นแหละ”

“ฮือ แต่เค้าอยากมีเพื่อนเยอะ ๆ นีนา” ฉันทงหน้าใจ
พุดหน้าลางกอดหัวเขา

“ตอนนี้พี่ก็มีเพื่อนเป็นพี่แมวกับพี่ปิ้งแล้วไง”

“สองคนเอง”

“ตั้งสองคนต่างหาก สองคนไม่ใช่หน่อยน้ำ” เธอแนะนำให้คิด
บวก “มีเพื่อนเยอะ ๆ ก็ดี สนุกสนานเฮฮา แต่มีเพื่อนน้อยก็ดีเหมือนกัน
นะ มีน้อยแต่คุณภาพคับแก้วไงพี่พริม”

“ก็จริงเนอะ ลืมนึกถึงตรงนี้ไปเลย” ฉันทงเห็นด้วย

“ใช่พี่พริม ถ้าเรามัวแต่มองว่าเราขาดอะไรไป มัวแต่คิดว่าเรา
ยังขาดเพื่อน เราจะมองข้ามเพื่อนที่มีอยู่ไปนะ แล้วเมื่อไหร่เราจะมี
ความสุขล่ะ ตอนนี้พี่ก็มีเพื่อนตั้งสองคนเชียวนะ และถึงแม้ว่าวันหนึ่งพี่
จะไม่มีใครที่ก็ต้องเรียนรู้ที่จะเป็นเพื่อนของตัวเอง เรียนรู้ที่จะรักและอยู่
ด้วยตัวเองให้ได้” เธออธิบายยืดยาว แต่ฉันทงนั่งฟังอยู่ข้าง ๆ เธออย่างนั้น
โดยไม่รู้สึกเบื่อเลย

“เกรดเค้าตกไปเยอะเลยเทอมที่ผ่านมา”

“ได้เท่าไรอะ”

“เลขเพิ่มได้สอง น้อยที่สุดเท่าที่เคยเกิดมาแล้ว”

“ก็ช่วงนั้นพี่พรีมป่วยอยู่ ถ้ากินยาไปเรื่อย ๆ เดี่ยวก็จะกลับมาเหมือนเดิมนั่นแหละ” เธอให้กำลังใจ

“แล้วถ้าไม่กลับมาเป็นเหมือนเดิมล่ะ” ฉันถามเพราะไม่แน่ใจจริง ๆ ว่าจะสามารถกลับไปเป็นเหมือนเดิมได้ กลับไปเป็นคนเดิมที่เรียนเก่ง ฉลาด และดูเหมือนสมบูรณ์แบบ

“กลับมาสิ อย่างที่หมอบอก แต่ถึงจะไม่เหมือนเดิมหนูก็รู้ว่าพี่มีความสุขได้โดยไม่ต้องเรียนเก่งมากเท่าเมื่อก่อน” เธอบอก “หนูดีใจนะที่เห็นพี่ลงมือทำอย่างอื่นบ้าง วาดรูป เล่นอูคูเลเล่ ขายของออนไลน์ พี่สามารถมีความสุขโดยไม่ต้องยึดติดกับคะแนนหรือผลการเรียนซึ่งเป็นสิ่งที่เราควบคุมไม่ได้ จริง ๆ แค่เรารู้ตัวเองว่าทำเต็มที่แล้วก็พอ พยายามเอาชนะตัวเองในเมื่อวาน ผลลัพธ์จะออกมาเป็นยังไงให้มองว่าเป็นผลพลอยได้ก็แล้วกัน”

ฉันยิ้มออกมา รู้สึกในใจมีความสุขขึ้นมา คุยกับน้องสาวครั้งนี้ช่วยปลดล็อกสิ่งที่ตกค้างในใจหลายอย่าง เรื่องพ่อ เรื่องเพื่อน เรื่องเรียน และที่สำคัญเรื่องน้องด้วย ระยะห่างระหว่างเราเหมือนขยับเข้ามาใกล้กันอีกนิด ฉันมองเห็นน้องที่เติบโตขึ้นมา เป็นน้องสาวที่ตั้งใจรับฟังเรื่องราวของฉันอย่างอดทนโดยไม่ตัดสิน ทำให้ฉันที่ไม่สบายใจกับการเล่าเรื่องของตัวเองพบปัญหาที่ติดค้างในใจออกมาจนหมดสิ้น สำหรับฉันน้องมีความคิดเป็นผู้ใหญ่มาก เธอสามารถช่วยคิดแก้ไขปัญหาความทุกข์ของฉันได้ทุกข้อ ดังนั้นเมื่อเล่าหนึ่งข้อก็เล่าไปจนถึงข้อที่สอง ข้อที่สามอีกเรื่อย ๆ

ตั้งแต่ป่วยยังไม่เคยมีใครนั่งฟังฉันพูดเรื่องอาการป่วยนานขนาดนี้ รวมทั้งไม่มีใครที่ฉันรู้สึกสบายใจที่จะเล่าเรื่องให้ฟังมากเท่า น้อง แม้กับพ่อก็คงจะยุ่งเสมอ และสำหรับฉันท่านทั้งสองเป็นผู้ใหญ่ที่

อายุห่างจากฉันมากซึ่งทำให้เกิดช่องว่างระหว่างวัย เราอาจจะคุยกันไม่
เข้าใจนัก ดังนั้นเมื่อฉันได้คุยกับน้องวันนี้ ฉันจึงมีความสุขและสบายใจ
ขึ้นมาก และหลังจากนั้นเมื่อฉันไม่สบายใจก็จะมาขอความช่วยเหลือ
จากน้องสาวให้เธอช่วยรับฟังและคิดวิธีแก้ปัญหาอีก รวมทั้งขอคำพูด
ด้านบวก เพื่อมาแทนที่ความคิดเชิงลบในหัวของฉัน ซึ่งเธอก็แบ่งเวลา
มารับฟังทุกครั้ง ครั้งละนาน ๆ อย่างตั้งใจและอดทน แม้จะมีการบ้าน
หรือยุ่งแคไหนก็ตาม เธอพร้อมจะแบ่งเวลามาอยู่กับฉันเสมอ

๑๕ พฤษภาคม เป็นวันเปิดเทอมวันแรกของชั้น ม. ๖ ฉันไป
โรงเรียนด้วยความรู้สึกปกติ ต่างจากช่วงป่วยที่รู้สึกไม่อยากไปโรงเรียน
ฉันนั่งเรียนวิชาคณิตศาสตร์แล้วก็รู้สึกว่าตัวเองมีสมาธิในการเรียน
มากขึ้น เรียนเข้าใจมากขึ้น ต่อมาเมื่อมีสอบย่อยวิชาคณิตศาสตร์พื้น
ฐานฉันก็เข้าใจบทเรียนดี และสอบได้คะแนนเต็ม นั่นทำให้ฉันดีใจมาก
ความมั่นใจของฉันก็กลับมาด้วย

ที่ผ่านมามันเคยแย่งกันกระทั่งว่าฉันคิดว่าตัวเองอาจจะเรียน
ไม่จบชั้น ม. ปลาย ก็ได้ ฉันคิดไปถึงขนาดนั้นเลย ด้วยพื้นฐานที่ฉันเป็น
คนคิดมากอยู่แล้ว รวมกับหลักฐานต่าง ๆ ที่ทำให้ฉันเชื่อแบบนั้น ผล
เกรดมาจากคะแนนการบ้านและคะแนนสอบ ซึ่งฉันทำการบ้านไม่ได้
เลย ฉันไม่เข้าใจบทเรียน ไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียนแม้แต่คนเดียว ทำให้
ฉันท้อใจและหมดแรงทำการบ้านไปใหญ่ ส่วนการเรียนก็ไม่เข้าใจเลย
และในช่วงที่ป่วยก็สอบตกเป็นประจำ ฉันจะเอาคะแนนมาจากไหน

ฉันเพิ่งมารู้ทีหลังว่าแมวช่วยทำการบ้านของฉันด้วย เพื่อให้
ฉันได้มีงานส่งครูและมีคะแนนเก็บ ฉันรู้สึกหลายอย่างในเวลาเดียวกัน
ทั้งขอบคุณ ทั้งละอายใจ ทั้งไม่สบายใจและซาบซึ้งไปพร้อม ๆ กัน ฉัน
รู้สึกขอบคุณที่เพื่อนสละเวลาวันเสาร์อาทิตย์มาทำการบ้านช่วยเหลือ

ฉัน ซึ่งฉันก็คิดว่าถ้าเป็นตัวฉันเองจะเสียสละได้มากเท่านี้ไหม ฉัน
ละอายใจที่ตัวเองไม่สามารถจัดการรับมือชอบหน้าทีการเรียนของตัวเอง
เองให้ได้จึงต้องลำบากเพื่อน ลำบากช่วงเวลาในวันหยุดของเพื่อน
แทนที่จะได้ใช้พักผ่อนกลับต้องมาทำงานที่ไม่ใช่ของตนเอง ฉันไม่
สบายใจเลย ฉันไม่รู้ว่าเพื่อนเต็มใจที่จะช่วยไหม ไม่รู้ว่าเธอคิดและรู้สึก
อย่างไร เธอจะโทษฉันไหมที่ทำให้เธอต้องเหนื่อยยากแบบนี้ ในขณะที่
เดียวกันฉันก็ซาบซึ้งและโล่งใจอย่างเห็นแก่ตัวด้วยที่การบ้านของฉันมี
วิแว่วว่าจะสำเร็จ ในขณะที่ฉันกำลังเผชิญกับโรคซึมเศร้าแล้วมองว่ามี
แต่ความมืดมิด ไร้ทางออก ความช่วยเหลือของแมวก๊เป็นเหมือน
แสงสว่างที่ปลายอุโมงค์นั่นเอง

สำหรับปีง ส่วนใหญ่เราจะคุยกันเรื่องทั่วไป ไม่ค่อยได้ปรึกษา
เรื่องเรียนกัน แต่ถ้ามี ส่วนมากปีงจะเป็นฝ่ายมาถามฉันเกี่ยวกับวิชา
คณิตศาสตร์มากกว่า จนกระทั่ง ม. ๕ ที่ฉันไม่เก่งอีกต่อไปแล้ว ฉันไม่
สามารถแนะนำเรื่องเรียนให้เพื่อนคนไหนได้อีก ครั้งหนึ่งในวิชาฟิสิกส์
ครูให้การบ้านที่เข้าใจยากมาก ๆ ขึ้นหนึ่ง ต้องมีการวาดกราฟหรือ
แผนภูมิประกอบการแก้โจทย์ปัญหา และฉันไม่เข้าใจเลย อันที่จริงปีงก็
ไม่ค่อยจะเข้าใจเหมือนกัน แต่เมื่อฉันขอให้เธออธิบาย เธอก็มานั่งลงที่
โต๊ะตรงหน้าฉัน หยิบกระดาษออกมา ใช้ดินสอค่อย ๆ วาดเส้นและ
อธิบายการบ้านวันนั้นทีละขั้นตอนจนจบ อธิบายอยู่นานมาก แม้ว่า
ตอนนั้นจะเป็นเวลาเลิกเรียนที่เธอหิวหนักก็ตาม ฉันนั่งฟังเธออย่าง
ตั้งใจที่สุด เพราะจะต้องกลับไปวาดเป็นการบ้านต่อที่บ้าน แต่ก็ต้อง
ยอมรับว่าฉันไม่เข้าใจอยู่ดี ปีงอธิบายได้ดีมาก แต่สมองของฉันไม่
พร้อมที่จะทำความเข้าใจเลย ฉันพยายามจดทุกอย่างให้ละเอียดที่สุด
เพราะรู้ว่าต่อมาก็เดี๋ยวก๊จะลืม ฉันจำอะไรแทบจะไม่ได้เลย นอกจาก
เรื่องที่เคยชินจริง ๆ แต่ฉันจำได้ดีจนถึงทุกวันนี้ว่าฉันรู้สึกประทับใจกับ

ท่าทางกระตือรือร้น และความพยายามที่จะช่วยอธิบายของปิ้ง รวมทั้งรู้สึกขอบคุณความช่วยเหลือของเธอในวันนั้นมากแค่ไหน

๑๓ มิถุนายน วันอังคารประจำสัปดาห์ที่เราจะเข้าชมรมของโรงเรียนกัน ปีนี้กลุ่มสามสาวทหารเสือยังคงอยู่ชมรมหมู่บ้านคนเหงาเหมือนเคย และพวกเราก็กลายเป็นรุ่นพี่โตสุดแล้วด้วย ชมรมยังคงสืบสานปณิธานเดิมที่เห็นความสำคัญของความเหงาและตั้งใจจะคงความเหงาไว้ต่อไป ปีนี้การบ้านชิ้นสำคัญของชมรมก็ยังมีเหมือนเคย และฉันที่ผัดผ่อนการส่งการบ้านชิ้นสำคัญของชมรมไว้ก็นำงานนั้นมาส่งด้วย

ในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า โรงเรียนจะจัดนิทรรศการชมรมทำให้รุ่นพี่ที่ที่แล้วส่วนหนึ่งกลับมาที่โรงเรียน เพื่อช่วยเตรียมงานต่าง ๆ และแม้ว่าชมรมของเรายังคงเป็นชมรมในความลับ แต่รุ่นพี่ที่ที่แล้วก็กลับมาหารุ่นน้องในชมรมเช่นกัน รวมถึงพี่ดินสอดำด้วย

ไม่ใช่การพบกันครั้งแรกด้วยซ้ำ แต่ฉันก็ยังใจเต้นเหมือนเคยอยู่ดี ๆ ฉันก็คิดขึ้นมาว่า 'นี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้เจอรุ่นพี่ก็ได้ รุ่นพี่คงจะไม่ได้กลับมาที่โรงเรียนบ่อย ๆ รวมทั้งฉันอาจจะไม่ได้สอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกับรุ่นพี่' จนกระทั่ง 'ถ้าไม่ได้บอกความในใจตอนนี้ อาจจะรู้สึกเสียดายทีหลังก็ได้' และฉันไม่ได้อยากรู้สึกแบบนั้น

เป็นการตัดสินใจบอกรักโดยไม่ได้วางแผน

ฉันซื้อขนมปังกลมห่อหนึ่งให้รุ่นพี่พร้อมกับแนบจดหมายบอกรักใบเล็กไปด้วย แล้วเย็นนั้นรุ่นพี่ก็ส่งข้อความมาทางอินเทอร์เน็ตบอกว่า ขอขอบคุณสำหรับความรู้สึกดี ๆ ที่มีให้ แต่พี่ยังไม่คิดเรื่องความรักในตอนนี้อยากให้เป็นพี่น้องที่ดีต่อกันมากกว่า พร้อมกับอวยพรให้สอบติดมหาวิทยาลัยที่ต้องการ และจะคอยเป็นกำลังใจให้กับทุกเรื่อง

ฉันรู้สึกวูบไหวงในใจที่เห็นข้อความแบบนี้ แม้จะรู้ว่าพี่เขาคงไม่ตอบรับความรักครั้งนี้ แต่ในใจก็แอบคาดหวังอยากให้ตัวเองสมหวังอยู่ดี แม้ว่าการปฏิเสธของพี่ดินสอจะเป็นไปแบบถนอมน้ำใจและชัดเจนไม่ให้ความหวัง แต่ความรู้สึกเสียใจจากการผิดหวังก็เป็นสิ่งที่ควบคุมได้ยากจริง ๆ

ฉันนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์เครื่องใหม่ รู้สึกว่าเศร้าและวูบไหวงอยู่ในใจมาก แต่ก็ไม่ได้ร้องไห้ออกมา ฉันไม่คิดจะเล่าเรื่องนี้ให้คนในครอบครัวฟังด้วย อาจจะเก็บไปเล่าให้เพื่อนฟังแบบขำ ๆ ก็ได้ แต่คงรอให้เวลาผ่านไปนานกว่านี้สักหน่อย

‘รู้สึกเหมือนอกหักทั้งที่ยังไม่ได้เริ่มรักเลย’

‘หรือจริง ๆ ควรจะแอบชอบต่อไปกันนะ’

‘ไม่น่าบอกออกไปเลย’

ฉันคิดไปต่าง ๆ นานา ต่อว่าตัวเองอยู่อย่างนั้น ลืมความตั้งใจแรกของตัวเองไปจนหมด

“พรีมเป็นอะไรหรือเปล่าลูก” พ่อเดินผ่านมาพอดี เห็นฉันกำลังเศร้าจึงเดินเข้ามาหา “มีอะไรเล่าให้พ่อฟังได้นะ”

“พ่อไม่เข้าใจหนูหรอก”

“ลองเล่ามาก่อนสิลูก พ่อจะพยายามทำความเข้าใจนะ”

“ตั้งแต่เรื่องคราวก่อน หนูยังไม่เข้าใจพ่อเลย” ฉันถอนหายใจ

ชายกลางคนนั่งเงียบ เขาออกจากห้องไป

ฉันขานชินกับท่าทีของพ่อ เขาก็เป็นแบบนี้ทุกครั้ง

แต่ก็ต้องเปลี่ยนใจ เมื่อสักพักหนึ่งพ่อเดินกลับมาพร้อมกับ
กระดาษหนึ่งแผ่น เขายื่นให้ฉัน กระดาษนั้นเขียนด้วยลายมือของพ่อ
เอง

“เรื่องทำคอมพ์ พ่อก็ไม่ได้ตั้งใจ” เขาพูดหนักแน่น “ตอนนั้น
พ่อโมโหมาก ครั้งต่อไปพ่อจะไม่ทำแบบนี้้อีกแล้ว ขอโทษนะลูก”

“พ่อเติบโตมาแบบนี้ ปู่ของพ่อก็เป็นคนโมโหร้าย ปู่จะลงโทษ
ด้วยการตีลูก ๆ เสมอ สำหรับพ่อ พ่อไม่เคยสงสัยเลยว่าทำไมถึงถูกตี
ทุกครั้งพ่อยอมรับว่าพ่อผิดถึงโดนตี ดังนั้นพ่อจึงไม่เสียใจและไม่โกรธปู่
เลย” ชายวัยกลางคนนั่งลงใกล้ ๆ ฉัน “พ่อขอโทษที่เคยใช้อารมณ์กับ
ลูก และตีลูก ทำให้ลูกรู้สึกไม่ดี พ่อรู้แล้วว่าพริ้มไม่ชอบให้ตี ต่อไปพ่อ
จะไม่ทำแล้วนะ”

พ่อยิ้มและอ้าแขนออกกว้าง

ฉันไม่ได้ยิ้มให้พ่อ แต่น้ำตาไหลออกมา เข้าไปกอดพ่อแน่น
เหมือนรวันนีมาตลอด วันที่จะได้กอดกันอย่างสนิทใจอีกครั้ง

ถึง พี่ม ลูกสาวสุดที่รักของพ่อ

ลูกจำ ลูกยังเป็นเด็กพ่อเข้าใจลูกนะครับที่ลูกได้เห็นการกระทำของพ่อแล้วลูกต้องเสียใจเป็นที่สุด เพราะว่าการกระทำของพ่อที่ทำลงไปนั้นเป็นการกระทำที่คนที่อยู่ในฐานะลูกเห็นตรงกันหมดว่ารุนแรงต่อจิตใจของผู้ที่เป็นลูก แต่อาจมีลูกบางคนที่มีความคิดเกินวัย อาจเข้าใจคนที่ เป็นพ่อ ซึ่งเป็นบุคคลที่ถือว่าไม่มีบุคคลใดที่จะมีความจริงใจ บริสุทธิ์ใจ คิดทำสิ่งที่ดี และรักใคร่เท่าที่รักลูกของพ่อแล้วไม่มี สิ่งที่พ่อขออธิบาย เพื่อเป็นแนวทางให้ลูกได้คิดตามว่า สิ่งในธรรมชาติจะต้องมีจุดเริ่มต้นกันทั้งนั้น หากสิ่งธรรมชาติที่กล่าวถึงมีจุดเริ่มต้นจนถึงจุดสุดท้ายแบบปกติ สิ่งนั้นก็จบลงแบบตามธรรมชาติ แต่หากสิ่งในธรรมชาติ เริ่มต้นและมีอุปสรรคระหว่างทางก่อนถึงจุดสุดท้าย สิ่งธรรมชาติสิ่งนั้น ก็จะมีลักษณะที่ไม่ปกติ อาจจะไม่ปรกติแล้วแต่ก็อาจสูญสิ้น ณ เวลานั้น ซึ่งอาจไม่สามารถไปต่อได้ ฉะนั้นคุณนั้น ลูกก็ต้องเข้าใจคนเป็นพ่อ พ่อรักลูก คิดหวังตั้งใจที่จะให้ลูกได้พบกับสิ่งที่ดีที่สุดในทุก ๆ เรื่อง แต่พ่อก็มีอุปสรรคต่าง ๆ นานามากมาย ที่เข้ามาเหมือนคอยขัดขวาง หากพ่อยังอดทนอดกลั้นเก็บไว้ สุดท้ายอาจมีเหลือแต่คำว่า พ่อ เท่านั้นที่อยู่กับลูก คงไม่มีตัวตนของพ่ออยู่กับลูกได้อีกจนถึงทุกวันนี้

เสียของ แม้จะเป็นของที่ลูกคิดว่ารักมากที่สุดในช่วงนั้นก็ถูก แต่หากลูกโตขึ้น มีความคิดมากขึ้น พ่อมั่นใจที่สุดว่า สิ่งที่พ่อได้กระทำลงไป ที่ลูกคิดว่าโหดร้ายต่อลูกมากในช่วงนั้น แทบเป็นสิ่งที่เล็กน้อยสำหรับลูกมาก เสียคอมพิวเตอร์สักร้อยเครื่องพันเครื่องก็คงไม่เท่ากับเสียพ่อ ผู้รักและหวังดีกับหนูอย่างบริสุทธิ์ใจ

ด้วยรัก

พ่อ

“พ่อ หนูออกหักด้วย”

“เหรออ”

“ใช่ค่ะ แล้วตอนนี้หนูก็กำลังเศร้ามากด้วย”

“ไปทำอะไรมาถึงได้ออกหักล่ะลูก” พ่อถาม

“หนูแอบชอบรุ่นพี่คนหนึ่ง”

“แล้วยังไงต่อ”

“หนูบอกเขาแล้ว แต่เขาบอกว่าอยากให้มันเป็นแค่พี่น้อง”

“ก็ดีแล้วนี่ลูก พ่อว่าพี่เขาพูดถูกนะ ตอนนี่ตั้งใจเรียนไปก่อน”

“แต่หนูตั้งใจเรียนแล้วก็มีความรักไปด้วยก็ได้นี่คะพ่อ”

“ก็ถูก งั้นพูดเรื่องความรู้สึกก่อน หนูรู้สึกดีกับพี่เขา ส่วนพี่เขา
รู้สึกกับหนูอีกแบบ ความรู้สึกเป็นสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ หนูจะหักห้ามใจ
ตัวเองไม่ให้รักพี่เขาก็ยาก จะบังคับพี่เขาให้มารักหนูก็ได้ ความรักที่
ดีควรเกิดจากความรู้สึกรักทั้งสองฝ่ายนะลูก” พ่ออธิบาย

“แบบนี้หนูก็ไม่ควรรู้สึกเศร้าใช่ไหมคะ”

“ความเศร้าเป็นความรู้สึกตามธรรมชาติของมนุษย์อยู่แล้ว
พริ้ม เราเศร้าเพราะเราผิดหวัง เรื่องต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามต้องการ” พ่อ
พูด “เราเศร้าได้แน่นอน สำหรับพ่อเราไม่ควรบอกตัวเองว่าห้ามเศร้า
ไม่ควรมองว่าความเศร้าเป็นอารมณ์ที่ไม่ดีหรือเป็นสิ่งที่ต้องห้าม แต่ลูก
ควรรู้ตัวว่าลูกเศร้าเรื่องอะไร และไม่ปล่อยให้ตัวเองจมอยู่กับความ
เศร้าเสียใจนานเกินไป ไม่อย่างนั้นความเศร้าก็จะตกค้างและเรื้อรังอยู่
ในหัวใจของลูก”

“เหมือนที่หนูป่วยเป็นโรคซึมเศร้าเหรออคะพ่อ” ฉันทสนใจ

“จริง ๆ สาเหตุของโรคซึมเศร้าก็มีหลายอย่าง” พ่อหยุดคิด “คุณหมอบอกว่าสาเหตุอาจเกิดจากสารเคมีในสมองที่ไม่สมดุลก็ได้ และครอบครัวเรามีพันธุกรรมของคุณย่าที่ป่วยเป็นโรคคล้าย ๆ ลูก อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้หนูป่วยก็ได้”

“หนูคิดว่าหลัก ๆ น่าจะเป็นเพราะลักษณะนิสัยของหนูด้วยที่เป็นคนจริงจัง เครียดง่าย รักความสมบูรณ์แบบ”

“พ่อก็นิสัยคล้ายหนู” เขายิ้ม “แต่พ่อรู้จักการผ่อนคลายระบายออก”

“ผ่อนคลายยังไงเหรอคะพ่อ”

“การผ่อนคลายหรือการระบายออก (EXPRESSION) เป็นสิ่งตรงข้ามของโรคซึมเศร้า (DEPRESSION) คือการแสดงออกในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกความคิดความรู้สึก เช่น การเล่าเรื่องให้คนรอบข้างฟัง การเขียนบันทึกประจำวันระบายความในใจออกมา หรือการทำงานอดิเรกที่ชอบ เช่น วาดรูป ปลูกต้นไม้” พ่อเล่า “ส่วนการผ่อนคลายของพ่อคือเรื่องความคิด พ่อจะคิดบวกเสมอ และพยายามทำความเข้าใจสิ่งรอบข้าง พ่อจะไม่คาดหวังมากเท่าเมื่อก่อนตอนที่พ่อเป็นวัยรุ่น เพราะพอมองว่ามันคือความโลภ ความอยากที่มีเท่าไรก็ไม่มีความรู้สึกพอ ส่วนหนูก็ลองปรับใช้วิธีที่เหมาะสมกับหนูก็ได้”

“ตอนนี้หนูเขียนบันทึกประจำวันด้วยคะ” ฉันทบสมมุติเล่นหัวเล่นเล็กขึ้นอวดพ่อ “แม่เฒ่าให้หนูมา ตอนวัยรุ่นแม่เฒ่าก็เขียนเหมือนกันคะ”

“ดีเลยลูก” พ่อยิ้ม “วันนี้พรีมบอกพ่อว่าไม่สมหวังกับเรื่องความรักมา หนูลองระบายความรู้สึกนั้นออกมาซะลูก”

“คะพ่อ ขอขอบคุณนะคะ” ฉันทบยิ้มให้พ่อและกอดพ่ออีกครั้ง

คืนนั้นนอกจากเล่าเรื่องราวให้พ่อฟัง และจดบันทึกประจำวัน
ฉันตัดสินใจรวบรวมเพลงที่ถ่ายทอดความรู้สึกของฉันออกมาเป็น
เพลย์ลิสต์แล้วตั้งชื่อว่า *โปรดจงนอนใจ*

เพื่อให้จดจำถึงความสำคัญของการทะนุถนอมดวงใจ

ตอนพิเศษ
การบ้านชิ้นสุดท้ายของชมรม
“แต่ เธอผู้รู้สึกว่าคุณเองไม่เป็นที่รัก”

คุณเคยรู้สึกว่าคุณเองไม่เป็นที่รักไหม ฉันในวัยสิบสามปี เคยน้อยใจกับตัวเองแบบนั้น ในสายตาของฉันเด็กบางคนก็เกิดมาเพื่อเป็นที่รัก ฉันเห็นเพื่อนบางคนไม่จำเป็นต้องพยายามทำอะไร เขาหรือเธอก็เติบโตเป็นที่รักของคนรอบข้าง เป็นจุดศูนย์กลางของเพื่อน เป็นจุดสนใจของเด็กวัยเดียวกัน

เมื่อโตขึ้นอีกหน่อย ฉันรู้ว่ามันเรียกว่า ความต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อน มนุษย์เป็นสัตว์สังคม เราจำเป็นต้องเรียนรู้ปรับตัว และอยู่ร่วมกันให้ได้อย่างมีความสุข มนุษย์ที่แยกตัวออกจากกลุ่มย่อมโดดเดี่ยวอ้างว้าง และถ้าเขาหรือเธอไม่รู้สึกว่าคุณเองเป็นที่รัก ไม่รับรู้ว่าคุณเองเป็นที่รักก็อาจจะรู้สึกว่างเปล่าในหัวใจและกลายเป็นโรคซึมเศร้าเหมือนที่ฉันเผชิญก็ได้

ตอนเด็กเมื่อครั้งประถมศึกษา ภาพจำของตัวเองในวัยนั้น ฉันเห็นภาพตัวเองที่อยู่คนเดียวเสมอ อยู่ในห้องเรียน เป็นเด็กน้อยผมเปียนั่งที่โต๊ะเรียนคนเดียว ไปกินข้าวกลางวันคนเดียว ถ้าเจอเพื่อนที่โรงอาหารก็นั่งกับใครก็ได้ ฉันไม่ได้ยึดติดกับใครมากเป็นพิเศษ ไปโรงเรียนก็เพื่อเรียนหนังสือ แม้จะมีเพื่อนสนิทที่เป็นเพื่อนที่อยู่ต่างห้อง

เพื่อนมักจะเป็นฝ่ายมาหาฉันมากกว่าฉันไปหาเพื่อน ฉันคิดว่าตัวเอง
สมัยประถมเป็นเด็กที่สามารถอยู่ด้วยตัวเองได้ดี ฉันอาจไม่ต้องการ
ความรักจากเพื่อนคนอื่นเพิ่มแล้วก็ได้ ในเมื่อฉันได้รับความรักจาก
ครอบครัวจนเต็มหัวใจแล้ว แต่ฉันก็เคยรู้สึกเหงาเหมือนกัน บางครั้งก็
ทำตัวไม่ถูกเวลาที่ต้องอยู่คนเดียวโดยไม่มีสมุดการบ้านให้หยิบมาทำ
แก้เขิน ฉันไม่รู้ว่าจะหันไปคุยกับใครท่ามกลางเพื่อนคนอื่นในห้องเรียน
เดียวกัน ฉันมักจะรู้สึกว่าเพื่อนเป็นคนแปลกหน้า ทั้งที่อายุใกล้เคียงกัน
นั่งหรือยืนอยู่ใกล้ ๆ กัน แต่ฉันกลับรู้สึกวาระยะห่างในใจของฉันที่มีต่อ
เพื่อนมันช่างห่างไกลมาก ฉันคิดว่าการชวนคุยทำได้ยากเสมอ ยาก
กว่าการแก้โจทย์ปัญหาวิชาคณิตศาสตร์ หรือการเขียนสรุปผล
การทดลองวิชาวิทยาศาสตร์เสียอีก และแม้จะเจอเพื่อนที่ชวนคุยได้ง่าย
ฉันก็ไม่รู้ว่าจะชวนคุยเรื่องอะไร เพื่อนมักจะเป็นฝ่ายเข้ามาพูดคุยก่อน
และฉันเองก็รอคอยโอกาสเช่นนั้น

โตขึ้นมาอีกหน่อยเมื่อชั้นมัธยมศึกษา ฉันกลับกลายเป็นเด็ก
ที่ให้ความสำคัญกับเรื่องเพื่อน ฉันพยายามศึกษาการเข้าสังคมภาค
ทฤษฎี ศึกษาหลักจิตวิทยาต่าง ๆ เพื่อให้เพื่อนประทับใจ จุดแข็งของฉัน
คือการปรับตัว แต่จุดที่ผิดพลาดคือ ฉันมองข้ามตัวตนเดิมของตัวเอง
ไป

ตัวตนของฉันไม่ใช่คนพูดมาก ฉันเป็นคนหนึ่งที่พูดน้อย
ไม่อะไรกับใคร สนใจเรื่องราวของตัวเอง แต่ฉันเชื่อว่าตัวตนแบบนี้ไม่
เหมาะกับการเข้าสังคมและหาเพื่อนใหม่ ฉันพยายามพัฒนาตัวเองโดย
การสร้างลักษณะนิสัยแบบอื่นที่แทบจะเป็นขั้วตรงข้ามของตัวเองขึ้นมา
พูดเยอะ ๆ ยิ้มมาก ๆ สนใจผู้อื่น ในช่วงแรกฉันก็มีเพื่อนมากขึ้นจริง ๆ
ลักษณะนิสัยแบบนี้ดึงดูดเพื่อนใหม่ให้เข้ามาหา แต่ฉันก็เหนื่อยมาก
เช่นกัน ฉันไม่มีความสุขเลย ทั้ง ๆ ที่ฉันพัฒนาตัวเองเพื่อให้มีความสุข

มากขึ้นแต่ไม่เป็นไปดังหวัง และเมื่อเวลาผ่านไปฉันก็ทำแบบนี้ได้ไม่นานหรอก คนนิสัยเฉย ๆ ที่พยายามจะรำเริง แค่หนึ่งปีก็เก่งมากแล้ว หลังจากนั้นฉันก็เริ่มกลายกลับมาเป็นฉันคนเดิมเรื่อย ๆ เพื่อนที่มีก็ค่อย ๆ น้อยลง แต่ฉันก็ดึงดูด “โบ๊บัว” เพื่อนใหม่ที่นิสัยคล้ายกันมาด้วย เพื่อนคนนี้เป็นคนที่โลกส่วนตัวสูงเช่นเดียวกันกับฉัน นอกจากนี้เธอยังเป็นคนสบาย ๆ และใจดีมาก เธอมักจะชวนฉันไปทำอะไรสนุก ๆ เสมอ ชีวิตของฉันที่เคยมีแต่เรื่องเรียนก็มีสีสันมากขึ้น

ประสบการณ์เรื่องเพื่อน ทำให้มุมมองของฉันต่อการคบเพื่อนเปลี่ยนไป จากเดิมที่ฉันคิดว่าต้องเปลี่ยนตัวเองเป็นคนรำเริง เป็นมิตร มั่นใจ กล้าแสดงออก เท่านั้นถึงจะมีเพื่อน ฉันได้รู้ว่าการที่เป็นตัวของตัวเอง ยอมรับตัวตนของตัวเอง ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เป็นที่รัก แต่รักตัวเอง ยอมรับตัวเอง เห็นคุณค่าของตัวเอง ผู้อื่นก็จะยอมรับตัวเราเหมือนกัน เราอาจจะเป็นคนพูดน้อยก็ได้ เป็นคนขี้อาย เป็นคนไม่มั่นใจ ใคร ๆ ก็สามารถมีเพื่อนได้ทั้งนั้น การคบเพื่อนและการได้มาซึ่งมิตรภาพที่ดีเกิดจากความจริงใจ ความรัก ความหวังดี และความมีน้ำใจต่างหาก

ฉันคิดว่าตัวเองคงต้องการเป็นที่รักในช่วงวัยรุ่น ช่วงที่วัยรุ่นแทบทุกคนต้องการเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน แต่ฉันมารู้ทีหลังว่า ฉันเป็นแบบนี้มาตั้งแต่ต้น ฉันต้องการเป็นที่รักของทุกคน ฉันอยากให้พ่อกับแม่ยอมรับในตัวฉัน ฉันต้องการเป็นที่รักของพ่อกับแม่โดยการพิสูจน์ตัวเองในเรื่องเรียน

ฉันไม่รู้ตัวเลยว่าการที่ฉันพยายามตั้งใจเรียนให้ดีที่สุด เพื่อให้ผลการเรียนออกมาสมบูรณ์แบบตั้งใจมากที่สุด คือความต้องการของตัวเอง หรือเพราะฉันอยากให้พ่อกับแม่ภาคภูมิใจและรักฉัน

มากขึ้น แต่สิ่งหนึ่งที่พิสูจน์ได้คือ ฉันมีความสุขเวลาที่ได้เล่าเรื่องผลการเรียนที่ดีให้พ่อกับแม่ฟังมากกว่าตอนที่รู้ว่าตัวเองได้คะแนนดีเสียอีก

แม้ว่าพ่อกับแม่จะไม่เคยบอกหรือคาดหวังให้ฉันเรียนให้ดี มีผลการเรียนที่โดดเด่น แต่เมื่อฉันเล่าเรื่องการเรียนให้ท่านทั้งสองฟัง บอกพวกท่านว่าเทอมนี้ได้เกรดสี่ สอบได้ลำดับที่หนึ่ง ฉันในวัยเด็กเมื่อเห็นรอยยิ้มกับท่าทางดีใจของพ่อแม่ก็เกิดความคิดว่า เราจะต้องตั้งใจเรียนมาก ๆ เพื่อให้พ่อกับแม่มีความสุขแบบนี้อีก เพื่อให้พ่อกับแม่ยอมรับในตัวเรา และเราจะได้เป็นที่รัก

ถ้ามีลูกสาวเรียนเก่งแบบนี้ก็อยากมีบ้างจังเลย

เด็กคนนี้ไม่ใช่เด็กธรรมดาทั่วไปนะ ต้องเรียกว่า เด็กอัจฉริยะ

ชีวิตของฉันเติบโตมาจากสิ่งหล่อเลี้ยงเหล่านี้เอง คำชื่นชมของคนรอบข้าง จนครั้งหนึ่งฉันเคยมั่นใจในตัวเองกระทั่งว่า

ถ้าตั้งใจไม่มีอะไรที่ฉันทำไม่ได้

จริง ๆ ก็เป็นทัศนคติที่ดีนะ แต่ฉันดันปักใจเชื่อแบบนั้นอย่างลึกซึ้งนะสิ ฉันอยากจะย้อนกลับไปบอกตัวเองตอนนั้นเหมือนกันว่า “มีสิ สิ่งที่คุณทำไม่ได้ แล้วก็มียะเยอะมากเลยด้วย แต่ไม่ต้องกังวลไปนะ เราไม่จำเป็นต้องเก่งทุกเรื่องหรอก สิ่งที่คุณรู้จริง ๆ คือ เราทำอะไรแล้วมีความสุขต่างหาก แล้วก็อย่าคาดหวังกับกดดันตัวเองมากนักเลย การผิดพลาดไม่ใช่เรื่องแย่อะไรหรอกนะ เรายังมีโอกาสสำหรับการเรียนรู้และพัฒนาเสมอ แต่ท้ายที่สุดฉันอยากขอบคุณตัวเองที่ตั้งใจ และพยายามกับหลาย ๆ เรื่องเสมอมา ขอขอบคุณที่ตั้งใจใช้ชีวิต แม้ว่าชีวิตจะมีวันที่ไม่เป็นไปตามคาดหวังบ้าง นั่นเป็นสิ่งที่เราควบคุมไม่ได้หรอก”

พอโตขึ้นอีกหน่อยความต้องการก็มีมากขึ้นอีก ฉันอยากได้
รับการยอมรับจากเพื่อน จากคนรอบข้างอื่น ๆ เพื่อมาหล่อเลี้ยงจิตใจ
ของตัวเองที่ขยายใหญ่ขึ้น

ความจริงแล้วสิ่งเหล่านี้เกิดจากความไม่มั่นใจในตัวเองของ
ฉันเอง ฉันเป็นเด็กที่ไม่มั่นใจในตัวเองเลย ดังนั้นคำชื่นชม ความรัก
และการยอมรับจึงเป็นสิ่งที่ฉันตามหาอยู่ตลอดเวลา คำชื่นชมและการ
ยอมรับของผู้อื่นเป็นเหมือนเชื้อเพลิงที่ช่วยเติมกำลังใจให้ฉันเชื่อมั่น รัก
และภูมิใจในตัวเองมากขึ้น แต่ใครก็รู้ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่เคยยั่งยืน คำ
ชื่นชมที่ฉันเคยได้รับแลกมากับผลการเรียนที่ดีในวัยเด็ก เมื่อวันหนึ่ง
ฉันไม่เก่งอีกต่อไป คำชื่นชมของคนรอบข้างก็หมดไปด้วย ความเชื่อมั่น
ในตัวเองของฉันก็พังทลายลงง่ายตายเช่นกัน เพราะความเชื่อมั่นนั้น
เกิดจากการยึดโยงกับผู้อื่น ฉันไม่ได้มีป้อมปราการความเชื่อมั่นอัน
แข็งแกร่งแน่นอนหนาที่ก่อร่างสร้างขึ้นเอง กำแพงความเชื่อมั่นของฉันถูก
สร้างขึ้นโดยยืมของผู้อื่นมา วันหนึ่งเมื่อพวกเขาไม่สนับสนุนขึ้นมา
ความเชื่อมั่นนั้นก็สลายลงง่ายตายในพริบตา เช่นเดียวกับความรักหรือ
การยอมรับที่ฉันไปยึดติดไว้กับผู้อื่น ดังนั้นฉันจึงตั้งคำถามกับตัวเองอยู่
ตลอดว่า ฉันต้องทำอะไร ต้องเป็นอย่างไร ปฏิบัติตัวแบบไหน คนอื่น
ถึงจะรักและยอมรับฉัน ความกังวลที่ต้องคอยคิดและสังเกตผู้อื่นว่า
ชอบหรือไม่ชอบแบบไหน ทำให้ฉันไม่เป็นตัวเองและไม่กล้าที่จะ
แสดงออกในสิ่งที่คิด ฉันปล่อยให้คนรอบข้างมาถือทิฐิพลเหนือจิตใจ
ฉันอย่างอิสระและเต็มใจ ฉันจะเป็นยังไงก็ได้ ฉันโอเคทั้งหมด ฉันจะ
ต้องโอเคทั้งหมด ฉันจะปรับตามคนข้าง ๆ เพื่อไม่ให้เขาหรือเธอไม่
สบายใจ และเพื่อให้ฉันได้เป็นที่ยอมรับ ฉันเชื่อเสมอว่าตัวเองต้องการ
เป็นที่ยอมรับอย่างขาดไม่ได้ ฉันพยายามปรับตัวให้เป็นที่ยอมรับโดย
ไม่สนใจว่าตัวเองจะเปลี่ยนไปจากตัวตนเดิมมากแค่ไหน ฉันปิดบัง

ซ่อนเร้นตัวตนของตัวเองเอาไว้ ปรับเปลี่ยนเป็นได้ทุกอย่างบนโลกเพื่อ
แตกต่างกับการเป็นที่ยอมรับของมนุษย์สักคน ฉันไม่เคยเป็นห่วงจิตใจของ
ตัวเองเลย ฉันมีที่ว่างมากพอสำหรับการเป็นห่วงเป็นใยผู้อื่นเสมอ แต่
สำหรับตัวเองไว้ท้ายที่สุดก็ได้ ฉันในวัยรุ่นเป็นแบบนี้เสมอมา

ฉันในวัยสิบแปดปีก็ยังเป็นคนเดิมที่ต้องการการยอมรับจาก
ผู้อื่น แต่ฉันได้เรียนรู้ที่จะคิดถึงตัวเองมากขึ้น ดังนั้นแม้ฉันจะยังรัก
ตัวเองไม่เก่ง แต่ก็พยายามรักตัวเองให้ดีขึ้นทุกวัน ฉันจะเติมเต็ม
ตัวเองให้ได้ จะเติมเต็มตนเองด้วยการแสวงหายอมรับของผู้อื่นให้น้อย
ลง ฉันจะเรียนรู้ที่จะเป็นมิตรกับความเหงาให้มากขึ้น ฉันจะเห็นความ
สำคัญของมิตรภาพในขณะเดียวกันก็จะเห็นคุณค่าของความโดดเดี่ยว
ด้วย ฉันจะฟังเสียงหัวใจของตัวเอง จะไม่มองข้ามความต้องการที่
แท้จริงของตัวเอง และจะทะนุถนอมหัวใจของตัวเองให้ดีกว่าเดิม

พริมา ม. ๖/๓

© childrenlitswu2022

เกี่ยวกับผู้เขียน

มาฝัน มัชฌิมา (พลอย)

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนสิงห์สมุทร จ. ชลบุรี

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕

ฉันเป็นมนุษย์ที่ตามหาความสมบูรณ์แบบ
ฉันอยากเรียนดี กีฬาเด่น และเป็นที่รักของเพื่อน
ช่วงวัยรุ่นของฉันหมดไปกับการตามหาตัวตนและรักที่จะเป็นผู้อื่น
ฉันเกลียดตัวเอง เกลียดการเป็นคนไม่เอาไหนของตัวเอง
เกลียดที่ตัวเองมีเพื่อนน้อย และเป็นเด็กที่ไม่ค่อยเจ๋งเท่าไร

ฉันกลายเป็นซึมเศร้า
เพราะผลการทำงานหล่นหายระหว่างทางเมื่ออายุ ๑๗ ปี
แต่เมื่อโตขึ้นอีกหน่อย ฉันจึงได้เรียนรู้ที่จะรัก ภูมิใจ
และยอมรับในความเป็นตัวเอง

ฉันได้รู้ว่าเพราะฉันมีข้อบกพร่องจึงเป็นสิ่งมีชีวิตที่ชื่อว่ามนุษย์